

Kasr-ı Arifan

ISSN 1307-7902

9 771307 790000

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Efendi Hazretleri *(Kuddise Sirruhu)* nun Bandırma Ziyareti

- * Mustafa İslamoğlu'nun "Gerekçeli Meal-Tefsir"
Kitabında Bir Âyetin İbtâli
Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Ahmet Hoca)

- * Reformcuların Sapıklığı, Yanlışlığı
- * Türkiye'de Buna Tefsir Diyorlar...
- * Muharrem Ayı ve Âşûrâ Günü'nün Fazileti

Editörden

Öncelikle Arifan Dergimize gösterdiğiniz yoğun ilgiden dolayı sizlere sonsuz şükranlarımızı sunuyoruz. Ailenizin dergisi Arifan'a sahip çıktığınız için sağolun, varolun.

Sizlerden gelen teşekkürler, tebrikler ve hayır duâlar, bizlerin memnuniyet ve gayretini daha da artırdı. Tabi şuna da kesinlikle inanıyor ve biliyoruz ki, bu yoğun talep üstâdımız Efendi Hazretlerimiz'in bereket ve himmetinden başka bir şey değil.

Rabbim Efendi Hazretlerimiz'in feyiz, bereket ve himmetlerinden her birerlerimizi nasıbdâr eylesin.

Bu ay ki sayımızda, yine sizlere o büyük Allah Dostundan bahsedeceğiz. Ve üstâdımızın 28. 11. 2008 tarihinde yapmış olduğu Bandırma ziyaretini sizlere anlatacağız.

Yenikapı'dan gemiye binışinden itibaren Bandırma'ya varışına ve orada medfûn bulunan Ali Rıza el-Bezzaz Hazretlerinin kabrini ziyaret edip, o gece bir ihvan kardeşimizin evinde misâfir oluşuna kadar olan safhaları, iki hocahanım kardeşimiz çok güzel bir üslupla kaleme almışlar. Onların kaleminden üstâdımızın Bandırma ziyaretini kısaca sizlere arz ediyoruz.

Sizlere acizane tavsiyem;

Efendi Hazretleri'mizin Bandırma ziyaretiyle alakalı bu yazıyı okumadan önce, gönlümüzü, kafamızı her türlü meşgale ve takıntılardan şöyle bir arındırıp, duru bir gönülle okumaya başlayalım. Okurken de anlatılanları tahayyül ve tasavvur ederek, sanki bizlerde üstâdımızla birlikte o kafilde bulunuyor-muşçasına zihnimizde canlandıralım. Eğer böyle bir râbita ve irtibat kurabilirsek, üstâdımızın feyiz ve bereketinden daha fazla istifade edeceğimizi ümid ediyorum.

Ayrıca;

Cübbeli hocamıza, Mustafa İslâmoğlu'nun fikir ve görüşleriyle alakalı olarak sorulan pek çok sorular neticesinde, bu konuda bir cevap verme ihtiyacı hasıl olmuştu. Bu vesileyle Cübbeli Hocamız onun eser-

lerini tedkik edip inceleyince, Ehli Sünnet i'tikâdına ters düşen, cumhurun görüşüne uymayan pek çok meseleyle karşılaşmış ve bu konuda kendisine sorulan ısrarlı sorulara zaman zaman sohbetlerinde ilmî çerçevede cevaplar vermişti.

Bu mesele Arifan Dergimizde bu sayımızdan itibaren işlenecek, İslâmoğlu'nun eserlerinde tesbit edilen hataların adresleri de verilerek, bunların yanlışlığı ilmî delilleriyle birlikte ortaya konularak neşredilecektir. Hem kalıcı olması, hem de siz okurlarımızın mukâyese yapma imkanı bulabilmesi için Cübbeli Hocamızın yaptığı bu ilmî reddiyeyi, bir yazı dizisi şeklinde sizlere arz ediyoruz.

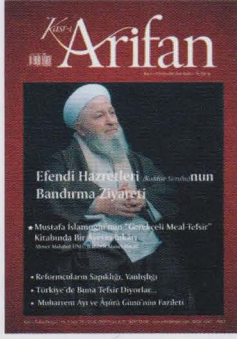
Dünyamıza ve âhiretimize yarayacak daha pek çok konularla sizlerin hizmetinde olan Arifan Dergimiz, siz kıymetli okurlarımızın maddî ve manevî destekleriyle her geçen gün daha da büyüyerek ve güçlenerek yoluna devam ediyor elhamdülillah.

Bu arada üzülerek de olsa sizlerle bir şeyi daha paylaşmak istiyorum. Arifan Dergimizin yayın hayatına başladığı bir yılı aşkın zaman içerisinde, bir takım maddî sıkıntılarımıza rağmen bunu kimseye sezdirmeden yayın hayatına devam ettik. Dünyayı kasıp kavuran bu global krize, mâliyetlerin yükselmesine ve dergimizle aynı baskı kalitesine sahip diğer emsal dergilere nisbetle, fiyatımızın düşük olmasına rağmen ısrarla direndik ve Arifan Dergimize zam yapmadık. Fakat bu çarkın dönebilmemesi, masrafların karşılanıp hizmetlerin devam edebilmesi için sizlerin yüksek anlayışınıza sığınarak dergi fiyatına "Bir Lira" ilave yapmak zorunda kaldık. Bundan böyle Arifan Dergimiz "Altı Lira" yıllık abone bedeli ise "Altmış Lira" olacak. Bu konuda bizi mâ'zur görmeyizi sizlerden istirham eder; malımızla, canımızla, ilmimizle yolunda hizmete muvaffak kılmasını Rabbimden niyâz ederim.

M. Özsimşekler

mustafaozsimssekler@arifandergisi.com

Ocak - 2009
Sayı: 16
Yıl: 2

ISSN NO: 1307-7902

İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu
Yazı İşleri Müdürü
Bekir ÇALI

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Pazarlama - Dağıtım
Hakan SELÇUK

Grafik Uygulama
Selçuk ESER

Reklam
Hakan SELÇUK

Abone Sorumlusu
Fatih CAN

Yurtiçi Abonelik Bedeli (yıllık)
60 TL.

Yurtdışı Abonelik Bedeli (yıllık)
65 Euro / 90 \$

Abonelik için Banka Hesap No

Kuveyt Türk (Bahçelievler Şubesi) 734218-2 No. Hes.

Albaraka Türk (Bağcılar Şubesi) 465001-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-1 No. Hes.

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-101 (\$) No. Hes.

Iban No: TR08 0020 6000 6000 5321 0501 01

Türkiye Finans (Bağcılar Şubesi) 532105-102 (Euro) No. Hes.

Iban No: TR78 0020 6000 6000 5321 0501 02

Posta Çeki

Posta Çeki 5496163 Bekir ÇALI

Adres

Fevzi Çakmak Mahallesi Dağyolu Caddesi

2/1 Sokak Yılmazier İş Merkezi No: 1/5

Bağcılar / İSTANBUL

Telefon: 0212 634 01 71

Faks: 0212 634 01 90

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

MİLSAN

Cemal Ulusoy Cd. No: 38/A

Bahçelievler / İSTANBUL

Tel: 0212 471 71 50

* Dergimizde yayımlanan yazı, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam verenine aittir.

Mustafa İslamoğlu'nun
"GEREKÇELİ MEAL-TFSİR"
Kitabında Bir Âyetin İnkârı
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

10

Kuyudan Çıkarılan Taşlar
Hüseyin AVNÎ

18

Resûlullah'ın Yanında Sadık Bir
Şekilde Duranlar
Ömer DÖNGELOĞLU

26

Efendi Hazretleri (Kudde Sırruhun)
Bandırma Ziyareti

04

Reformcuların Sapıklığı, Yanlışlığı
Mehmet TALÛ

14

Âşûrâ Günü'nün Fazileti
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

22

İsa (Aleyhisselâm)ın İnişi
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

30

Kadınların Özel
Hallerindeki Durumları

Mehmet TALÛ

32

KADINLARIN ÖZEL HALLERİNDEKİ DURUMLARI

O kadınlar özel hallerindeki durumları...
Kadınların özel hallerindeki durumları...
Kadınların özel hallerindeki durumları...

MUHARREM AYI'NIN FAZİLETİ

A Muharrem ayının fazileti...
Muharrem ayının fazileti...
Muharrem ayının fazileti...

Muharrem Ayı'nın Fazileti
Adem ŞENER

36

II. ABDÜLHAMİD HANGİ KİTAPLARA SANSÜR UYGULADI

S II. Abdülhamid hangi kitaplara sansür uyguladı...
II. Abdülhamid hangi kitaplara sansür uyguladı...
II. Abdülhamid hangi kitaplara sansür uyguladı...

II. Abdülhamid Hangi Kitaplara
Sansür Uyguladı
Ahmet BOZDOĞANLI

40

TÜRKİYE'DE BUNA TEFİSİR DİYORLAR...

D Türkiye'de buna tefsir diyorlar...
Türkiye'de buna tefsir diyorlar...
Türkiye'de buna tefsir diyorlar...

Türkiye'de Buna Tefsir Diyorlar.
Ali EREN

44

ERKEĞİN ANLAŞILMASI ZOR DAVRANIŞLARI

E Erkeğin anlaşılması zor davranışları...
Erkeğin anlaşılması zor davranışları...
Erkeğin anlaşılması zor davranışları...

Erkeğin Anlaşılması
Zor Davranışları
Hamdi KALYONCU

50

ÇOCUK EĞİTİMİNDE İLK ALTI YILIN ÖNEMİ

C Çocuk eğitiminde ilk altı yılın önemi...
Çocuk eğitiminde ilk altı yılın önemi...
Çocuk eğitiminde ilk altı yılın önemi...

Çocuk Eğitiminde İlk
Altı Yılın Önemi
Şerife TORTOP

56

C vitamini
Yunus ERSİN

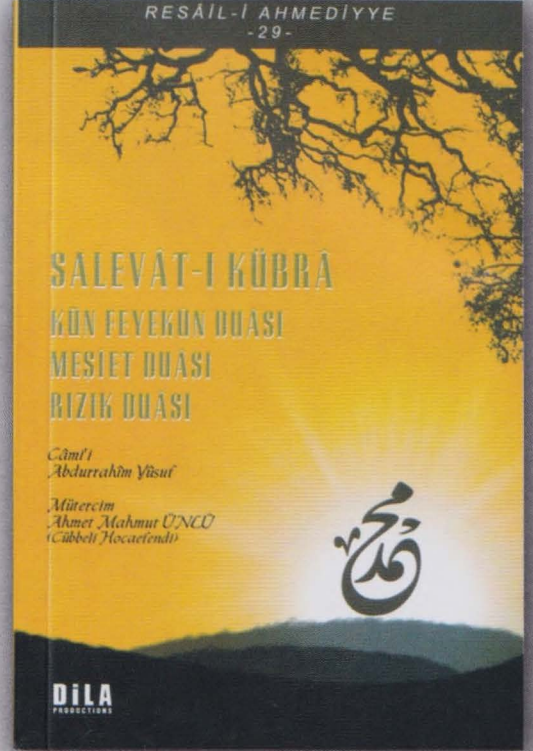
60

C VİTAMİNİ

Ü C vitamini...
C vitamini...
C vitamini...

KUŞT-I
Arifan
Pazarlama

RESÂİL-İ AHMEDİYYE
- 29 -

SALEVAT-I KÜBRA
KÜN FEYEKÜN DUASI
MESİET DUASI
RIZİK DUASI

Câmi
Abdurrahîm Yûsuf

Mütercim
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Hocaefendi)

DILA
PRODUCTIONS

RESÂİL-İ AHMEDİYYE
- 30 -

İSTİĞFÂRÂT-I MÜNKİZE
(KURTARICI İSTİĞFARLAR)

Hasen-i Basri
(Radyallâhu Anhu) mensub

İlmi neşre hazırlayan:
Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Hocaefendi)

Siparişleriniz için
0212 434 1 131
www.arifandergisi.com

Efendi Hazretleri (Kuddise Sirruhu) **nun**
Bandırma Ziyareti

Hissedilen o ki; Kabrin Başında Üç Meşâyih Cem Olmuş Sanki Dertleşiyorlardı.

Kübra ÜLKÜ ve Eda BÜYÜKÇAPAN Hocahanım
Kardeşlerimizin Notlarından Alıntı Yapılmıştır.

28.11.2008 tarihinde Mahmud Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*), Bandırma'da Tekke Camisinin haziresinde medfun bulunan üstadının üstadı Ali Rıza El-Bezzaz (*Kuddise Sirruhû*)'nun Kabr-i Şeriflerini ziyaret etmek üzere, bir grup ihvanıyla beraber hareket etti. İşrak vakti Yenikapı'dan vapura binildi ve yolculuk duâlarıyla beraber Bandırma'ya doğru yola revan olundu.

Bu yolculuk sırasında üstadımız, Kur'an-ı Kerimden; (Mevlâ Teâlâ'nın karada ve denizde biz insanoğlu için binekler yaratarak gezdirdiğini; gemilerde sürurla seyahat ederken fırtınalar kopup dalgalar kabarcınca, herkes ağlaya-inleye duâ ederek Allah'a sözler verip, karaya çıktığında ise dünyaya dalarak sözlerini unutan ve isyana dalanların nasıl azaba düçar olduğunu; Allah'ın tüm kullarını Selâm Yurdu olan Cennetine davet ettiğini beyan eden) Yunus Sûresi'nin (22-25) âyet-i kerimelerini okudu.

Ardından da: **“Ümmetin En şereflipleri, Kur'an-ı Kerim'i ezberleyen hafızlar ve gecelerini ihya edenlerdir.”** (Beyhaki) Hadîs-i şerifini okudu.

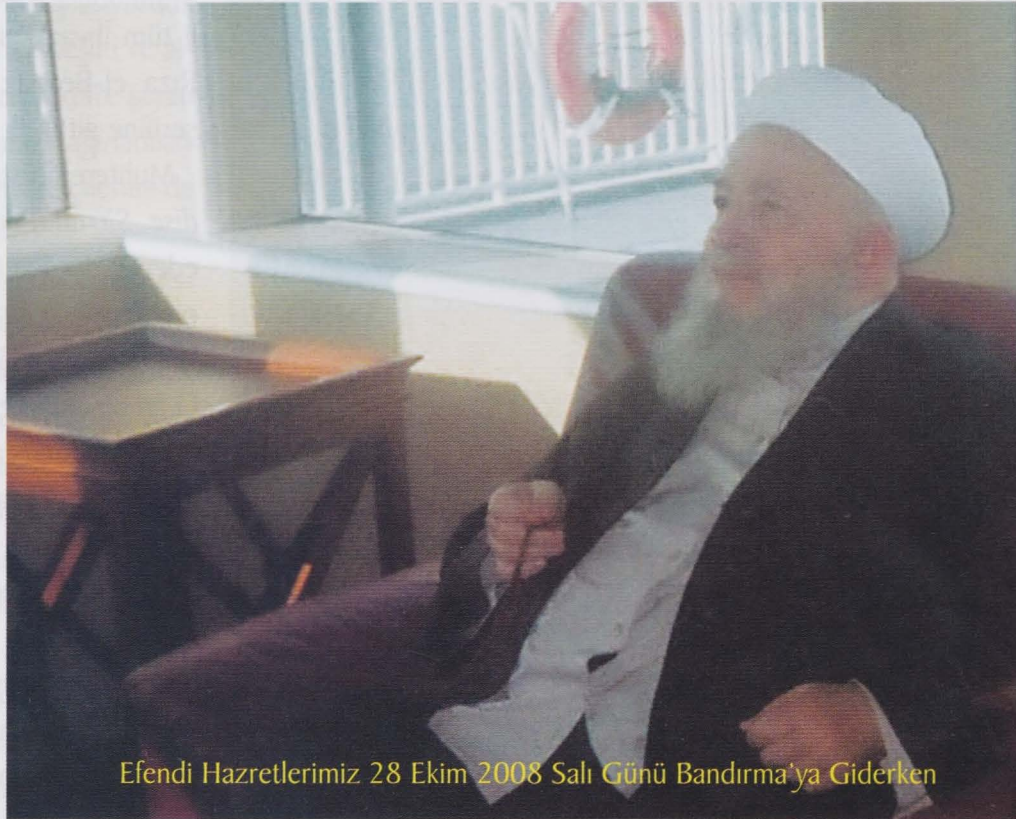
Yolculuk sırasında Mahmud Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*), Şeyhi Ali Haydar Efendi (*Kuddise Sirruhû*)'nun kendisine hediye etmiş olduğu cübbesini yanında taşıyor, bağrına basıyor, büyük bir ihtiramla onu öpüyordu. Bizlere de örnek ihvan olmanın yollarını

hâl ve ahvâliyle gösteriyordu.

Bandırma'ya varıp Tekke Camii'ne gittiğimizde, sanki Cennetten bir pencere açılmışta dünyevî boyuta gönderilmiş gibi duran yemyeşil bir Ravza ile karşılaştık, oraya adeta feyiz yağıyordu.

Mahmud Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*), teşrif buyurdıkları Ali Rıza El-Bezzaz (*Kuddise Sirruhû*) Hazretlerinin kabri şerifleri başında kemâli tâzim ile durup, huşû ile murâkabeye vardı. Ali Haydar Efendi (*Kuddise Sirruhû*)'da Cübbe-i Şerifleri ile temsilen oradaydı. Hissedilen o ki; kabrin başında üç Meşâyih cem olmuş sanki dertleşiyorlardı.

Öyle bir manevî hava oluştu ki, füyûzat bahşeden rûhânîler ordusu adeta kol geziyor, feyiz yüklü teveccühlerle orada bulunan ihvan coşuyordu. Meşâyih ile hem-dem olmanın tesiriyle okunan Yasin-i Şerif ve diğer sûre-i celîleler yüreklerde

Efendi Hazretlerimiz 28 Ekim 2008 Salı Günü Bandırma'ya Giderken

Ali Rıza el- Bezzaz Hazretleri (Kuddise Sirruhu)nun Bandırmadaki Kabr-i Şerifi

yankılanıyor, in'ikâs bulduğu gönüllere harf harf nakşediliyordu.

Sonra Tekke Camii'nde "Tahiyetü'l-Mescid" ve "Kuşluk Namazları" eda edilip, ardından istirahat için bir ihvan kardeşimizin evine uğranıldı. Orada bir müddet istirahat edildikten sonra Manyas ilçesinin bir köyünde ikâmet eden başka bir ihvan kardeşimizin evine geçildi.

Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhû*), bu ihvan kardeşimizin hatırını kıramayıp geceyi orada geçirdi. Sabah olduğunda kendisini ziyarete gelen kardeşlerimize sohbet edip; "sakal bırakmanın sünnet olduğundan, Müslümanlığı herkese öğretmenin gerekli olduğundan" bahsetti.

Efendi Hazretlerimizin Bandırmaya varışından sonraki bölümünü, üstâdımızı evinde misafir eden hocahanım kardeşimizden dinleyelim:

Bandırma iskelesine muhterem üstâdımızı karşılamak üzere gittiğimizde, orada bizimle aynı duyguyu paylaşan pek çok kardeşimizin de hazır olduğunu gördük. Heyecanla gönlümüzün sultanını bekliyorduk. Adeta, Peygamberimiz hic-

ret ettiğinde, Medineli Müslümanların yollarda Efendimiz'i hasretle beklerken hissettikleri çöş-kuyu ve sevinci yaşıyorduk.

Nihayet beklenen an geldi... Deniz otobüsü iskeleye yanaştı, muhterem üstâdımız ve maiyetindeki ihvânı ardarda gemiden indiler.

Muhterem üstâdım ve muhtereme vâlidem başta olmak üzere, herbiri ayrı ayrı kıymetli tüm ihvan kardeşlerimizle birlikte, önce Ali Rıza el-Bezzaz (*Kuddise Sirruhû*)'nun kabri şerifine gittik.

Muhterem üstâdım, Ali Rıza el-Bezzaz (*Kuddise Sirruhû*)'nun mânevî huzurunda kemâli edeple durdu. Onu selamladı. O anın şahidi olmak için bakışlarımı şeyhime yoğunlaştırdım. Rûhunda yaşadıkları nurlu yüzüne aksediyordu. O an bir aktap gülşeninde hissettim kendimi...

Muhterem üstâdımın dört yıl gibi uzun bir zamandan sonra yapmış olduğu bu ziyaret; özelde tüm ihvanımız, genelde ise tüm Müslümanlar adına son derece faydalı semereler verecekti inşaallah.

O, bu ziyaretiyle belki de evvelce birbirlerini görmeyen, hatta hiç tanımayan ihvanı çok kısa bir sürede, hem de birbirlerinden habersiz bir

şekilde toplamış, aralarında muhabbet tohumunun yeşermesine sebep olmuştu. Yalnız ihvân mı? Camî'nin önünden tevâfukten geçen, sokağında oturan herkes nasiplendi bu güzellikten, İslâm kardeşliğinden. Muhterem üstadımızı görenler, sonradan gelip onu göremeyenlere yer açıyor öncelik tanıyor ve bu manevî hazzı diğerleriyle paylaşıyordu. Ya 7-8 yaşlarında iki küçük kız çocuklarının muhterem üstadımızı gördüklerinde; "efendi babamız efendi babamız" diyerek sevinçle yukarıya sıçrayışlarına ne demeliydi? Bu hal beni çok duygulandırdı. Üstadımın nûru küçük kalplere de aksetmişti. Onlar da kendi lisansları ve tavırlarıyla sevgilerini ifade ediyorlardı, Medine'li küçük kızların Rasûlüllah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'e sevgilerini ifade ettikleri gibi... Yakinen biliyorum ki muhterem üstadımız onları görmüş, seslerini duymuş olsaydı sevgi ifadelerini karşılıksız bırakmaz, Peygamber Efendimiz misali karşılık verirdi onlara...

Ziyaretten sonra istirahat için hizmet ehli kardeşlerimizden birisinin evine gidildi. Bu durumu haber alan ihvan kardeşlerimiz üstadımızı ziyaret etmek için akın akın gelmeye başladılar. Ev sahibi kardeşim ile aynı duyguyu paylaşıyorduk heyecan, sevinç, şaşkınlık... Bu kardeşim ve ailesi ikinci vaktine kadar hakikaten takdire şayan bir içtenlikle muhterem üstadımızı ağırladılar. Aynı minval üzere üstadımızın ziyaretçilerine de evlerini ve gönüllerini açtılar.

İkinci namazımızı eda etmiştik. Muhterem üstadımın teşrif sırası bu âcize ve ailesine gelmişti. Evlerin pencerelerinde, balkonlarda, sokak aralarında, muhterem üstadımızı yolcu etmek üzere bekleyen yüzlerce insanın arasından bir resmi geçit misali yola çıkıldı. Bir kaç araç konvoy halinde, Manyas'ın Cumhuriyet köyündeki fakirhanemizi saadet haneye dönüştürmek üzere gidiyorduk.

Manyas, peyniri ve daha çok muhtelif türlerdeki kuşları barındıran ve "kuş cenneti" denilen gölü ile meşhurdur. Muhterem üstadımın, bu gölü ve

kuş cennetini yakından görmesini temenni etmiştim, bu hususta henüz bir teklifte bulunamadan oraya giden yolu geçmiş bulunduk.

Bir iki dakika bile geçmemişti, bir anda yere çok yakın mesafede uçan iki küme kuş belirdi. Muhterem üstadımın bulunduğu aracın penceresine sanki konacakmış gibi indiler ve çıktılar. Aracın camından muhterem üstadımıza bir nevi selâmlama geçidi yapmışlardı, bu manzarayı şaşkınlıkla izleyerek şahit olduk. Sanki onlar bu halleriyle acize diyorlardı ki; "Onun bizi değil, bizim onu görmemizdi layık olan"

Takriben bir saat süren yol boyunca geçtiğimiz köy ve kasabalarda, görenler tarafından ilgi ve merakla izlenildik. Ve elhamdülillah en nihayet menzimize ulaştık. Evde bizleri beklerken heyecanları had safhaya ulaşmış aile fertlerimiz sevinç ve tâzimle şeref konukları-

HACI ALI RIZA EL-BEZZAL
KUDDISE SIRRUKU
SİLSİLEİ NAKSİBENDİ HALİDİ KOLUNUN
OTUZ DÖRDÜNCÜ SEYHİDİR
DOĞUM YERİ : BULGARİSTAN, EL-UHYULU'DUR.
VEFATI : 9 SEVVAL 1330
RUHUNA FATİHA

hanımannemiz ile birlikte akşam namazlarımızı kıldık. Ardından yemekler yenildi. Yatsı namazından sonra erkek ihvanımız, üstadımız ile "hatm-i hâce" yaptılar.

Daha sonra şeref konuklarımıza istirahatata çekilmeleri için ayarlamalarda bulduk. Muhterem üstadımız ve ailesi odalarına çekildiler.

mızı karşıladılar. (Bize göre) evimizin en güzel odasını muhterem üstadımızın ve ailesinin kalabileceği şekilde dizayn etmeye çalıştık.

Evet işte muhterem üstadımızla birlikteydik, şeref konuğumuz olmuştu... Annemin: "Yavrum Rabbim ne büyük lütufta bulundu, Eyyübü'l-Ensârî misali kıldı bizleri" sözü çok yerinde bir tesbittir. Hakikaten de öyleydi. Sevgili Peygamberimiz'in mihmandarı o şerefli sahabiyeye, Rabbimin ikram ettiği lütfun yüceliğini şimdi daha iyi anlıyordum. O Kâinatın Efendisi'ni büyük bir ta'zim ve hürmetle konuk etmişti saadet hanesinde. Bizlerde onun kıymetli vârisini konuk ediyorduk, acaba Eyyübü'l-Ensârî (*Radiyallahü Anh*)'ın Rasûlüllah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'i memnun ettiği gibi, bizlerde onun kıymetli vârisini memnun edebilecek miydik? Doğrusu bu hususta son derece endişeliydik, diğer taraftan da İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhû*)'nun "Keremlilerle iş kolaydır" sözü gereği, "Rabbimiz bizlere dostunun hürmetine bir kolaylık, beceriklilik verecektir" diye ümid ediyorduk.

Hakikatende Rabbim çok kolaylıklar verdi. Hem maddî hem mânevî yönden. Bunu birebir yaşadık. Muhterem üstadım yukarı katta bulunan erkek ihvanımızla, bizlerde aşağı katta muhtereme

Bitmesini hiç istemediğim bir gece, bir vuslat anı geçmişti hiç anlamayarak...

Muhterem üstadımızın Manyas'ta olduğunu haber alan civar köy kasaba ve hatta illerden ziyaret için misafirler geldiğini haber aldık. Anladım ki gece boyu heyecanıma iştirak eden, nice ihvan kalpler varmış. Rabbim gece başka gündüz başka ikram ediyordu... Çok zaman geçmedi ki, papatya misali sarıklı cübbeli kimselerle bahçemiz doluverdi. İşte muhterem üstadımın çiçekleri bir anda açmıştı, güzel kokular salıyorlardı etrafa. Ve aralarında selâm, dostluk, kardeşlik, özlem ifade eden kelimeler. Muhterem üstadımızı görebilme temennilerinin verdiği heyecanlı halleri...

Derken beklenen an geldi, muhterem üstadımız yetiştirdiği çiçeklerin bakımını yapmak üzere gülşenine teşrif buyurdular. Tarikat bahçesinin gülleri, Peygamber Efendimizi ziyarete gelen heyetler misaliydi. Muhterem üstadımıza takdim edildiler, teveccühüne sunuldukları sırası ile. Üstadımız da sevgi ve memnuniyet ifadeyle kabul etti onları, ardından da nasihatlar buldu. Biz hanımlarda içeriden dinliyorduk bu nasihatları. Uzun zamandan beri hasret kaldığımız muhterem üstadımızın kıymetli sözleri garip, mecâlsiz, hasta düşen rûhumuza ilaç oluyordu, tedavi oluyorduk adeta. Çoğunluk-

la hastalar ilacı kullanmakta güçlük çekerlerdi. Ama biz öyle değildik, doktorumuz o kadar tecrübeli ve mâhirdi ki... İlacını yudumlamakta güçlük çekmek bir yana, onu içme şevkine sevk etmişti bizi. Çölde kalan kimsenin suya kavuşması misali, ilacımızı iştihakla yudumluyorduk. Her yudum rûhumuzu hayat-ı tayyibeye kavuşturuyordu. Canına can katıyordu adeta...

Bir süre sonra her güzel anların çabucak geçtiği gibi hayatımızın en güzel anlarından biri de çabucak geçmişti. Muhterem üstadımız ile zahiri beraberliğimizin milâdı dolmuştu. Tebliğ ve nasihatleriyle gözümüzü, gönlümüzü açan muhterem üstadımız istirahat etmek üzere odasına çekildi.

Ziyaretlerin arkası kesilmiyordu. Muhterem üstadımızın Bandırma'da olduğunu haber alan ihvânımız kuşluk vaktinden sonra gelmeye başladılar.

Bu arada muhtereme vâlidemiz de, hanım ziyaretçilerle görüşüp dertlerini paylaşıyor, onlara nasihatlerde bulunuyordu.

Üstadımız gün boyu müsait oldukça yeni ziyaretçileri kabul etti. Bu minval üzere geçen dolu dolu bir gün bitmişti. Akşam namazı eda edildikten sonra yola çıkıldı. Evimize bir güneş doğmuştu. Şimdi ise bir başka yeri aydınlatmak üzere batmıştı. Hepten karanlıkta bırakarak değil, ardında ay ve yıldızları bırakarak.

Deniz otobüsünün kalkışına bir hayli vakit olmasına rağmen muhterem üstadımız Ali Rıza el-Bezzaz (*Kuddise Sirruhû*)'nun kabri şerifini ziyaret etmek için alelacele erkenden yola koyulmak üzere araçlar hazırlandı. Aracına binmek üzere olan üstadımız'a ebeveynimin, ziyaretlerinden duydukları memnuniyetleri ifade etmeye çalışıp tekrar teşrif etmeleri, ricasında bulundular.

Üstadımız aracına geçtiğinde uğurlamak üzere bekliyorduk ki "Kübra nerede" diye sordu. "Buyrun Efendi Hazretlerimiz buradayım" diye cevap verdiğim de "haneniz mamur olsun"

buyurarak duâ da bulundu. Âcizâne ben de: "Hanemiz sizinle mamur oldu. Rabbim sizden razı olsun" sözleriyle mukabele de bulundum, tebessüm ettiler.

Muhterem üstadımızın İstanbul'a dönüş yapmak üzere yola çıktığını duyan ihvanlar, Tekke Camii'nin de toplanmış üstadımızı bekliyorlardı.

Aman Allahım o da neydi öyle?

Caminin avlusu hanımlarla, içerisi ise saf halinde erkeklerle hınca hınç dolmuştu. Yatsı ezanı okunali yarım saat olmasına rağmen muhterem üstadımız ile namaz kılabilmek için beklemişlerdi, yaşlı genç her sınıftan insan..

Muhterem üstadımız, kıymetli üstâdı Ali Haydar Ahishavî (*Kuddise Sirruhû*)'nun kendisine yadigar olarak bıraktığı cübbesi üzerinde, büyük bir tazim ve hürmetle hizmetli kardeşlerin yardımıyla arabasından indi. Caminin kapısına kadar 3-5 adım yürüdü. Ardından kabri şerifin yanına getirildi. El arabasından inip yere oturdu. Kutup yıldızlarının buluşması gibi meşâyih birbirine kavuştu. Okunulan sûreler bağışlanıldı. Üstâdımız Tüm mü'minler ve bâhusus bütün ihvânı için duâ da bulundu.

Ardından yatsı namazını eda etmek üzere camiye geçildi. Saf saf kenetlenmiş Müslümanlar topluluğuyla birlikte yetmiş bin perdenin aradan kalktığı farz namaza duruldu. O anın farzı olan Yatsı'da gönüller saflaşıp duruldu. Görüşme tamamlandı, mânevî vedalaşma yapıldı.

Ve şeyhimiz bizlere bir defa daha, bir şehre varıldığında ve oradan ayrılırken, evliyâullâhı ziyaret etmek gerektiği adâbını öğreterek, Risâle-i Hâlidîyye'de edindiğimiz bilgileri amelî bağlamda gerçekleştirerek zihin zindeliğimizi tazeleyip pekiştirdi.

Son olarak gemiye bindiğimizde ise Efendi Hazretlerimiz:

"Suyun üzerinde koltukta oturuyor ve bunca yükü bu gemiye taşıttırıyor. Şaşılacak şey!... Mevlâmıza ne kadar şükretsek azdır" buyurdu.....

MUSTAFA İSLAMOĞLU'NUN “GEREKÇELİ MEAL-TEFSİR” KİTABINDA BİR ÂYETİN İNKÂRI

Sohbetlerimize devam eden kardeşlerimizin: “Mustafa İslamoğlu nasıl biri? Kitapları okunabilir mi ve derslerine gidilebilir mi?” şeklindeki ısrarlı soruları üzerine bu fakir kardeşiniz, bu kişinin kitapları hakkında bir araştırma yapmak zorunluluğu hissettim. Elime geçen “Yahudileşme temâyülü” kitabı, bana bu kişinin ne kadar çelişkili ve karmaşık batıl görüşlere sahip biri olduğunu kolayca anlatmış oldu.

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
bilgi@arifandergisi.com

Rahmân ve Rahîm olan Allâh ism-i şerîfiyle! Bizleri Ehl-i Sünnet itikadına üzere sabit kılan Allâh-u Te'âlâ'ya hamd-ü senâdan, Cumhuriyet'ten ayrılanları, İslâm ipini boy-nundan çıkarmakla niteleyen Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e salât-ü selamdan ve O'nun yolundan bir karış bile ayrılmayan âl-i ashâbına hayırla duadan sonra:

Sohbetlerimize devam eden kardeşlerimizin: “Mustafa İslamoğlu nasıl biri? Kitapları okunabilir mi ve derslerine gidilebilir mi?” şeklindeki ısrarlı soruları üzerine bu fakir kardeşiniz, bu kişinin kitapları hakkında bir araştırma yapmak zorunluluğu hissettim. Elime geçen “Yahudileşme temâyülü” kitabı bana bu kişinin ne kadar çelişkili ve karmaşık batıl görüşlere sahip biri olduğunu

kolayca anlatmış oldu. Bu esnada fıkıh âlimlerinin cumhurunu, “Hayırlı kadınların camiye giremeyeceği” gibi bazı fetvalarından dolayı Yahudilere meyletmekle suçladığını görmem de işin tuzu biberi oldu.

Sonra bana verilen “Üç Muhammed” kitabında, onun Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in şanına tazim sadedinde yazılmış olan **Kâzî İyaz** (Rahimehullâh) ın “eş-Şifâ”sı ve **İmâm-ı Süyûtî**'nin “el-Hasâis”i gibi muteber eserlerde geçen sahih rivâyetleri tenkit ederek, “Bu kitaplarda anlatılan hârikulâde vasıfların Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) de bulunmadığı”nı söylemiş olduğunu görmem, bende tedavisi kabil olmayan çok derin bir yara açtı.

Ama daha sonra elime geçen “Gerekçeli Meal” kitabında onun, bu yazımızda örneklendireceğimiz üzere; “Teröristlerin cezasıyla ilgili” bir âyeti nasıl yok saydığını, “Tur dağının Ya-

hudiler üzerine kaldırılması" gibi bazı mucizeleri ne tür sudan bahanelerle reddettiğini ve "Uzeyr (Aleyhisselâm)ın yüz sene ölü bırakıldıktan sonra diriltilmesi" gibi, Allâh-u Te'âlâ'nın yaşanmış olaylar olarak kissa ettiği bir takım gerçekleri nasıl temsil ve mecaz olarak nitelediğini görünce, onun Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in şanına izafe ettiği nâkısaları ve müctehid imamları Yahudilere meyletmekle suçlayarak onlara attığı iftiraları yadırgamaz hale geldim.

İnşâallâh bu yazımızı takip edecek yazılarımızda, onun bu tür fasit ve müfsit görüşlerini ibtal etmek üzere bir takım ilmî reddiyeler kaleme alacağız. Ancak bu yazımızda Mâide Sûresinin otuzüçüncü âyet-i kerîmesinde geçen İslâm'ın önemli bir hükmünü nasıl yok saydığını beyan etmeyi münasib gördük. Şimdi ilk olarak kendisinin mealine ve dipnotuna hiç müdahale etmeksizin yazdıklarını size aynen aktaracağız, daha sonra da tahlilini hep birlikte yapacağız.

"Allah'a ve Rasûlü'ne karşı savaş açanların ve yeryüzünde bozgunculuğu yaymaya çalışanların öldürülmeleri ya da asılmaları veya muhalefetlerinden dolayı ellerinin ve ayaklarının kesilmesi, yahut buldukları yerden sürülmeleri, sadece (âdil) bir karşılıktan ibarettir. Bu, onların dünyada uğradıkları zillettir; âhirette ise onları korkunç bir azap beklemektedir."

Yazar bu âyetin dipnotunda (1/197) şu kaydı düşmüştür.

"Bu cümle bir 'inşa' cümlesi değil bir 'ihbar' cümlesidir ve dolayısıyla Kur'an el ve ayakların çaprazlama kesilmesi gibi bir cezayı emretmemekte, sadece nakletmektedir. Bundan öte, Allah Rasûlü'nün hiçbir muhalife böylesi bir ceza uygulamadığı da tarihi bir gerçektir."

Mezkûr şahsın mealini ve gerekçesini böylece okumuş olduk. Buna mukabil bir de Üstâdımız Mahmud Efendi Hazretlerinin hazırlamış olduğu "Kur'an-ı Mecîd ve Tefsirli Meâl-i Âlîsi"ndeki meal göz atalım.

"Allâh'a ve Rasûl'ün(ün dostları olan müminler)e harp açmakta olan (ve insanların yollarını kesip mallarını çalan) o (imansız) kişilerin ve (Müslümanlardan da olsa) yer(yüzün)de fesat (ve

bozgunculuk çıkartmak) için koşuşturan kimselerin cezası, (sadece öldürmekle yetinmişlerse,) ancak (kısas yoluyla) öldürülmeleri yahut (cinâyetle birlikte mal da gasbetmişlerse,) asılmaları veya (cinâyet işlemeyip sadece mal almışlarsa,) ellerinin ve ayaklarının çaprazdan kesilmesi ya da (korkutmadan başka bir şey yapmamışlarsa,) o (oturdıkları) yerden sürül(üp hapse gönderil) meleridir.

İşte sana! Bu (cezalar), dünyâda onlar için büyük bir (alçaklık, rezillik ve) rüsvaylıktır, (günahlarının büyüklüğünden dolayı) âhirette ise kendileri için pek büyük bir azap vardır!"

Görüleceği üzere İslamoğlu, Kur'an-ı Kerîm'in metninde olmayan birçok kelimeyi metne sokmasının yanısıra, dipnotta bu âyetin bir "İnşâ" değil de, bir "İhbar" olduğunu öne sürmüştür. Sizin anlayacağınız şekilde ifade etmem gerekirse, "İnşâ", "Bir şeyi emretmek ve yapılmasını istemek" mânâsına gelmekte, "İhbâr" ise: "Evelce olmuş bir şeyin vukuunu haber vermek ve nakletmek"tir.

Onun dediğine göre bu âyet-i kerîmede zikredilen ceza hükümleri, bir haber niteliği taşımaktaysa, bu haber kimlerin uygulamasını bize nakletmektedir. Böyle bir şey söz konusu olamaz. Ayrıca bu ceza uygulanmayacaksa, sadece anlatılıp geçilecekse bu durumda âyet-i kerîmede beyan edilen "Dünyadaki rüsvaylık" teröristlere nasıl ulaşacaktır. Onlar bu cezalara maruz kalacak yerde sadece bunları hikâye gibi dinlediklerinde, rezil olacak yerde gülüp sevineceklerdir.

Yine böylece bu durumda bir sonraki âyet-i kerîmede konu edilen: **"Ancak siz kendilerini yakalamadan tövbe edenler müstesna"** kavli şerîfi, mânâsız boş bir kelâmdan öte geçmeyecektir. Çünkü ceza yoksa istisna ve müstesna mefhumları kime işletilecektir?!

Ayrıca Kur'an-ı Kerîm'de aynı ifadeyle zikredilen: **"Fakat eğer onlar sizinle (Mescid-i Haram'da) savaş (başlat)ırlarsa, (oranın hürmetini önce onlar ihlâl ettiği için,) siz de (hiç aldirmeden) onlarla savaşın. İşte sana! Kâfirlerin cezası böylece (misilleme)dir."** (Bakara Sûresi:191)

"Hırsızlık yapan erkekle, hırsızlık yapan kadına gelince; her ikisinin (çalıp) kazanmış ol-

dukları şeye ceza olarak, Allâh'tan caydırıcı bir azap olmak üzere ikisinin de (sağ) ellerini (bileklerinden) kesin!....” (Mâide Sûresi:38)

“Ey iman etmiş olan kimseler! Siz ihramlı kişilerken av öldürmeyin! İçinizden her kim onu kasten öldürürse, işte sana! (O kişinin yapması gereken;) öldürmüş olduğu hayvanın misli bir ceza (ödemesidir) ki; sizden adâlet sahibi iki kişi ona karar verecektir....” (Mâide Sûresi:95) âyet-i kerîmelerinde “Ceza” tabiri, hüküm ifade etmekteyken, burada konu edilen “Ceza”nın, üstelik: **“Onların cezası ancak ve ancak budur”** mânâsını ifade eden “İnnemâ” edatıyla zikredilmiş olmasına rağmen hükümsüz olması hangi delile dayanmaktadır. Bu konuda bu âyet-i kerîmenin hükmünü nesheden başka bir âyet-i kerîme yokken, bir âyet nasıl geçersiz addedilebilir.

Oysa **Fahru’r-Râzî, Beyzâvî ve Nesefî** gibi birçok tefsirde: “Allâh-u Te’âlâ ile muhârebe yapılamayacağından dolayı burada Allâh-u Te’âlâ’nın emirlerine muhâlefet eden ve Rasûlünün hükümlerine başkaldırmış olan kimselerin cezası konu edilmiştir” denilerek bu âyet-i kerîmenin bir haber niteliğinde olmayıp, İslâm’ın bir had cezasını beyan ettiği belirtilmiştir.

İslamoğlu bu âyet-i kerîmenin hükmünü yok say-

makla kalmamış, üstelik “Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in böyle bir tatbikatı olmadığına tarihi bir gerçek olduğu”nu savunarak tarihi bir iftirada bulunmuştur. Zîrâ Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) in bu hükmü işlettiği, en sahih kaynaklarda zikredilmektedir.

Nitekim Enes (Radıyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Ukl ve Urayne kabîlelerinden birtakım insanlar Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)e gelerek Müslüman olduklarını açıkladılar. Fakat sonra Medine’nin havası kendilerine yaramayınca hastalanıp zayıflamaya başladılar ve ovadaki develerin yanına gidip onların sütlerinden içerek sağlıklarına kavuşmak için Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)den izin istediler.

Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in müsâadesi üzere Kuba civârındaki zekât develerinin yanında bir müddet kalıp iyileştiklerinde, dinden dönerek develerden birini boğazladılar, çobanlardan birinin ellerini ve ayaklarını kesip, diline ve gözlerine de diken batırarak ölünceye kadar kızgın güneşin altında bıraktılar, diğer develeri de alıp götürdüler.

Sağ kalan bir çobanın haberi üzerine Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) yirmi kişilik bir müfrezeyi onların takibine gönderdi. Yakalanıp getirildiklerinde Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) onlara kısas yapılmasını emretti. Bunun üzerine o cânilerin gözleri çıkarıldı, elleri ve ayakları kesildi ve ölünceye kadar o hal üzere Harre tarafında bırakıldılar.” (Buhârî, Meğâzî: 34, No: 3956, 4/1535; Zekât: 67, No: 1430, 2/546; Müslim, Kasâme:2, no:1671, 3/1297; Neseî, Tahâret, 191, no:304, 1/174; Ebû Dâvûd, Hudûd:3, no:4364, 2/534; Tirmizî, Tahâret:55, no:72, 1/106; İbni Mâce, Hudud:20, no:2578, 2/861; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:12042, 4/214)

İslamoğlu’nun, bu rivayetleri bilmeyecek kadar cahil biri olmadığını düşünürsek, Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in bu âyeti tatbik etmediğini söylemesi, bizde ister istemez burada bir sû-i kâd (kötü niyet) bulunduğu düşüncesini uyandırmıştır. Zaten bu kişinin bu rivayetleri bilmeyecek kadar cahil biri olduğunu kabullenmemiz durumunda da, yine insanları böyle bir kişiyi dinlememeleri ve kitaplarını okumamaları hususunda uyarmak boynumuzun borcudur.

Ayrıca bu âyet-i kerîme, teröristlere uygulanacak

ceza hakkında Kur'ân-ı Kerim'de misli bulunmayan tek âyet olma özelliğini taşıdığı için bütün müctehidler tarafından işletildiği ve kendisinden ciltler dolusu hükümler istinbat edildiği, dört mezhebin fıkıh kitaplarında kaleme alınmıştır. Bu husustaki bazı genel hükümleri şöyle özetleyebiliriz.

El-Mevsû'atü'l-Fikhiyye isimli eserde (17/158-161) zikredildiğine göre: "Kendileri yakalanmadan önce tövbe etmedikleri müddetçe muharib (terörist)lerin cezalandırılmasının, kaldırılmaya ve bağışlanmaya elverişli olmayan İlâhî hadlerden bir had olduğu" hususunda fıkıh âlimleri arasında hiçbir görüş ayrılığı yoktur. Bu hususta temel teşkil eden nass ise;

"Allâh'a ve Rasûl'üne harp açmakta olan o kişilerin ve yerde fesat için koşuşturan kimselerin cezası, ancak öldürülmeleri yahut asılmaları veya ellerinin ve ayaklarının çaprazdan kesilmesi ya da o yerden sürülmesidir. İşte sana! Bu, dünyâda onlar için büyük bir rüsvaylıktır, âhirette ise kendileri için pek büyük bir azap vardır!

Ancak o kimseler müstesnâ ki kendilerine güç yetirmenizden önce tevbe etmişler! Bilin ki; Allâh gerçekten Ğafûr'dur; Rahîm'dir." (Mâide Sûresi:33-34) âyet-i kerîmeleridir.

Fıkıh âlimleri, âyet-i kerîmede geçen cezaların nasıl uygulanacağı hakkında farklı görüşler serdetmişlerdir. Şâfi'îler, Hanbelîler ve İmâm-ı Muhammed ile İmâm-ı Ebû Yûsuf (Radiyallâhu Anhum) bu hükümlerin âyet-i kerîmede geçen tertip üzere uygulanacağı ve hükümlerin işlenen suçta göre taksim edileceği görüşüne gitmişlerdir. Buna göre; hem öldürüp hem mal alan öldürülüp asılır, sadece mal almakla yetinenin sağ el ve sol ayağı kesilir, eşkiyalık yapıp yolcuları korkutan, fakat öldürme ve mal alma gibi suçlara bulaşmayan kimseler sürgüne gönderilir. İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhumâ) da âyet-i kerîmeyi böylece tefsir etmiştir. (Ravzu't-tâlib:4/155; el-Muğni, 8/288; Ravzatu't-tâlibin:10/156-157; Metâlibü Üli'n-nühâ: 6/252-253; Nihâyetü'l-muhtâc:8/3)

İmâm-ı Ebû Hanîfe (Radiyallâhu Anh) göre; muharib kimse bir insan öldürmeden veya bir mal gasbetmeden yakalanırsa, tazir (azarlanma) cezasına çarptırıldıktan sonra tövbe edinceye kadar hapsedilir. Eğer hırsızlığın nisabı kadar (1.0,5 gram altın veya o değerinde bir) mal almışsa eli ve ayağı çap-

razdan kesilir, masum bir kişiyi öldürmüş, ama mal almamışsa öldürülür, hem cana kıymış hem de mal almışsa, ceza verme yetkisine sahip olan kimse, üç işten birini yapmakta serbesttir. Dilerse ellerini ve ayaklarını çaprazlama keser, sonra öldürür. İsterse sadece öldürür. İsterse asar. (Bedâi'u's-sanâi' : 7/94; İbni Âbidîn: 3/213; el-İhtiyâr:4/114)

İmâm-ı Mâlik (Rahimehullâh) göre ise; öldürenin mutlaka öldürülmesi gerekir. Ancak kılıç darbesiyle veya asılarak öldürülmesi hususunda yönetim serbesttir. Sadece yol kesmekle yetinseler bile idare hangisinin daha kârlı olduğunu gözeterek, öldürmek yahut asmak veya çaprazlama kesmek hususunda muhayerdir. (Bidâyetü'l-müctehid:2/491-492; Şerhu'z-Zürkanî:8/110; Hâşiyetü'd-Düsûkî: 4/350; Tefsîru'l-Kurtubî: 6/152)

Görüldüğü üzere; dört mezhebin sahibleri olsun, mezheb içi müctehidler olsun, hepsi de bu âyet-i kerîmeyi tahlil ve tatbik etmişler, hiçbiri hükümsüz kabul etmemişlerdir. Hal böyle iken İslamoğlu'nun: "Bu âyet-i kerîme el ve ayak kesilmesini emretmektedir, Rasûlüllâh (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) bunu yapmamıştır, bu sadece mücerred bir anlatımdır" demesi, bu âyeti hükümsüz kılması anlamına gelir ki bunun da inkârın bir türü olduğunda şüphe yoktur.

Burada beni daha çok şaşırtan şu olmuştur; İslamoğlu'nun beyânına göre bu "Gerekçeli Meâl" in fikhî notları Hayrettin Karaman'la müzâkere edilmiş! Bu durumda böyle bir târihî hatâ onun da mı gözünden kaçmış yoksa o da mı aynı görüşte?!

**Eyvâh ki ğarîb oldu şerî'at-i Muhammed,
Ki kaldı bu misilli ulemânın eline!**

Allâh-u Te'âlâ'nın âyetlerinden birini inkâr, tûmünü inkâr sayılacağına göre, işin ne boyuta vardığı siz okurlarımızın isabetli anlayışlarına havale edilmeye değer bir husustur. Artık "Kâfirlere İslâm'ı hoş gösterelim" derken İslâm'ın kol kesme, recm ve kısas gibi hükümlerini ve Allâh'ın ahkâm âyetlerini inkâra düşerek kâfirlerin durumuna düşmekten Allâh-u Te'âlâ'ya sığınırız ve siz okurlarımızı, bütün Müslümanları bu hususta uyarmanız ve bu reddiyeleri okutmanız temennilerimizle Allâh-u Te'âlâ'ya emanet ederiz.

Allâh-u Te'âlâ'nın selâmı, rahmeti ve bereketleri hepimizin üzerine olsun.

الله

REFORMCULARIN SAPIKLIĞI, YANLIŞLIĞI

Mezhebsizler, “Niçin dört mezheb?..

Mezhebler kalksın ve birlik olsun”

diyorlar. Mezhebler kalkınca birlik olmaz, korkunç bir anarşi

olur. Dört mezheb yerine binlerce, hattâ

yüz binlerce mezheb çıkar. Ümmet içinde

birlik ve beraberlik kalmaz. Müslümanlar

dinî konularda çekişip

tepişmeye başlar ve

sonunda sıkıntıya düşerler.

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Dinde reform... Dinde yenilik ve değişim... Fazlurrahman modeli... Light islam... İlmihal Müslümanlığına karşı Kur’ân Müslümanlığı... Münzel (indirilmiş) İslâm’a karşı, diyalog ve hoşgörü çerçevesinde yeni bir İslâm... gibi cereyanlar tutarlı ve ciddî midir? Uydurulmuş bir İslâm çıkartmak isteyenlerin gayeleri nelerdir?

1923'te İsviçre'de Lozan müzakereleri sürerken, kapalı kapılar ardında, içlerinde Hahambaşı Hayim Naum'un da bulunduğu bir heyet: Türkiye'de mümkünse İslâm'ı kaldırmak; değilse reforme etmek, temelinden değiştirmek hususunda birtakım kararlar aldıkları, tavsiyelerde buldukları, protokoller yaptıkları konusunda rivayetler vardır.

Son yıllarda ortaya atılan dinde reform, yenilikçilik, tarihsellik, Light İslam hareketinin temelleri Lozan'ın gizli protokollerine dayanmaktadır.

Amerika, kendi idaresinde, kendisine tâbi bir “Birleşmiş Ortadoğu” projesini gerçekleştirmek için çalışıyor. Bu maksatla oryantalistler, uzmanlar, araştırmacılar çalışıyor, çareler ve çözümler araştırıyor, stratejiler planlıyor. Türkiye’de Light İslam, tarihsel İslâm diye yeni bir din çıkartılacak, İslâm dünyasına model olarak gösterilecek, her yola baş vurularak bu model benimsetilecek, kabul ettirilecek ve dünyada bir Pax Americana-Judaica devri başlayacak.

Bu hayaller gerçekleşir mi? Böyle bir şey mümkün değildir. İslâm dininin hükümleri Kıyâmet’e kadar değiştirilmeden bâkî kalacaktır. Kitabımız ALLAH'ın koruması altındadır.

Fakat ne yazık ki, son otuz-kırk yıl içerisinde Türkiyemizde; Kur’ân'a,

Sünnet'e, Şeriat'a, fikh'a aykırı birtakım bid'at cereyanları ve fırkaları ortaya çıktı. Bunların bazılarını sayalım:

1- Mezhebsizlik

İyi bilinmelidir ki mezhebsizlik, dinsizliğe köprüdür. Fıkıh mezheplerinin yıkılması Ehl-i Sünnet Müslümanlığının yıkılması demektir. Bu sebeple mezhepsizliği sapıklık olarak göreceğiz. Nitekim Zâhid el-Kevserî hazretleri: **"Mezhepsizlik dinsizliğe köprüdür"** buyurmuştur. Çağımızın büyük sünnî âlimi Said Ramazan el-Bûtî hazretleri: **"İslâm Şeriatını tehdit eden en tehlikeli bid'at mezhepsizliktir"** adıyla bir kitap yazmıştır.

Bazı şahıslar **"Asr-ı Saadette mezhep var mıydı? Yoktu... O halde mezhepler bidattir..."** diyorlar. Hiçbir Müslümanın bu gibi safsatalara kanmaması gerekir. Asr-ı Saadet'te Mushaf da yoktu, sonradan bir araya getirilip yazıldığı için, bugün elimizde bulunan Kur'an nüshalarına da mı bid'at diyeceğiz. Hâşâ! Mezhepler, ilk asırlarda, Kur'andaki ve O'nun tefsirini yapan Sünnet'teki hükümlerin metodik bir şekilde bir araya getirilmesidir.

Mezhepsizlik son yıllarda ortaya çıkan büyük ve yıkıcı bir bid'attir. Birtakım hafif akıllılar, fıkıh olmazsa Şeriat'ın de olmayacağını, Şeriat elden gidince dinin sadece bir isim ve resimden ibaret kalacağını anlayıp idrak edemiyor. **Hukukta bir "Ceza Hukuku", bir de "Ceza Kanunu" vardır. Bir ülkede Ceza Kanunu olmazsa orada Ceza Hukuku boşta, havada kalır. Cezaların tatbiki, suçluların cezalandırılması, hakların verilmesi, adaletin yerine getirilmesi, yargının icrası için ceza kanunu şarttır. İslâm dininin hükümlerinin bilinmesi ve hayata uygulanması için de mutlaka bir İslâm fikhının olması gerekir, işte mezhepsizler bunu anlayamıyor.**

Mezhepsizler, "Niçin dört mezheb?.. Mezhepler kalksın ve birlik olsun" diyorlar. Mezhepler kalkınca birlik olmaz, korkunç bir anarşi olur. Dört mezheb yerine binlerce, hattâ yüzbinlerce mezheb çıkar. Ümmet içinde birlik ve beraberlik kalmaz. Müslümanlar dinî konularda çekişip tartışmaya başlar ve sonunda sıkıntıya düşerler.

Bazı kimseler müctehid olmadıkları halde ictihada yelteniyorlar, Kur'ân'ı tefsir etmek hususunda

yeterli bilgiye, ilme, ehliyet ve icâzete sahip olmadıkları halde müfessirlik yapıyorlar, ALLAH'ın âyetlerine kendi heva, re'y ve hevesleriyle yanlış mânâlar veriyorlar. Dînî ilimleri okumamış, yeterli dînî kültürü olmayan câhil ve mukallid kimselere: "Kur'ân'dan ve hadisden kendiniz hüküm çıkarınız" denilerek, dînî sahada anarşiye yol açacak telkin ve teşviklerde bulunuyorlar. Bu şahıslar dini tahsili olmayan, ehliyet ve icâzeti bulunmayan bütün cahil ve yetersiz Müslümanların Kur'ân'dan hüküm çıkartabileceklerini iddia ederek, dinde anarşi ve bozulma meydana getirmek istiyorlar. ALLAH hidâyet versin. Amin.

2- Kur'an Müslümanlığı.

Bazı kimseler, kendi kafasına, re'yine, hevasına göre "Kur'an Müslümanlığı" diye bir din çıkarmıştır. Bu kimseler, İslâm'ın temel hüküm kaynaklarından üçünü inkâr etmekte, sadece Kur'an-ı esas aldığını söylemektedirler. Peki Kur'an'ın yorumlanmasında hangi metodu takip etmektedirler? Daha önceki muteber ve ehliyetli müfessirlerin yorum ve tefsirlerine itibar etmemekte, kutsal Kitab'ımızı kendi kafalarına göre yorumlamaktadırlar. Ehl-i Sünnet Müslümanlarının bağlı oldukları gerçek İslâm'ı "İlmihal Müslümanlığı" diyerek hafife almakta, reddetmekte, onunla alay etmektedirler.

Bu şahıslar: "Her Müslüman kutsal kitaptan kendi kafasına ve anlayışına göre hüküm çıkartabilir, onu yorumlayabilir" diyorlar. Ne kadar hatalı ve sakıncalı bir zihniyet ve metod! Evet Kur'an-ı Azimüşşan elbette bütün Müslümanların kitabıdır, hidâyet kaynağıdır. Ancak, ondan hüküm çıkartmak, O'nu tefsir etmek her müslümanın yapabileceği bir şey değildir. Tefsir ve hüküm çıkartma işi ve vazifesi; ehliyetli, liyâkatli, icâzetli müctehidlerin, müfessirlerin işidir. Abdullah ibn-i Abbas (*Radiyallâhu Anhüma*)dan rivâyete göre Resûlüllah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*): **"Kim Kur'an hakkında ilme dayanmadan söz söylerse yani, Kur'an-ı kendi kafasına göre yorumlarsa cehennemdeki yerine hazırlansın"** buyurmuştur.

Müslümanlar elbette Kur'an-ı Azimüşşanı okuyacaklar, tefsir tercüme ve meallerini inceleyecekler, bu kıraatten yararlanacaklardır. Kur'an'daki kıssalardan, öğütlerden, uyarılardan ders, ibret,

hisse alacaklardır. Ancak kesinlikle kendi heva ve reyleriyle kutsal kitaptan hüküm çıkartmaya yeltenmeyeceklerdir.

“Her Müslüman İslâm dinini Kur’ân’dan doğrudan doğruya öğrenmelidir.” diyenler; fıkı, mezhepleri inkâr ediyor. Metodları ve istekleri bir hayalden ibarettir. Kur’ân elbette, şeksiz şüphesiz ALLAH’ın kutsal kitabıdır, Kelâmullah’tır. Ama her Müslüman ondan din ve Şeriat hükmü çıkartabilir mi? Kesinlikle çıkartamaz. Çünkü, Kur’ân’dan hüküm çıkartabilmek için bazı ilimleri bilmek gerekir. Kur’ân’dan hüküm çıkartabilmek için Sünnet’i, Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz’in on binlerce hadîs-i şerifini senetleriyle bilmek gerekir. Kur’ân’dan hüküm çıkartabilmek için müctehid olmak gerekir. Her Müslüman müctehid değildir.

Kur’ân’dan hüküm çıkartabilmek için iyi Arapça bilmek yetmez. Uzman ve ehliyetli büyük din âlimi olmak gerekir.

Zamanımızda “Mealçiler” adı verilen yeni bir fırka çıkmış olup, bunlar Arapça bilmedikleri halde Kur’ân’ın Türkçe tercüme ve meallerini okuyarak din, fıkıh, Şeriat hükmü çıkartmaya yeltenmektedir.

Kur’ân elbette bütün insanlığa gönderilmiştir. Arapça bilmeyen, din âlimi olmayan Müslümanların onun tercümelerini, meallerini, tefsirlerini okuyabilirler; içindeki müjdelere, uyarılara, öğütler, emirler, yasaklar, kıssalar hakkında bilgi edinebilirler ama kendi kafalarına göre o yüce ve kutsal kitaptan hüküm çıkartamazlar.

Din tahsili görüp din âlimi olmayan câhil kimselelerin dinî konularda tartışmaları, işkembe-i kübralarından konuşmaları, kendi nefis ve hevâlarına göre fetvalar vermeleri, görüşlerini bildirmeleri, dinî konularda “**Bana göre böyledir...**” şeklinde haddi aşmaları, İslâm toplumu için büyük bir felâket, kaos ve kargaşadır. Şeytanın bu tuzağına düşmemeliyiz.

Kur’ân hepimizin kitabıdır ama, ilmi olmayanların ondan hüküm çıkarmalarına cevaz verilmiştir. Kur’ân-ı Kerîm’de: “**De ki! Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?**”² buyurulmaktadır.

“Halbuki onun tevilini ALLAH’tan başkası bilmez. İlimde yüksek payeye erenler ise, **“Biz O’na inandık. Hepsisi Rabbimiz katındadır”** der-

ler. (Bunları) **sâlim akıllardan başkası iyice düşünmez.**”³ Ayet-i kerimesinde ise: “**Râsih alimler**”den bahsedilmektedir.

Zamanımızda birtakım ehliyetsiz kişiler kendi re’y, heva ve hevesleriyle Kur’ân tercüme, mealleri, tefsirleri yazmışlar, bunları okuyan Müslümanların zihinleri karmakarışık olmuştur.

1950’li yıllarda ehliyetsiz bir zat “**Türkçe Kur’ân**” adıyla bir tercüme çıkartmıştı. Kur’ân Arapçadır, “Türkçe Kur’ân” demek yanlıştır, gûnahtır. Arapça metin nazm-ı ilâhîdir, Türkçesi ise filan kulun ondan anladığı, çıkardığı mânâdır, lâfiz olarak kul sözüdür.

Fıkıh ve ilmihal bilgisi olmayan çok zeki bir kimseye birkaç Kur’ân tercümesi ve tefsiri veriniz; beş sene uğraşsa bile onlardan taharet, namaz, oruç, zekât, hac ile ilgili hükümleri çıkartamaz.

Kur’ân’dan din, fıkıh, Şeriat hükmü çıkartabilmek için Sünnet’i, on binlerce hadîsi bilmek gerekir. Çünkü Kur’ân’daki mücmel (özlü) bilgileri onlar açıklar.

“Herkes ALLAH’ın Kitabı olan Kur’ân’ı alsın ve kendi kafasına göre ondan hüküm çıkartsın, dinini onun tercüme ve tefsirlerinden öğrensin” diyenler büyük yanlış yapıyorlar.

Bir şahıs ter ter tepiniyor: “İlmihal Müslümanlığı bozuktur. Ben size Kur’ân Müslümanlığını öğretiyorum...” diyor. Şimdi Müslümanlar bu şahsın peşinden mi gitsinler, yoksa, ilimde, ucu Resullerin Seyidi olan Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e dayanan nûranî bir silsileye bağlı olan icâzetli din alimi, dersiam Ömer Nasûhi Bilmen’e mi tâbi olsunlar?

Ömer Nasûhi Bilmen’in “Büyük İslâm İlmihali” veya onun gibi başka bir ilmihal her Türkiyeli Müslümanın başucu kitabı olmalıdır. İtikada, temizliğe, ibâdetlere, ahlâka ait temel din bilgileri muteber ilmihallerden öğrenilmelidir.

Mezhepsizlik, İslâm dinini ve Şeriatını tehdit eden en tehlikeli bid’attir. Mezhepsizlik dinsizliğe köprüdür. Berberlik, terzilik, aşçılık gibi meslekler ve işler bile ruhsatla, izinle, icâzetle yapılıyor. Bir hastaya damardan iğne yapmak ihtisas isteyen bir iştir. Kur’ân ve hadîslerden din ve Şeriat hükmü çıkartmak bu işlerden bin kere zor, veballi, nazik bir iştir. Her önüne gelenin icthad yapması-

nı, Kur'ân'dan hüküm çıkartmasını arzu edenlerde hiç vicdan, akıl, iz'an, mantık yok mudur?

Mezhepsizler, bid'atçiler, reformcu ve yenilikçiler yüzünden Müslümanlar paramparça oldu. Her kafadan ayrı bir ses çıkmaya başladı. Müslümanlar arasındaki din birliği ancak fıkıhla, mezheple sağlanır. Bir İslâm topluluğunda, bir İslâm ülkesinde Müslümanlar dinî konularda tartışılarsa tefrika çıkar ve sonunda hepsi birden zelil ve rezil olurlar. Düşmanlarımız bizim birlik olmamızı istemiyor, bizim kardeşlerimizle çekişip tepişmemizi istiyor. Onların ekmeğine yağ sürmeyelim.

Dinimizi müteber ve güvenilir ilmiyelerden öğrenelim. Kur'ân'dan kendi kafamıza, re'yimize, hevâmıza göre hüküm çıkartmaya yeltenmeyelim. Dinî konularda tartışıp çekişmeyelim. Sevâd-ı Âzam'dan ayrılmayalım.

Kulluk görevinin yerine nasıl getirileceği hususunu İslâm âlimleri hayatlarında, ders, sohbet, va'z-u nasihat yoluyla halka anlattıkları gibi, bu konuda eserler de yazmışlardır. Yeryüzünde, Ümmetler tarihinde, İslâm milletine mensup âlimler kadar çok feyizli ve bereketli eser meydana getiren başka bir topluluk yoktur. İslâm âlimleri akla gelebilecek her konuda kalem oynatmış ve gerçeğe susamış gönülleri nurlandırmışlardır.

Şimdilerde **"Kur'anla yetinme"** çağrılarıyla toplumu Kur'an'dan ayrı düşürecek bir yönelişe, sünnet gibi bir yorumdan onu soyutlamaya çalışanlar görülmektedir. Kur'ân yanlısı olduklarını iddia eden bu kişiler, Kur'ân'ı, Sünnet gibi en güvenilir ve evrensel nitelikli çerçeve yorumundan ayrı olarak ele alıp anlatmaya kalkışan keyfî İslâm arayışı içindeki kimselerdir. O kadar ki bu anlayış ve arayış sahiplerinden bazıları giderek laisizm'i bile **"en büyük ilâhî ikram"** sayabilmekte. Kimileri de Bangladeş'te olduğu gibi sömürgeci İngilizleri, itaatı vacip ulu' l-emr ilan edebilmektedir."⁴

Tarihteki sapıklık ve irtidat olayları hep birilerinin Kur'ân-ı Kerim âyetlerini keyfe mâ yeşâ, yani diledikleri gibi te'vil etmeleri yüzünden çıkmıştır. Zekât vermemek için direnen mürtedler: **"Onlara duâ et. Senin duan onlar için bereket ve sekînet vesilesidir."**⁵ âyetini, "halifede bu vasf yoktur, o halde bize de zekat vermek düşmez" şeklinde aklî ve hissi bir yoruma tabî tutmuşlardı.

Öte yandan Hz. Ali (Radiyallahü Anh) Hz. Abdullah b. Abbas (Radiyallahü Anhüma)'yı Hâricilerle münazara ve görüşmeye gönderirken: **"Onlara âyetlerden delillerle karşı çıkma, Sünnet'le karşı çık"** talimatını vermişti. Hz. Ali (Radiyallahü Anh)'ın bu talimatının anlamı bugün daha iyi anlaşılmalıdır. Çünkü hâriciler zaten bazı âyetleri kendilerine göre te'vil ederek başkaldırmışlar, müslümanlardan ayrılmışlardı. Sünnetteki çerçeveyi onlara hatırlatmak, Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in anlayış ve uygulamalarını önlerine koymak, kimbilir belki düştükleri yanlıgıdan onları kurtarabilirdi. Hz. Ali (Radiyallahü Anh) işte bu tesbit ve ümit içinde o talimatı vermiş olmalıdır.

Bugün de durum aynıdır. Sünnet'teki yorum çerçevesi ve uygulama örnekleri dikkate alınır, en azından usûl hatası yapılmamış ve âyetlerin te'vilinde yanlıgiya düşülmemiş olur. Aksi halde yorumları disipline etmenin imkanı yoktur.

Bize göre asıl acı olan, Kur'an'a karşı çıktığı için alçaltılmış olmak değil, belki keyfî yorumlara gidebilmek maksadıyla "Kur'an'dan başka delil yoktur" deyip onu da -hangi etkiler altında bilinmez- kendi aklınca yorumlayarak aynı duruma düşmektir.

Bu nokta üzerinde yeniden, ısrarla ve dikkatle durmak ve meseleyi ciddiyetle müzâkere etmek gerekmektedir.

Kur'ân'ı getirip tebliğ eden Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in yorumlarına, O'nun hayatıyla geçerlilik sınırı çizmek, vefatından sonrasını insan aklına bırakmak herhalde, **"Muhammed sadece bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçmiştir. Ölür veya öldürülürse, ökçeleriniz üzerinde gerisin geri mi döneceksiniz?..."**⁶ âyetinin tehdidi altına girmek anlamına gelse gerektir.

- DİPNOTLAR -

1 - Tirmizi, Tefsir: 1, No:2951.

2 - Zümer Sûresi: 9

3 - Âli İmran Sûresi:7

4 - Bu tür iddialar 3-5 Şubat 1995 tarihleri arasında Ankara'da düzenlenen I. Kur'an Haftası dolayısıyla sunulan tebliğlerde görülmüştür.

5 - Tevbe Suresi: 103

6 - Al-i İmran Suresi: 144

Kuyudan Çıkarılan Taşlar

Ölümlerden, vesîle olarak büyük yardım istemek mi şirke daha çok yakışıyor, dirilerden müstakil, onlara ait, hakîkî olarak küçük bâsît yardımı istemek mi? Bir düşününüz... Şirk ile suçladıklarınız, basit dünyevî yardımları hakîkî ma'nâda kullardan istemeyi de âyete zıt kabûl ediyorlar. Ya siz?!..

Hüseyin AVNÎ
bilgi@arifandergisi.com

Sözümüz birilerinin şahsına değil, İslâm düşmanı malum şartların nemli ve münbit zemîninin neredeyse bir iki günde ortaya çıkardığı anaç mantarlaradır. Bu sıkıntılarımızın asıl kaynağının daha çok, İslâm'a yeni bir şekil vererek O'nu yok etmeye çalışan dış ve iç siyâsî otoriteler ile, dünyevîleşme temâyülünün meşrû olmayan izdivâcı olduğunu bilebilmek için dâhî olmaya da ihtiyâç yoktur. Âlemşümûl/evrensel siyâset-i zâlîme çarlığının birer gönüllü dişlisi hâline gelenlerin, ilmî gibi gösterilen münâkaşalarının esâsen hiç de ilmî olmayıp, ideolojik suçluk muhâbebenin en mühim bir unsuru olduğunu unutmamak lâzımdır. Bay Profesör'ün¹ her biri birer ilim sefâleti olan cinâyetlerine belki kendisi için değmese de, umûmun menfaati için cevâb vermeye devâm ediyoruz.

“İşlerinizde Ne Yapacağınızı Şa-

şırdığınızda Kabir Ehlinden Yardım İsteyiniz” Sözü Bir Hadîs midir?

Sûfilerin dilinde, **Resûlüllah** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki... diye başlayarak çokça söylenen bu sözün, hadîs mecmûalarında bulunmadığı bir hakîkattir. Allah (Celle celâlihû) en iyisini bilir. Böylesi bir sözün Büyük Fakîh ve Usûlcü **İbnü Kemal**'in **Erba'in**'inde isnâdsız olarak bulunması ve Allâme Muhaddis **Aclûnî**'nin **Keşfu'l-Hafâ**'sında, onu zikredilen kitâbdan nakletmesi, hadîs ilimlerinden nasîbi olanları elbette tatmîn etmez. Lâkin İslâm'da yüksek mertebelere ulaşmış kimselere hüsn-ü zann etmek ve onları bir kalemde yalamamak, elden geldiğince mes'elenin sahîh bir te'vîline gitmek de ilmin ve İslâm ahlâkının îcâblarından olduğundan olmalı ki, Aclûnî, zamâne kendini bilmezleri gibi bu söz için birden **uydurmadır** diye kestirip atmamış, hüsn-ü zannın îcâbını yerine getirmiştir.²

Burada, bahis mevzû'u sözü nakledenlerin hâfıza kirliliğinden uzak ol-

maları, adâlet ve diyânetlerine olan i'timâd îcâbı üç cihetle, hatta bunlardan biriyle bile sâbit olabileceği kanâatindeyiz:

Birinci Cihet: Rivâyet bi'l-Ma'nâ

Şurası da bir hakîkattir ki, hadîs ilimlerinde ma'nâ ile rivâyet -belli şartlarla- Cumhûra göre câiz ve herke-se göre vâki'dir. Evet, şu sözün belli lafızlarının kimi hadîs âlimlerince bilinen Hadîs Usûlü ilmi ölçülerine göre sâbit olmadığı söylenmiştir. Lâkin büyük mu-haddis ve fakîh Abdü'l-Hayy el-Leknevî (Rahimehullah) bu sözün ma'nâsının, aslında, geçmiş sâlihlerin fetvâsına mürâcaat etmek, demek olduğunu söy-lemiştir. Bu arada, ma'nâsının birçok bakımdan doğru olduğunu da ifâde ettikten sonra, bu doğ-ru dediği tevcihlerin bir kaçını zikretmiştir.³ Büyük Muhaddis, koca fakîh, asrının İmâmı Leknevî'nin, bu sözü, zamane hâricîleri gibi şirk saymayıp sahîh ma'nâlara hamletmesi, yorması ilim, akıl ve idrâk sâhibleri için ibret alınacak bir husustur. Kendini bil-mez câhillere ise her yol asfalt...

Leknevî'nin bu mes'eleyi değişik yanlarıyla değerlen-dirip îzâh edişleri bize, aşağıdaki rivâyetleri hatırlattı:

Dârimî Hazreti Ömer (Radiyallâhu Anh)'dan rivâyet etti: "Ömer (Radiyallâhu Anh) Şüreyh'e şöyle yazdı: Sana (hükmü) Allah'ın Kitâbında bulunan bir mes'ele gelirse onunla (Allah'ın kitâbı ile) hükmet... Eğer sana Allah'ın Kitâbında (açık bir şekilde) bulunmayan bir mes'ele gelirse Resûlullah'ın Sünnet'ine bak ve onun-la hükmet. Eğer sana Allah'ın ve Resûlullah'ın Sünne-tinde bulunmayan bir mes'ele gelirse, insânların üze-rinde toplandıklarına bak ve onu al..."⁴

Dârimî ve Nesâî, Abdullah ibn-i Mes'ûd (Radiyalla-hu Anh)'dan rivâyet etti: Bu günden sonra kime bir hüküm mes'ele gelirse, Allah azze ve celle'nin Kitâbındaki ile hük-metsin. Eğer ona Allah'ın Kitâb'ında (açıkça) bulunmayan mes'ele gelirse Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in hükmet-tiğiyle hükmetisin. Kime de Allah'ın Kitâb'ında bulunmayan ve Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'in hüküm vermediği bir mes'ele gelirse sâlihlerin hükmettikleriyle hükmetisin...⁵

Yine **Dârimî** Abdullâh b. Mes'ûd (Radiyallâhu Anh)'ın kendinin şu sözünü rivâyet etti: **Eskiye sarılın.**⁶

Kabirdekilerden yardım isteyin sözünün aslının, Hz. Ömer (Radiyallâhu Anh)'ın ve Abdullah b. Mes'ûd'un yukarıdaki sözleri olabileceğini düşünüyorum. Râşid halîfelerin sözlerinin, geniş ma'nâsı ile Sünnet'e dâhil olduğu ilim erbâbınca bilinen bir şeydir. Üstelik bu sözün Merfû'/Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e âid olma ihtimâli de vardır. Olmadığı farzedilse bile, Sünnet'ime ve hidâyet üzere olan, Râşid

Halîfelerimin Sünnet'ine uyun⁷ hadîsi, bu sözün bir cihetle Hükmen Merfû' olduğunun açık delîlidir.

Hasılı, bu cihetten bakarsak diyebiliriz ki, **kabir-dekilerden yardım isteyiniz**, sözü, muhtemelen Ömer ve İbnü Mes'ûd (Radiyallahu Anhumâ)'nın yukarıdaki sözlerinin ma'nâ ile yapılan rivâyetleri netîcesinde bu şekli almıştır. Allahu a'lem...

Ancak, Sûfiyye'nin bu sözden (sadece) bu ma'nâyı anlamadıkları da bir hakîkattir. Öyleyse devâm edelim:

İkinci Cihet: İş'ârî Ma'nâ

Bu noktada dahi deriz ki, Sûfiyye'nin kullana geldik-leri bu söz, muhtemelen, Dârimî ve Nesâî'nin yuka-rıdaki rivâyetlerinin iş'ârî mâ'nâsıdır.⁸ İş'ârî ma'nâlara Ehl-i Sünnet'in tefsîrlerinde⁹ sıkça rastlanır.

Asrımızın yaşayan Müfessirlerinden Muhammed Ali es-Sâbûnî, **Et-Tibyân** isimli, Tefsîr Usûlüne dâir yazdı-ğı eserinde bu bahse genişçe yer verir. O, sözü edilen eserinde, **Zerkeşî**'nin el-Burhân'ından, **Taftazânî**'nin Şerh-i Akâid'inden ve **Süyûtî**'nin el-İtkân'ından nakiller yaparak zâhir ma'nâya zıt olmayan iş'ârî ma'nâların makbûl olduğunu isbât eder.¹⁰

Üçüncü Cihet: Keşif veyâ Sâlih Rü'yâ¹¹

Şâyet bu söz, hadîs mecmualarında isnâd ile gelen rivâyetlerde lafzan veya ma'nen veya işâreten yoksa, deriz ki, muhtemeldir ve mümkündür ki, velîlerin keşfi ve ilhâmı ile sâbittir. Süyûtî'nin ve risâlesinde ismi ge-çen bir nice âlim yanında Hâfız Muhaddis Zebîdî, Mü-fessir Âlûsî, Allâme Ebyârî ve nice âlimler tarafından bu kabûl görmektedir. Bu takdîrde elbette muhâlifî bağlamaz. Münkire şifâ yerine maraz olur; ancak On-lara i'timâdı olanlar için bir kıymet ifâde eder. Fakat şunu da burada söyleyelim ki, sadece keşif ve ilhâm kaynaklı hadîs(olduğu söylenen söz)ler, Şer'î bir hü-küm isbâtında değil, bazı fazîletler, teberrükler veya sırlar yâhud irşâd noktalarında gelirler. Sadedinde ol-duğumuz bu sözü de Sûfiyye-i Aliyye Şer'î bir hüküm isbâtında değil de, bir takım fazîlet ve sırlar isbâtı veya kolaylığa sebep olması maksadıyla telaffuz etmekte-dirler. Öyleyse ortada hiçbir yanyıla mahzûr yoktur.

Artık konuşmamıza devâm edebiliriz:

Ölülerden yardım istemek, "sadece Senden yardım dileriz" âyetiyle çelişir mi?

X: Bunun nesine karşı çıkıyorsun "**Kabir ehlinde yardım istemek**" demek onlardan ibret almak demektir.

İddiâ: Öyleyse neden kabir ehlinde ibret alın, den-miyor da onlardan yardım isteyin deniyor. Hadîs diye uydurulmuş sözün Arapça'sında "**Festeînu**" **إستعينوا** istiânede bulunun, yani yardım isteyin ifadesi geçer. Halbuki fatiha sûresinde "yalnız senden istiânede bu-

lunuruz” anlamında “İyyâke nestâin” **إياك نستعين** âyeti vardır. Bu âyet, yardımı bir tek yerden yani yalnız Allah’tan dilememiz gerektiğini ifade eder. O zaman yukarıdaki bu sözle bu âyet çelişmiyor mu?

Fatihayı her namazda okuyup bu anlamı hep zihninizde diri tutmamızın bir anlamı yok mudur?

Yukarıdaki sözü Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’e mal edenlerin yanında yer almak size ağır gelmiyor mu? Hiç düşünmez misiniz, temel görevi, Kur’ân’ı anlatmak olan Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’in Kur’ân’(a) aykırı bir sözü olabilir mi? Sonra bu sözü Hz. Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’den duyan yok. Onunla birlikte ya da ondan sonra yaşayanlardan böyle bir sözü söylemiş olan yok. Bunu nakletmiş sahîh bir hadîs kitâbı da yok. Bunların hiçbiri yok.

Bunu size duyuralı çok oldu ama bu konuda sizde bir şey getirmedi. Çünkü olmayan şey getirilemez.

X: Aclûnî’nin Keşf’ül- Hafa adlı kitâbında var ya. Onun kitâbında olması bizim için yeterlidir. Aclûnî büyük bir hadîs âlimidir. O da İbn-i Kemal’in el-Erbain’inden almış.

İddiâ: Aclûnî bu eserini halk arasında hadîs diye bilinen sözlerin doğrusu ile asılsız olanını ortaya koymak için yazmıştır. Bu sebeple kitâbta çok sayıda uydurma hadîs vardır. Aclûnî kitâbının başında Hâfîz İbn-i Hacer’in şu sözünü naklediyor: “Aslı olmayan hadîsi kim nakletmişse Buhârî’nin Sülesiyyatında rivâyet ettiği, Muhammed (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’in şu sözünün kapsamına girer: **“Kim benden söylemediğim bir şeyi naklederse cehennemde oturacağı yere hazırlansın.”**

Sonra alfabetik olarak hazırladığı kitâbında hadîslerin kaynaklarını veriyor. Ama bu sözle ilgili olarak: “İbn-i Kemal Paşa’nın el-Erbain’inde böyle geçmiştir.” ifadesini kullanıyor. İbn-i Kemal Paşa’nın bu eserine baktığımızda da hadîs diye söylediği o söz için hiçbir kaynak göstermediğini görüyoruz. Bu sebeple aslı astarı olmayan bu sözü, hadîs diye nakledenlerin **“Cehennemde oturacakları yere hazırlanmaları”** gerekir. (sh:11-12)

CEVÂB:

Bir: Ölülerden yardım istemek, **Sadece senden yardım dileriz**¹² âyetiyle çelişir, diyorsunuz. Biz de sülâ ederiz ki; **tenâkuz**/çelişki nedir, nasıl olur? Mantık ilminde çelişkinin ne demek olduğunu bilmem biliyor musunuz? Bu iddiânız kasıtlı ve inâdî bir iddiâ değilse, demek ki bilmiyorsunuz. O hâlde iş kötü... Aksi hâlde daha da kötü. Mevlâ hidâyet versin.

Şâyet bilmiyorsanız hiç değilse bir Türkçe mantık kitâbına müracaat ediniz. Orada göreceksiniz ki çelişkinin gerçekleşmesi için birçok şartı vardır. O şartların tamamı veya bir kısmı buradaki iki kadıyye-

de mevcûd değildir. O hâlde ortada çelişki olamaz. Çelişki iddiâsını âyetin ma’nâsını mutlak kabûl ederek ileri sürüyorsanız, yani âyetteki yardım istemeyi her türlü yardıma şâmil kabûl ediyorsanız, işiniz zor... Zîrâ, kendiniz de dahil (sebeeb olarak) kullardan yardım isteyen herkesi tekfir etmiş oluyorsunuz. O hâlde, sadece ölülerden değil dirilerden de herhangi bir basît yardım istemek bile âyet ile çelişir. Hayâtınızda birilerinden mutlaka yardım istemişsinizdir.

İki: Eğer, **basît dünyevî ihtiyaçları istemek âyetin umûmünden hâriçdir**, diyorsanız, âyetin mutlak veya umûmî olmadığını söylemiş oluyorsunuz. Yani, **âyetten her nevi yardım istemek kastedilmiyor** demek istiyorsunuz. Öyleyse, âyeti sınırlamaktaki ölçünüz nedir? Bu sınırlandırıcı nedir? Aklınız ve nefsiniz ise, onlar sizin olsun. Zîrâ onlar bizim işimize, hatta hiç kimsenin işine yaramaz beş para etmez metâ’lardır.

“Haydi siz bana kuvvetle yardım ediniz,¹³ ve iyilik ve takvada yardımlaşınız”¹⁴ âyetleri ve benzeri âyetler bir de bunların ma’nâları doğrultusundaki hadîsler, **sadece senden yardım dileriz** âyetinin mutlak olmadığını gösteriyor, değil mi?

Üç: **Bu tür yardımlar beşerin gücü dâhilindeki yardımlardır** diyorsanız ve beşerde Allah (Celle celâlihû) dan müstakil güç, kudret ve îcâd kabiliyeti görüyorsanız, bu, şimdilerde hortlatılmaya çalışılan ve necâsetinde boncuk aranılan sapık Mu’tezile’nin görüşünden başka bir şey değildir.

Abdullah İbn-i Mes’ûd anlatıyor: Bir gün Nebî (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)’in yanındaydım ve **lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh** dedim. O, “biliyor musun onun tefsîri nedir?” buyurdu. “Allah (Celle celâlihû) ve Resûlü (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) en iyi bilir” dedim. **Günâh işlemek ancak Allahın korumasıyladır; Allah’a tâat da ancak Allâh’ın yardımıyla**; Cibrîl bunu bana işte böyle haber verdi, buyurdu.¹⁵ Biz de bu ma’nâda, **“lâ havle vela kuvvete illa billah”** diyoruz. Yani, Allah güç vermedikçe hiçbir kimsede en küçük bir güç bile yoktur, o bâsît yardımlar bile hakîkatte Allah’tandır; kullar onlara sebeplerdir, diyoruz..

Dört: Ölülerden, vesîle olarak büyük yardım istemek mi şirke daha çok yakışıyor, dirilerden müstakil, onlara ait, **hakîkî olarak** küçük bâsît yardımı istemek mi? Bir düşününüz. Şirk ile suçladıklarınız, basît dünyevî yardımları hakîkî ma’nâda kullardan istemeyi de âyete ters görüp tevhide zıt kabûl ediyorlar. Ya siz?!

Beş: **İbnü Hacer el-Askalânî’nin**, Fethu’l-Bârî’de zikredip isnâdının **sahîh** olduğunu söylediği, **İbnü Ebî Şeybe** ve **Beyhekî’nin** rivâyet ettiği, Sahabî’nin şu yaptığına insafla bakınız: Bilâl İbnü Hâris (Radiyalla-

hu Anh), Hz. Ömer (Radiyallahu Anh)'ın zamanındaki bir kıtlıkta, Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in kabrine giderek, **Ya Resûlellah! Ümmet'in için Allah (Celle celâlihû)'dan yağmur iste, zîrâ onlar helak oldu-**lar¹⁶ dedi. Resûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kabrinde olduğu hâlde, ondan bir şey istedi, yardım istedi. Bu istemeyi ne kendisi, ne Hz. Ömer (Radiyallahu Anh), ne diğer Ashâb (Radiyallahu Anhum) ve Hadîs İmâmları, ne müfessirler, ne akâid âlimleri ne açık, ne de kapalı âyete ters görmediler ve şirk ameli kabûl etmediler.

Altı: İmâm Zehebî'nin, Şeyhü'l-İslâm lâkabı ile andığı, İmâm, Muhaddis ve Müctehid Sübkî şöyle diyor: "Bil ki Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'i Allah (Celle celâlihû)'ya aracı yapmak, ondan yardım istemek ve onu şefaathı yapmak câizdir ve güzeldir. Bunun câiz ve güzel oluşu, dini olan herkes için. Nebî (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) ve Resûller (Aleyhimusselâm)'ın işlerinden Selef-i sâlihîn, İslâm âlimleri ve sıradan Müslümanların hayât tarzlarından bilinen işlerdendir. Bunu dîni olan hiç kimse inkâr etmemiştir. Ve bu inkâr hiçbir zaman işitilmemiştir. Nihâyet İbnü Teymiyye geldi bu husûsta öyle sözler söyledi ki, o sözler içerisinde (bocalayan) zayıf, câhil ve gâfil kimseler mes'eleyi iyice karıştırdı."¹⁷

İmâm Sübkî zamanının kendini bilmezlerini ne de güzel anlatıyor, değil mi? Üstelik onun **zayıf, câhil ve gâfil** dedikleri, zamânımızın müctehidlerinin kılavuzları... Varın siz hesap edin gerisini...

Evet, kerâmet sâhibi büyüklerden sebep olma yoluyla, ölüyken de yardım istenebilir. Onlar da kerâmet yoluyla Allah (Celle celâlihû)'nun yardımına vesîle olabirler. O yardım gerçekte Mevlâdan, vesîle alâkasiyla mecâz olarak o velîden gelmiş olur ve bu âyetle de çelişmez. Ancak, değil bu yardım isteme, en basît dünyevi yardım isteme bile, hakîkaten Allah (Celle celâlihû)'dan başkasından istenir ve meşrû' görülürse işte bu yardım isteme âyet ile çelişir. Yani dünyevî basît küçük yardımların diri kullardan istenmesi ile (bu mecâzî değilse) âyetin hükmü çığnemiş olur.

Yedi: Evet, Aclûnî, Keşf'inde bir çok hadîs diye bilinip de başkalarına âid sözleri, nice uydurma, birçok uydurma olduğu iddiâ edilen ama hakîkate uydurma olmayan ve nice sahîh rivâyetleri getirmiştir. Ancak orada getirdiği şu rivâyet için **sâbit olmadığına** dâir yaptığı nakillerin yanında İbnü Kemâl Paşâ'nın da sözlerini aktarması ve onlara i'tirâz etmemesi, hiç mi bir şey ifâde etmiyor? Şu sözle alâkalı olarak sarfettiği ifâdeler, esâsen Fahrüddîn er-Râzî'den nakledilmiştir. İyi bilemem ama, zirveye varan büyük bir Fıkıh ve Usûl-ü Fıkıh âlimi olan İbnü Kemâl Paşâ'ya cehennemden ayırdığımız o arsa, size tahsîs edilmiş de olabilir.

Sekiz: Buhârî'nin Sülâsiya-tında... şeklindeki tercümemiz ibretlik bir tercüme. Zîrâ büyük harfle (S) yazdığınıza göre **Sülâsiyyât'ı** -eğer ortada bir matbaa hatâsı yoksa- kitâb zannettiğiniz anlaşıyor. Oysa, onun **Sülâsiyyât** isimli bir kitâbı yoktur. **Sülâsiyyât'ı** demek, (O'na göre âlî isnâd olan) üç râvili rivâyetler demektir ki, bunlardan **Sahîh**'inde sâdece yirmi iki tâne vardır.¹⁸ Değil âlimlerin, yeni talebelerin bile bilebilecekleri şu husûsun bile farkında değilken, boyunuzdan büyük mes'elelerde gelişi güzel ahkâm kesiyorsunuz. Sizin şu hâlinize bakarak diyoruz ki; Allah (Celle celâlihû) Bekrî Mustafaya rahmet eylesin; haddini bilen biriydi...

- DİPNOTLAR -

- 1 - Abdulaziz Bayındır.
- 2 - Keşfu'l-Hafâ: 1/88
- 3 - [Abdulhayy el-Leknevî, Fetâvâ: 141,142], Hamdullah ed-Dacvî, El-Besâir: 91
- 4 - Dârimî, Şüreyh yoluyla Ömer radyallâhu anhu'dan, Müsned: 171. H:167 Nesâî, Kitâbu Âdâbi'l-Kudât: 2/305, Kadîm-i Kütübhâne-Karaçi-Pâkistân.
- 5 - Dârimî, Müsned (benzer bir lâfızla ve az bir fazlalıkla): 1/71, H:165. Dârü'l-Kitâ bi'l-'Arabî.
- 6 - Dârimî, Müsned: 1/66. H:143
- 7 - İbnü Mâce: 4/42, Benzerini Ebû Dâvud, H:4607, Tirmizî, H: 2676, 2677
- 8 - Sözü'n nazmı, bir ma'nâyı anlatmak için söylenmemesine rağmen o ma'nâyı da gösteriyorsa, buna İş'ârî Ma'nâ denir. (Mir'âtü'l-Usûl: 43) Vâkı'a Fıkıh Usûlündeki İş'ârî Ma'nâ ile sözünü ettiğimiz iş'ârî ma'nâ farklı ise de bunun Fıkıh Usûlünde bile bir başka şekilde mevcûd olduğuna dikkati çekmek istedik.
- 9 - Envârü't-Tenzîl, Tefsîr-i Kebîr, Âlûsî vd. Bunlara misâl verip sözüz uzatmak istemiyoruz. İsteyen rast gele bir şekilde şu tefsîrlere bakabilir. Çok merak edip bizden isteyenler olursa inşâallah ileride bol bol misâl veririz.
- 10 - Muhammed Ali es- Sâbûnî, Et-Tibyân: 169-184
- 11 - Keşif ve sâlih rü'yâ ile alâkalı onlarca âyet ve hadîs vardır ki onlar hakkında şimdi değil de inşâallah ileride yazılar yazacağız.
- 12 - Fatiha:4
- 13 - Kehf:95
- 14 - Mâide:2
- 15 - [Ebû Ya'lâ, İbnü Mes'ûd radyallâhu anhu'dan. Zayıf bir senedle.], El-Metâlibu'l-Âliyye ve dipnotu:3/262, Kezâ, [Bezzâr, İbnü Mes'ûd radyallâhu anhu'dan birisi kopuk ve içinde Zayıf bir râvî bulunan, diğeri de muttasıl/ bitişik ve Hasen olan iki isnâdla.], Heysemî, Mecma'u'z-Zevâid:10/99 Rivâyetlerden Ebû Ya'lânın rivâyet zayıf, Bezzâr'ın iki rivâyetinden biri zayıf diğeri de Hasen. Hâsılı hadîs mu'teber bir rivâyetle gelmiştir.
- 16 - [İbnü Ebi Şeybe, el-Musannef (6/356-357 H:32002), İmâm Beyhekî (İbnü Kesîr, el-Bidâye:8/93-94 İbnü Kesîr burada bu rivâyetin isnâdının sahîh olduğunu da söylemiştir.), (Beyhekî yoluyla) İmâm Sübkî (Şifâu's-Sikâm: 144-145), Ayrıca, Buhârî (kısaltılmış olarak), et-Târîhu'l-Kebîr'inde (7/304, Md:1295, Dâru'l-Fikir), İbnü Ebî Hayseme, -ki bu zât, Hâfiz, Hücet ve sika biridir- Ebû Sâlih Zekvân'dan rivâyet etmişlerdir. İbnü Hacer, el-Feth'de, İbnü Ebî Şeybe'nin rivâyetin isnâdının sahîh olduğunu söylemiştir. (El-Feth:3/183-185, Dâru'l-Fikir), Kevserî, Mahku't-Tekavul'd
- 17 - İmâm Sübkî, Şifâu's-Sikâm: 133
- 18 - Muhammed Zekeriyâ el-Kândehevî, Lâmiu'd-Derârî Mukaddimesi:29 (Şu eser, Muhammed Yahyâ el-Kândehevî'nin üstâdı Reşîd Ahmed Cüncühî'nin verdiği Buhârî derslerinden aldığı notlardan meydana gelen Sahîh-i Buhârî Hâşiyesi'dir. Muhammed Yahyâ'nın oğlu Muhammed Zekeriyâ'nın onun üzerine çok değerli ta'likleri vardır.) en kısaltarak ve bir takım tasarruflarla, Makâlât: (388-389)

ÂŞÛRÂ GÜNÜ'NÜN FAZİLETİ

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) vahiy gelmeyen hususlarda Ehl-i kitaba muvâfakat etmeyi severdi. Bu, özellikle putperestlere muhâlefet edilen hususlarda böyleydi. Ne zaman ki Mekke fethedilip, İslâm Dini her yerde üstünlük elde edince; İslâm her yönüyle tamamlanıp, Allâh-u Teâlâ bu dinden razı olduğunu beyan edince, bundan böyle bütün konularda Peygamber Efendimiz Ehl-i kitaba muhâlefeti îlan etti.

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
mozsimssekler@hotmail.com

Allâh-ü Teâlâ Hazretlerinin Kur'an'ı Kerim'de beyan ettiği dört haram aydan; yani hürmeti gerektiren, ibâdet ve taat noktasında, daha dikkatli ve daha gayretli olmamızı icab ettiren bu aylardan, en sonuncusu olan Muharrem-i Şerif ayına girmiş bulunuyoruz Elhamdülillah...

Selef-i Sâlihîn üç tane on güne tazim ederlerdi. Bunlardan bir tanesi Ramazân-ı Şerif ayının son on günüdür ki, onuncu gün Ramazan Bayramı'dır. İkincisi, Zilhicce ayının ilk on günüdür, bunun da onuncu günü Kurban Bayramı'dır. Üçüncüsü ise de Muharrem ayının (yani içinde bulunduğumuz ayın) ilk on günüdür. Bu ayın onuncu günü de "Âşûrâ" günüdür ki, rivâyete

göre âşûrâ günü Allâh-u Teâlâ on tane Peygamberini düşmanlarından kurtarıp selâmete çıkarmıştır. Dolayısıyla on tane peygamberin düşmanlarından kurtulduğu böyle mübarek bir gün de, elbette bir nevi bayram sayılır.

Fakat halkımızın birçoğu bundan habersizdir. Oysa Âşûrâ gününe hürmet etmek, İslâm'ın âdaplarından. Aslında "ben Müslümanım" diyen herkesin, mübarek gün ve gecelerden, mübarek mekân ve zamanlardan haberdar olması; bunların vakitlerini, nedenlerini ve niçinlerini bilmesi lazımdır. Böylece bu günleri ve geceleri en güzel şekilde idrak edip, İslâmîyet'le alâkalı olan her şeyi canlı ve diri tutması gerekir.

Âşûrâ: On manasına gelen aşere kökünden türemiştir. Onun için ulemâdan pek çoğu, Hicrî senenin ilk ayı olan Muharrem ayının onuncu günü olması sebebiyle, bu güne Âşûrâ ismi verildi

demişlerdir. Âşûrâ günü gaflet edilmemesi gereken çok kıymetli bir gündür. Bu gününün kıymet ve fazileti hakkında birçok Hadîs-i Şerifler varid olmuştur. Bir keresinde Sahâbe-i Kirâm, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)e sordular: "Allah âşûrâ gününü diğer günlerden üstün kıldı değil mi?" Efendimiz **"Evet Allah gökleri ve yerleri, dağları ve denizleri, levhi, kalemi, Hz. Ademi ve Havva'yı âşûrâ günü yarattı. Aşure gününe saygı göstermek lazım, zira Arşın hamili olan (Arşı taşıyan) melekler dahi onun değerini biliyorlar."** buyurdu.

Âşûrâ günü, Selef-i Sâlihîn tarafından kıymet verilen ve evvelden beri müslümanlarca idrak edilen pek faziletli bir gündür. Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Âşûrâ gününün faziletinin aranmasını ve o gün oruçlu olunmasını bizlere tavsiye buyurmuşlardır.

Âşûrâ gününü oruçlu geçirmeyi teşvik babında, Ebû Katade (Radiyallâhü Anh)dan rivâyet edilen bir Hadîsi şerifte Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem): **"Aşûra günü tutulan orucun, bir yıl önceki günahlara keffaret olacağını Allah (in rahmetinden) umarım."** (Tirmizi, Kitabu's-Savm:48, (752) buyurmuştur.

Rivâyet edilir ki; Selef-i Sâlihîn kendileri oruç tuttıkları gibi, o gün akşama kadar çocuklara bile bir şey yedirmezlerdi. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) mübarek tükürüğü ile hurmayı yumuşatır, âşûrâ günü çocuklara çiğnetirdi ve bu çocuklar o gün akşama kadar bir şey yemezlerdi.

Yine denilmiştir ki: Vahşi hayvanlar dahî âşûrâ günü ot yemezler.

Âşûra günü ile alâkalı olarak Abdullah b. Abbas (Radiyallâhü Anhüma) şöyle anlatmıştır:

"Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Medine-i Münevver'e geldiğinde, Yahudilerin âşûrâ günü oruç tuttıklarını gördü. Bu sebeple:

- Oruç tuttuğunuz bu günün mahiyeti nedir? diye sordu. Yahudiler:

- Bu gün önemli bir gündür. Allah bu günde Hz. Mûsâ'yı ve İsrailoğullarını düşmanlarından kurtardı. Hz. Musa'da şükür olsun diye bu gün

oruç tuttu. Biz de bu sebeple oruç tutuyoruz, dediler. Bunun üzerine Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

- Öyleyse biz Musa (Aleyhissalam)'a (benzeme yönünden) sizden daha layık ve daha yakınız, buyurdu ve o gün oruç tuttu. (Sahâbe-i Kirâma'da) bu orucu tutmalarını emir buyurdu. (Buhari, Savm: 69; Müslim, Siyam: 127; Ebu Davud, Siyam: 64; İbn-i Mace, Siyam: 41)

Câhiliyye devrinde Kureyşin de tuttuğu rivâyet edilen âşûrâ orucunu, Sevgili Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bi'setten önce tutmuş, sonra bir ara terk etmişse de Medine'ye hicret edince, Musa (Aleyhissalam)ın şeriatına muvâfakat ederek, Ramazan orucu farz kılınincaya kadar bir veya iki sefer bu orucu tutmuştur. Ve müslümanlara da bu orucu tutmalarını emretmiştir. Hatta bu konuda henüz bir emir bulunmamakla birlikte, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) münâdiler çıkararak âşûrâ orucunu halka duyurmuş, geceleyin niyet etmeyenlerin günün yarısında haberdar olsalar dahi, o andan itibaren oruca başlamalarını emretmiştir. (Buhârî: "Savm"69)

Ancak Ramazân-ı Şerif orucu farz kılınca bu emir muhayyerliğe dönüşmüş ve artık bu orucu dileyen tutmuş, dileyen tutmamıştır. Ramazan orucunun farz kılınmasından sonra, âşûrâ günü oruç tutmanın müstehab olduğunda âlimler ittifak etmişlerdir.

Bu arada şunu da önemle belirtmek gerekir ki; Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) vahiy gelmeyen hususlarda Ehl-i kitaba muvafakat etmeyi severdi. Bu, özellikle putperestlere muhalefet edilen hususlarda böyleydi. Ne zaman ki Mekke fethedilip, İslâm Dini her yerde şöhret ve üstünlük elde edince, Yüce Dinimiz İslâm her yönüyle tamamlanıp, Allâh-u Teâlâ'da bu dinden razı olduğunu beyan edince, artık buna gerek kalmadı. Bundan böyle bütün konularda, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Ehl-i kitaba muhalefeti îlan etti.

Bu mesele ile alâkalı olarak Abdullah b. Abbas (Radiyallâhü Anhüma)'dan rivâyet edildiğine göre: Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) âşûrâ günü oruç tutup, insanlara oruç tutmalarını tavsiye edince "Ey Allahın Rasûlü! Bu gün Yahudi ve Hristiyanların

da saygı gösterdiği bir gündür." dediler. Bunu üzerine Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: "Önümüzdeki seneye kadar yaşarsam, inşaallah Muharrem'in dokuzuncu günü oruç tutacağım." Fakat seneye varamadan Efendimiz (Aleyhissalâtü Vesselâm) vefât etmişlerdir. (Buharî, Savm:69)

Buradan, Rasûlüllah (Sallallâhü Aleyhi Vesellem)'in Muharrem ayının onunda oruç tuttuğu, şayet yaşarsa bir sonraki seneden itibaren, dokuzuncu günü de oruç tutarak bu onuncu güne ilâve edeceği anlaşılıyor. Tabi bu dokuzuncu günü, onuncu güne izâfe etmek, ihtiyâten olabileceği gibi, Yahudi ve Hristiyanlara muhalefet olsun diye de olabilir. Nitekim İbni Abbâs (Radiyallâhü Anhüma)'dan merfû bir rivâyette Efendimiz (Aleyhissalâtü Vesselâm): "**Âşûrâ günü oruç tutun ve bu hususta Yahudilere muhalefet edin. (Yani) Âşûrâ gününden bir gün önce veya bir gün sonra da oruç tutun.**"

(Ahmed b. Hanbel, 1/241) buyurmuşlardır. Dolayısıyla sadece aşûra günü oruç tutmak mekruh olduğu için, bir gün evveli veya bir gün sonrası ile birlikte oruç tutmak gerekir.

Âşûrâ gününün menşe-i hakkında bazı tarih ve hadis kitaplarında yer alan haberlere göre, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi o gün Allâh-ü Teâlâ on tane Peygamberine, on ihsanda bulunduğu mübarek bir gündür. Bunları kısa başlıklar halinde zikredecek olursak:

1- Hz. Adem (Aleyhisselâm)'ın tevbesi bu gün kabul olmuştur.

2- Hz. Nûh (Aleyhisselâm)'ın gemisi bu günde Cûdi Dağı üzerine oturmuştur.

3- Hz. İbrahim (Aleyhisselâm) bu gün ateşten kurtulmuştur.

4- Hz. Mûsâ (Aleyhisselâm) bu gün de, Cenâb-ı Hak'ın ihsan ettiği mucize ile asâsını vurarak denizi yarmış, kavmi ile beraber kurtuluşa ererken, Firavun ve âvânesi sulara gömülüp boğulmuştur.

5- Hz. Yunus (Aleyhisselâm) balığın karnından kurtulduğu gün de, bu güne tevâfuk etmektedir.

6- Hz. Yâkub (Aleyhisselâm)'ın gözleri bu gün açılarak tekrar görmeye başlamıştır.

7- Hz. İsrâ (Aleyhisselâm) bu gün doğmuş ve göklere kaldırılışı yine bu güne rastlamıştır.

8- Hz. Yusuf (Aleyhisselâm) kuyudan bu gün çıkarılmıştır.

9- Hz. Eyyüb (Aleyhisselâm)'ın hastalığından şifâ bulması da yine bu güne tevâfuk etmektedir.

10- Peygamber (Aleyhissalâtü Vesselâm) Efendimiz'in geçmiş ve gelecek bütün günahlarının affedilmesi de, yine âşûrâ günü olmuştur.

Ayrıca İdris (Aleyhisselâm)'ın göklere kaldırılışı, Davut (Aleyhisselâm)'ın tevbesinin kabul edilmesi, Süleyman (Aleyhisselâm)'a saltanatın ihsan edilişi gibi olaylarında âşûrâ gününde vaki olduğu rivayet edilmiştir.

Bu kadar peygamberin kurtuluşu hep aynı güne rastladığına göre, demek ki Mevlâ Teâlâ bu günü özel olarak seçmiş ve âşûrâ gününü, bir ferec, bir kurtuluş günü kılmıştır. Öyleyse bu mübarek gün hürmetine, Rabbim tüm Müslümanlara kurtuluşlar

ihsan eylesin. Darlıklardan, sıkıntılardan feraha çıkış kapıları ikram eylesin. Amin!

Aşûre günü dendiğinde genel olarak insanların aklına “âşûrâ çorbası” denilen bir tatlı gelmektedir ve birçoklarımız da o gün, bu aşûre tatlısını yaparak komşulara dağıtırlar.

“Bu adet nereden geliyor böyle bir şey var mıdır, yok mudur?” dersiniz.

Âşûrâ çorbasının menşe-i hakkında Münavî, Selef-i Sâlihîn'den naklen şöyle buyurmuştur:

Nuh (Aleyhisselâm) zamanında bütün her tarafı sular istilâ edince, iman edenler Nuh (Aleyhisselâm)'in gemisine binip tufandan kurtuldular. Ve altı ay su üzerinde yüzdüler. Receb ayında başlayan bu tufan Muharrem ayının âşûrâ gününde son buldu. Vakit tamam olup Mevlâ'nın emriyle sular çekilince, Hz. Nuh (Aleyhisselâm)'in gemisi âşûrâ gününde Cûdi dağının tepesine oturdu. Böylece gemide bulunanlar bu büyük tufandan kurtuluş gününü kutlamak istediler ve geminin ambarında arta kalan; buğday, nohut, fasulye, incir, şeker gibi erzakı karıştırıp bir yemek pişirdiler. Böylece bu gün geçim vazifelerinde bir genişlik ve bolluk günü olmuştur. Böylece bu bolluğa her sene katılmak bir sünnet kılınmıştır.” İşte âşûrâ pişirme adeti buradan kalmıştır, denilir. Doğrusunu Allah bilir. Tabi bunu yapmak da bir sakınca yoktur, hatta aşûra tatlısı yapmak ve onu dağıtmak güzel bir adettir.

Âşûrâ günü ziyafet hazırlamak, aile halkını sevindirmek sene boyunca evde bereketlere vesile olacağı rivâyetlerde gelmiştir. Nitekim Ebû Saidi'l-Hudrî (Radiyallahü Anh)'dan rivâyet edildiğine göre Efendimiz (Aleyhisselâtu Vesselâm) şöyle buyurmuşlardır: “Âşûrâ günü, aile efrâdına yemesini ve içmesini bol yapan kimseye, Cenâb-ı Hak sene boyunca rızkını genişletip bolluşturur. (Beyhekî, Şuabu'l-İman, 3/366)

Süfyan-ı Sevrî (Rahimehullah) bununla alâkalı der ki: “Biz bunu denedik ve öyle bulduk.”

Burada ifade edilen genişlikten ve bu günün bereketinden inşaallah bizlerde istifade edelim. Hele ekonomik bir kriz yaşadığımız şu günlerde, bolluk ve be-

rekete her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğu muhakkak. “Peki ne yapalım, nasıl edelim?” dersiniz, sizlere acizane olarak tavsiyem; zaten evimizin ihtiyacı için belirli zamanlarda pazar ve market alışverişi yapıyoruz. İşte bu alış veriş “aşûra gününde” yapalım. Evimizin ihtiyacı olan şeylerden bolca, çeşit olarak da fazlaca alarak, mutfağımız diğer günlerden farklı olarak erzak bakımından zenginleştirirsek, Allah'ın izniyle göreceğiz ki, sene boyunca evimizden ve mutfağımızdan bolluk ve bereket eksik olmayacak.

Rivâyet edildi ki: Kim âşûrâ günü on müslümana selâm verirse, bütün mü'minlere selâm vermiş gibi sevap alır.

Kim o gün bir yetimin başını okşarsa, Allâh-u Teâlâ onun her tüyüne karşılık cennette bir derecesini yükseltir.

Kim âşûrâ günü zerre kadar bir şey sadaka verse, Allâh-u Teâlâ ona Uhud dağı kadar sevap verir.

Mümkün mertebe o gün yoldan eziyet verecek şeyler kaldırılmalı, dargın müslümanların arası bulunmalı, hastalar ziyaret edilmelidir.

Velhasıl âşûrâ günü, çok kıymetli bir gün olup en iyi şekilde değerlendirmek gerekir. Özellikle tekrar hatırlatmak isterim ki; Peygamber Efendimizin buyurduğu üzere, bir gün öncesi veya sonrasını da ilâve ederek âşûrâ günü orucunu kaçırmamalı, mutlaka tutmalıyız.

Mevlâ Teala tutacağımız orucu şimdiden kabul buyurup, o mübarek günü rızasına uygun bir şekilde ihya edebilmeyi cümlemize nasib eylesin. Amin!

Fî Emanillah!

Resûlullah'ın Yanında Sadık Bir Şekilde Duranlar

Ashâb-ı Kiram her işkencenin, her hakaretin ardından en mutlu sığınak olan Resûlullah'ın yanına yaralarını sarmaya geliyorlardı. Erkam'ın evinde, Resûlullah kanatlarını açmış civcivlerini kanatları altında korumaya çalışan bir anne merhameti ile ashâbını topluyordu. Ya Resûlullah! Ashâbını kanatlarının altında koruduğun gibi, bizlerde Senin o merhametli kanatlarının altında korunmaya ne kadar muhtacız.

Ömer DÖNGELOĞLU
www.omerdongelolu.net

Mekke'de işkence tüm hızıyla devam ediyordu. Zayıf olan, tanıdığı arkası olmayanlara baskılar daha da fazlaydı. Habbab bin Eret (*Radiyallâhu Anh*) bu işkencelere çokça maruz kalanlardandı. Sirtına ateşte kızdırılmış taşlar yapıştırılır, sırt yağları eriyinceye kadarda kaldırılmazdı, tüm bu işkencelere rağmen yine imnında sebat ederdi.

Demirciydi Habbab bin Eret.. Bir keresinde sırtında ateş yakıp, kızdırılmış demiri eritmiş ve söndürmüşlerdi, o da can acısıyla Resûlullah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)e koştı. Renkten renge girmiş, dili damağı kurumuş bir şekilde Efendimize gelip dedi ki:

- Ya Resûlellah! Biz hak din üzere değil miyiz?

- Evet! Biz Hak Din üzereyiz.

- Peki ya Resûlellah! Bu zulümler bu işkenceler (biz onlara hiç bir kötülük etmediğimiz halde, ne mallarına, ne makamlarına, ne de namuslarına göz dikmediğimiz, onların canlarına kasdetmediğimiz halde) bu canımızı acıtan, yüreğimizi sızlatan bu işkenceler ne zaman bitecek ya resûlullah?

Ve Hz. Habbab sırtını dönüp gömleğini sıyırdığında, Resûlullah (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) belki at nalı büyüklüğünde büyükçe bir yerin, hala yarasının fokur fokur kaynadığını, Hz. Habbab'ın sırtında dağlanmış ateşlerin söndürüldüğünü ve etinin kemiklerine kadar eritildiğini görünce; O Rahmet Peygamberinin gözleri yaşla doldu. O nemli gözlerle buyurdu ki:

- Ey Habbab sabret! Sizden önce de bunlar olmuştu. Hatta sizin başınıza gelenlerden daha ağırlarını gördü bu insanlık. Öyle ki; sizden önceki ümmetlerde bir adamın derileri demir tarakla taranır, sinirleri kemiğinden sıyrılırdı da bu işken- ce onu dininden döndürmezdi.

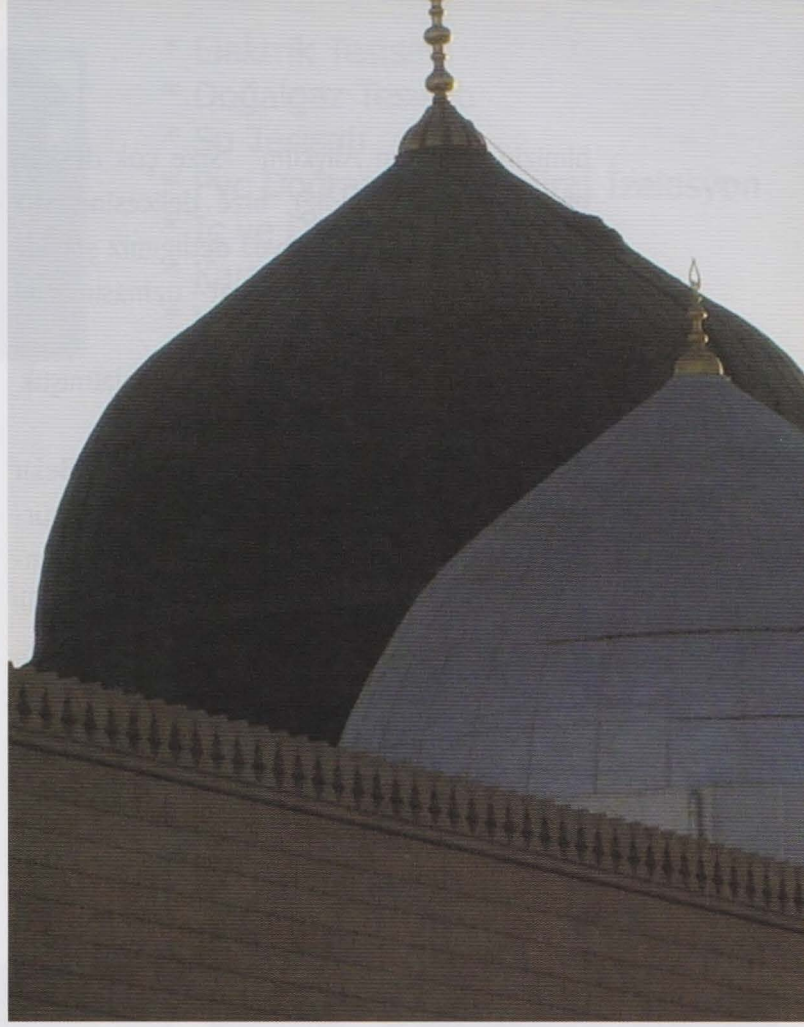
Testere başının saç ayırımına konur ve iki parçaya bölünürdü; bu da o adamı dininden döndürmezdi. Allah-u Teâlâ muhakkak bu dini tamamlayacaktır. San'a'dan kalkan yolcu Hadramevt'e kadar içinde Allah korkusundan başka hiç bir korku olmadan gidebilecek.

Hz. Habbab acının tesiriyle, teselli olmak için geldiği peygamber kucağında aldığı bu öğütte teselli oluyordu. Hz. Peygamber (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in etrafında halkalar kurmuş bu gençler; işte Habbab'lar, Bilâl'ler, Musab'lar, Medine yüzü görünceye kadar ne çileler ne acılar çekmiştiler.

Habeşistan dönüşü sonrasında yapılan işken- celerden Mus'ab bin Umeyr'de nasibini alanlar- dandı. Diğerlerine yaptıkları gibi hakaret etme- ler, aşağılamalar, zaman zaman tartaklamalar, o güzel yüzlere, nur simalara utanmadan tükür- meler; Mus'ab'da o çileleri çekiyordu. Peygam- berimizin "Mus'ab'dan daha güzel saçlı, daha güzel yüzlüsü yok" dediği Mus'ab'a da yapıyor- lardı bunları.

Kıymetli okurlarım! Senin benim başıma ge- lenler, senin benim başıma isabet edenler acaba çile midir? En ufak bir şeyde "bunaldım, daral- dim artık yaşayamıyorum. Sıkıldım, bu dünyada yaşamak istemiyorum" diyenler, Mus'ab bin Umeyr'den daha çoğunu mu çekti Allah aşkına.. Hem sonra ne derdimiz var ki?

Hayatı paradan ibaret görenler; hayatı makam ve sandalyeden, şehvetten ve şöhretten ibaret görenler; üç kuruş dünyalık menfaati kesilince, bunlardan, bu oyuncaklardan biri elinden alınca onun bütün dünyası gitmiş gibi olur, ama Mus'ab; "değil mi ki tüm bunları ben Müslüman olduğum için, ben Hz. Muhammed (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)i sevdiğim için yapıyorlar, bu bana Allah katında verilmiş bir ödüldür, bundan dolayı

üzülmüyorum!" diyordu. Ve inanıyordu ki bir gün herkes yaptığından dolayı utanacak, kirli yüzlerini silecek ve güllerin efendisi Hz. Muhammed Mustafa (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in yanına koşacak.

Ashâb-ı Kiram her işkencenin ardından, her hakaretin ardından en mutlu sığınak Peygamber (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'in yanına yaralarını sarmaya, Onun cübbesinin altında dinlenmeye geliyorlardı. Erkam'ın evinde, Resülûllah kanatlarını açmış civcivlerini kanatları altında üşütmemeye çalışan bir anne merhameti ile topluyordu. "Bizde ne kadar muhtacız ya resülûllah! Ashâbını kanatlarının altında dinlendirdiğin ve koruduğun gibi, bizlerde Senin o merhametli kanatlarının altında korunmaya ne kadar muhtacız. Ama biz inanıyoruz ve biliyoruz ki, bir Müslüman Sana "Salât-ü Selâm" gönderdiğinde sen gene kanatlarını açacaksın; o zorda kalmış, darda kalmış, rûhunu inim inim inleyen günahların altında ezilen ümmetine Mus'ab bin Umeyr'e sarıldığı gibi mânen sarılıyorsun, buna gönülden inanıyoruz Ya Resûlellah! Rab-

bimizin "Harisun Aliyukum" "size çok düşkün bir peygamber" dediği, bize delicesine aşık olmuş, bizi gözü kara sevda dediğimiz şekilde seven en günahkâra bile şefaati uzmasını saklamış Nebiy-i Zışan...

Geçen yazımızda Hz. Mus'ab'ı anlatmıştık, en çok etkilendiklerimizden birisidir o...

Bilâli Habeşî (*Radyallâhu Anh*)'ı, Hz. Ebû Bekir (*Radyallâhu Anh*) efendimiz satın alıp da, hürriyetine kavuşturunca, Hz. Bilâl yerin altından adeta gün yüzüne çıkmıştı. Yani Bilâli Habeşî'ye İslâmiyet hem şeref kazandırmış, bununla beraber hem de hürriyetini kazandırmıştı. Oysa Mus'ab bin Ümeyr'e İslâm şeref kazandırmış, imân kazandırmıştı ama bütün varlığı, dünyanın bütün zenginliği de ondan göçüp gitmişti. Dolayısıyla buna bakarak ben derim ki; "Mus'ab bin Ümeyr'in imtihanı, Hz. Bilâl'in imtihanından daha az değildir, kim bilir belki daha ağırdır." Varlıktan sonra, yokluk; süslü ve pahalı elbiselerle gezerken, eski püskü elbiseler içinde gezmek... Mekke döneminde Peygamberimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*) onu Medinelilerin yanına katıp göndermeden önce, birgün Mekke sokaklarında gördüğünü anlatıyor. Mekke sokaklarında Hz. Mus'ab bin Ümeyr açlıktan susuzluktan yarı baygın vaziyette, eski ve yırtık elbiseler içerisinde ayakları yerlerde sürünürcesine yürüdüğünü görünce, Resûlullah (*Aleyhisselâm*) Hz. Mus'ab'a hiç belli etmeden ona hiç seslenmeden, sessiz gözyaşları dökerek diyordu ki; "Allah'ım şu Mus'ab Mekke'de en pahalı elbiseleri giyen biriydi. Şu Mus'ab bin Ümeyr Mekke'de en pahalı kokuları sürünen biriydi o bunların hepsini Senin dinin için, Senin adın için, terk etti ya rabbi!" ve Hz. Mus'ab'a duâlar ediyordu. Mus'ab bin Ümeyr'in imtihanı az mı zannediyorsunuz?

Bir hac mevsiminde Resûlullah (*Aleyhisselâm*) hacı çadırlarını gezerken altı tane Medineli, iman edip Müslüman olmuştu. Ertesi sene onlar on iki kişi olarak geldiler. Peygamberimiz (*Sallallâhu Aleyhi ve Sellem*)'e; "Ya Resûlellah! Bize dinimizi öğretecek birini gönderir misin?" dediler.

Efendimiz onlara İslâm'ı anlatmak ve öğretmek üzere kimi gönderecek? Medine'ye gidecek ve Resûlullah'ı temsil edecek elçi kim olmalı?

Ve ashâbı içinden Mus'ab bin Ümeyr'i seçiyor ve Medine'ye onu gönderiyor. Halbuki şöyle bir baktığımızda ashâbın içinde daha âlim olanları var, daha çok Resûlullah ile beraber olmuş olanlar var, ama güzel konuşmak, meseleyi etraflıca izah edip muhatabını ikna etmek, ilk intibah, ilk diyaloglar çok önemli şeyler...

Bir insanla ilk görüşmenizde, tanışırken yüzüne bakarsın, yüzde doksan göze bakarsın, işte Mus'ab bin Ümeyr'i Allah Resûlünün seçme hikmetlerinden birisi de, onun güzel yüzlü oluşu. Ümmet-i Muhammed'in Yusuf yüzlü güzeliydi O... Hele Mus'ab bin Ümeyr'in gözleri bakanlara adeta can katardı. Keşke yüzüne bir kere bakabilseydik ey Mus'ab, rüyalarımıza gelmez misin? Nice gençler var; senin adını duyup da, senin hatıralarını dinleyip de yüreği yanan, burnunun direği sızlayan nice aşıklar var, onlar hatırına rüyalarımıza misafir olmaz mısın?

Rabbim bizleri de Mus'ab bin Ümeyr'i görmeye layık eyleyip, onu görenlerden eylesin!

Zira Cennete kadar beklemek insana zor geliyor. O zaman kadar beklemek, bu hasret ağır geliyor da kimisi Çeçen dağlarında Mus'ab bin Ümeyr oluyorlar, kimisi Filistin'de Mus'ab'ın rolüne daha dünyada soyunuyorlar. Mus'ab bin Ümeyr (*Radyallâhu Anh*) kiminin hayatına geliyor demek ki. Bazen "bırak şu dünyayı, oyun oynamayı da yürü Allah'a" derler adama. İşte Bayram Hocamız, mekanı cennet olsun bazen de böyle geliyor demek ki.

Mus'ab bin Ümeyr'i böyle kısaca anlatmak mümkün değil, İslâm adına çok şeylere katlanan, Medineyi İslâm'a hazırlayan, Peygamber (*Aleyhisselâm*)'ın ardından gözyaşı döktüğü bir kahramandır. Bütün gençlerin yüreğinde bir bayraktır, bir bayrak olmalıdır Mus'ab bin Ümeyr.

Allah-u Teâlâ, Mus'ab bin Ümeyr'in sîmâlarıyla dirilmiş Medine'liler gibi, güzel öğütler almayı bizlere nasib eylesin. Amin!

İsa (Aleyhisselâm)ın İnisi

﴿ Ahmet Mahmut ÜNLÜ ﴾
bilgi@arifandergisi.com

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur.

“İmaminiz (size namaz kıldıran önderiniz) kendinizden olduğu halde, Meryem oğlu sizin içini-ze indiği zaman (o da sizin dininize uyduğunda) acaba sizler nasıl olursunuz?” (Buhârî, Enbiya: 50, No: 3265, 3/1272, Müslim, İman: 71, No: 155, 1/136, Beyhakî, Esmâ ve Sıfat: 3265, 2/166)

Buhârî şerhi, “İrşâdüs-Sârî” de zikredildiği üzere İsa (Aleyhisselâm)a “Bize imam ol” dediğinde, O, bu ümmete ikram olsun için “Hayır! Siz birbirinizin emirlerisiniz.” buyurarak, imâmeti bu ümmete münasip görecektir. Nitekim:

Ebu Said el-Hudrî (Radiyallâhu Anh)'dan rivâyet edilen: “Meryem oğlu İsa'nın arkasında kılacağı (Mehdî), biz(im ümmet)dendir.” (Ebu Nuaym, Kitâbul Mehdî, Kenzül Ummal, No: 38673, 14/266, Süyûtî, el-Havî, 2/134) hadîs-i şerifi de bu görüşün doğruluğuna delâlet etmektedir.

Tabii ki bu, İsa (Aleyhisselâm)ın hiç imam olmayacağı şeklinde anlaşılmalıdır, zira Sa'düddin-i Taftazanî'nin beyanına göre İsa (Aleyhisselâm) bu ümmete imam olup, hazreti Mehdî de ona uyacaktır. Çünkü O, efdal olduğundan imâmeti daha evlâdır. (İrşâdüs-Sârî: 5/419)

Burada, “Bir peygamber nasıl olurda peygamber olmayanın peşinde kılabilir?” diye sorulacak olursa, buna cevaben denilir ki: “Bizim Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) makam bakımından peygamberlerin en yücesi ve derece bakımından en yükseği olduğu halde, bir kere Abdurrahman İbni Avf (Radiyallâhu Anh)ın arkasında, bir seferinde de Ebû Bekir Sıddık (Radiyallâhu Anh)ın ardında namaz kılmıştır. Nitekim Ebu Bekir Sıddık (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) “Hiçbir peygamber, ümmetinden biri kendisine imam olmadıkça asla ölmez.” (İbni Hacer el-Askalânî, el-Metalibül Âliye, No: 4010, 4/77, Süyûtî el-Havî, 2/299) buyurmuştur.

“Fethul Bârî”de zikredildiğine göre, İbnüttîn (Rahimehullah) buyurmuştur ki: Hadîs-i şerifte geçen ‘İmaminiz sizdendir’ ifadesi, şeriatı Muhammediye'nin kıyâmete kadar devam edeceğini ifade etmektedir.”

İsa (Aleyhisselâm) kıyâmete yakın bir zamanda ineceği halde, bu ümmetten bir kimsenin arkasında namaz kılması, yeryüzünün Allah için kâim olan Salih kimselerden boş kalmayacağına delâlet etmektedir. (Fethul Bârî: 6/358)

Ebu Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur. “Peygamberler, anneleri ayrı, baba bir kardeşlerdir.”

Dinleri birdir (İnançları bakımından aralarında hiçbir fark yoksa da fıkıh meselelerinde kendilerine farklı hükümler vahyedilmiştir). Meryem oğlu İsa'ya insanların en yakını benim, çünkü benimle onun arasında hiçbir peygamber yoktur.

Şüphesiz ki o inecektir, onu gördüğünüzde, orta boylu, pembe beyaz, kendisine ıslaklık değmese de, başından su damlar (hamamdan yeni çıkmış) gibi, üzerinde açık sarı iki elbise bulunan bir kişi olarak onu tanıyın.

O (indiğinde) haçı kıracak, hıncı öldürecek, cizyeyi kaldıracak ve bütün insanları İslâma davet edecektir. O'nun zamanında Allâh-u Teâlâ İslâm dışında bütün dinleri yok edecek ve onun döneminde Allâh-u Teâlâ Mesih-i Deccal'ı helâk edecektir.

Yeryüzüne öyle bir emniyet (güvence) gelecektir ki yılanlar develerle, kaplanlar ineklerle, kurtlar da koyunlarla beraber otlayacak, çocuklar da yılanlarla oynayacak, yılanlar onlara zarar vermeyecektir.

Yeryüzünde kırk sene kalacak, sonra vefat edecek, Müslümanlar onun cenaze namazını kılacaktır. (Ahmed ibni Hanbel, No: 9281-9638, 3-374, Buhârî, Enbiya: 49, No: 3258-59, 3/1270, Ebu Davud, Sünnet: 13, No: 4675, 2/630, Müslim, Fezail: 40, No: 2365, 4/1837)

Ebu Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Şüphesiz ki ben, ömrüm uzarsa Meryem'in oğlu İsa'ya kavuşacağımı umarım. Eğer ölüm bana acele gelirse, içinizden ona kavuşan, ona benden selâm söylesin.” (Ahmed ibni Hanbel, Müsned, No: 7975, 7976, 3/158, 7983, 3/159)

Bu hadîs-i şeriften anlaşıldığına göre İsa (Aleyhisselâm)ın inisinin vakti, saati bildirilmemiş, ancak onun inişine delâlet eden bir takım alâmetler ve emâreler açıklanmıştır.

Nitekim İmam İbni Cerir-i Taberî, tefsirinin mukaddimesinde şöyle bir açıklamaya yer vermiştir: “Kur’an-ı Kerim’in öyle âyetleri vardır ki, onların te’vilini ancak Allâh-u Teâlâ bilir ve hiçbir kulunu o bilgiden haberdar etmez.

Nitekim kıyâmetin ne zaman kopacağı, sûra ne vakit üfürüleceği, İsa (Aleyhisselâm) ın iniş zamanı, güneşin batıdan doğmasının saati ve buna benzer hâdiselerin vakitlerini ancak Allâh-u Teâlâ bilir.

Habibine de ancak bunların bazı alâmetlerini bildirmiştir. Bundan dolayı Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) bu gibi kıyâmet alâmetlerinden bahsederken, bu hadîs-i şerifte de görüldüğü gibi vakit belirtmemiş, ancak bir takım alâmetler açıklayarak o vaktin gelişini tanıtmıştır.

Ebu Hureyre (Radiyallâhu Anh) dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur. “Elbette Meryemin oğlu İsa, Ravha (denen Medine-i Münevvere’ye iki gecelik mesafedeki bir mekân)ın geniş yolunda, hac veya ömre ihrâmına girecek veya ikisini birleştirecektir.” (Ahmed ibni Hanbel, Müsned: 10666, 3/593, Müslim, Hac: 34, 1252, 2/915)

Cabir İbni Abdillah (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Ümmetimden bir cemaat hak üzere zahir (yardımcı) olarak kıyâmete kadar cihad etmekte devam edecektir.

Sonra, Meryem’in oğlu İsa incek ve Müslümanların emiri ona ‘Gel bize namaz kıldır.’ diyecek. O da ‘Hayır Allah’ın bu ümmete bir ikramı olmak üzere sizler birbirinize emirlersiniz’ buyuracaktır.” (Müslim, İman: 71, No: 156, 1/137, Ahmed ibni Hanbel: Müsned: 14726, 5/113)

Nafi İbni Keysan (Radiyallâhu Anh), babasının şöyle dediğini rivâyet etmiştir. Peygamber (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğunu işittim: “Meryemin oğlu İsa Dimeşk (Şam-ı Şerif) de beyaz minarenin yanına inecektir. (Taberanî, Mucem-i Kebir: 440, 19/196, 590, 1/217, Buharî, Tarih-i Kebir: 1002, 7/233)

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) “Ümmetimden bir takım insanlar, Meryem’in oğlu İsa’ya kavuşacak, Deccal ile yapacağı harbe de şahid olacaklardır.” (Hakim, Müstedrek, 8634, 4/587)

Abdurrahman İbni Cübeyr İbni Nüfeyr (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre, Mûte günü hazreti Zeyd (Radiyallâhu Anh)la beraber şehid olanlara ashâb-ı kirâm’in üzüntüsü artınca, Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ashâb-ı kirâma üç kere:

“Elbette Mesih İsa (Aleyhisselâm) bu ümmetten öyle bir takım kavimlere kavuşacaktır ki, onlar elbette sizin gi-

bidir veya daha hayırlıdır.” buyurduktan sonra

“Evelinde ben, sonunda da Mesih İsa (Aleyhisselâm) bulunan bir ümmeti, Allâh-u Teâlâ asla rüsvay etmez.” buyurdu. (Musannef, İbni Ebi Şeybe, Cihad: 1, No: 42, 4/567, Hakim, Müstedrek: 4351, 3/43, Hakim-i Tirmizî, Nevadiru’l-Usûl: 2/93)

Ebu Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlullah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Rum (Romalılar) A’ mâk veya Dabik’a (Şam’da, Halep yakınlarında bulunan iki yerden birine) inmedikçe kıyâmet kopmayacaktır. Onlara karşı o gün Medine (Halep Şehrin)den, yer ehlinin en hayırlılarından bir ordu çıkacaktır.

Onlar saf tuttıkları vakit Rumlar ‘bizimle bizden esir alın(ıp sonra iman ederek sizinle beraber bizimle harbed)enlerin arasını serbest bırakın onlarla harbedelim’ diyecekler.

Müslümanlar da: ‘Hayır! Vallahi sizinle (din) kardeşlerimizin arasını serbest bırakamayız’ diye cevap verecekler.

Neticede onlarla harbedecek ve (Müslümanlardan) üçte biri bozguna uğrayacak, Allah onlara ebediyen tevbe nasip etmeyecektir. Üçte biri de öldürecek ki, onlar Allah indinde şehidlerin en üstünü olacaklardır.

Üçte biri de fethedecekler, ebediyen fitnelenmeyeceklerdir. Neticede Kostantîniyyeyi (İstanbul’u) fethedecekler.

Gaziler kılıçlarını zeytin ağaçlarına asmış ganimetleri taksim ederken o anda şeytan, aralarında: ‘Şüphesiz Mesih (Deccal) aileleriniz hakkında sizin yerinizi aldı (memleketinizde bıraktığınız aileleriniz Deccal’in eline geçti)’ diye sayha edecek (nâra atacak), onlar da (İstanbul’dan) çıkacaktır. Halbuki bu (şeytanın haberi), batıl (asılsız) dir.

Şam’a geldikleri vakit (İstanbul’dan Şam beldelerine dönüp Kudüs’e girdiklerinde Deccal) çıkacaktır. Onlar harbe hazırlanıp saflarını düzeltirken namaz ikâme olunacak ve Meryem’in oğlu İsa inerek onlara imam olacak (imamları olan Mehdi’ye namaz kıldırmasını emreder)tir.

Allah’ın düşmanı (Deccal) onu gördüğünde tuzun suda eridiği gibi eriyecektir. Onu bıraksa da kendiliğinden helâk oluncaya kadar eriyecekse de, Allah onu (Deccal’ı), Onun (İsa (Aleyhisselâm)’ın) eliyle öldürecektir. O da onlara Deccal’ın kanını, süngüsünde gösterecektir.” (Müslim, Fiten: 9, No: 2897, 4/2221)

KADINLARIN ÖZEL HALLERİNDEKİ DURUMLARI

Bütün bu âyet-i kerime ve hadîs-i şerifler kadınların özel hallerinin (hayız-loğusa) bir nevi abdestsizlik ve cünüplük hali, yani hükmî kirlilik (hades) kabul edildiğini göstermektedir. Bu sebeple özel hallerde bulunan bir kadın: **Namaz kılamaz, oruç tutamaz, Kur'an-ı Kerimi eline alamaz, Kur'an-ı Kerim'i ezbere okuyamaz, camiye-mescide giremez, Kâbe'yi tavaf edemez, cinsel ilişkide bulunamaz.**

Mehmet TALÛ
bilgi@arifandergisi.com

Özel hallerde (hayız-loğusa) bulunan bir kadın İslâmiyet'te beden itibariyle pis sayılmamış, günlük hayattan özel ve sosyal ilişkilerden uzak tutulmamıştır. Ancak kadınların bu özel hali bir **cünüplük** gibi, **hades** (bazı ibâdetlerin yapılmasına dinen mani olan ve hükmen kirlilik sayılan bir hal) kabul edilmiştir. Hayızla ilgili Bakara sûresi: 222. "...Temizleninceye kadar onlara yaklaşmayın. Temizlendikleri vakit..." Âyet-i Kerimesi bunu açıkça ifade etmektedir.

Kadınların özel hallerindeki bu "**hades**" durumunu kabul etmeyenler, âyet-i kerimedeki ilgili kısmı (Tahâret kelimelerini) ne ile izah edeceklerdir? Çünkü âyet-i kerime açık bir şekilde **temiz olmamaktan** ve **temizlenmekten** bahsetmektedir. Âdet veya loğusalık halinde

kadınlar hem fiilen hem hükmen temiz değillerdir. Bu onların şahısları ile alâkalı olmayıp, içerisinde buldukları hâl ile alâkalı bir hükümdür. Cünüp olan erkek de aynı durumdadır.

Özel halinde olan bir kadının bedeni, teri, yediğinin artığı temizdir. Onun yemek pişirmesi, hamur yoğurması ve benzeri işleri de mekruh değildir. Ellerini sıvı v.b. herhangi bir şeye batırması da aynı şekilde mekruh değildir. Dört mezhep fıkıh âlimleri, özel halinde olan bir kadınla mutad olduğu üzere, beraberce yemek yemeği, içmeyi, oturup-kalkmayı ve yatmayı ittifakla caiz kabul etmişlerdir. Çünkü âyet-i kerimede geçen: "...Onlara yaklaşmayın..."¹ dan maksat, cinsel ilişkide bulunmaktır. Hz. Aişe (Radiyallahü Anhâ)'nın şöyle dediği rivâyet edilmiştir:

"Ben hayız halinde iken bir şey içer; sonra onu Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'e verirdim. O da ağzını benim ağzımın değdi-

ği yere koyarak içerdi. Ben hayızlı iken kemiğin etini ısıtır, sonra onu Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'e verirdim. O da ağzını benim ağzımın değdiği yere koyar (ak ısıtır)dı.²

Ebû Hureyre (Radyallâhü Anh) şöyle demiştir: Bir defa Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) mescitte iken:

- **Ya Aişe! Bana elbiseyi uzat, buyurdu.** Hz. Aişe (Radyallâhü Anhâ):

- Ben hayızlıyım, dedi. Bunun üzerine:

- **Şübhesiz ki, senin elinde hayız yoktur,** buyurdular. Hz. Aişe (Radyallâhü Anhâ)'da elbiseyi kendilerine verdi.³

Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ) şöyle demiştir:

- Ben hayızlı iken Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz kucağıma yaslanır da Kur'an-ı Kerim okurdu.⁴

Bütün bu sahih hadîs-i şerifler: **Hayızlı kadının bedeninin, artığının ve terinin temiz olduğuna açık birer delildir.** Pis olan, ondan gelen kandır. Bu sebeple meydana gelen ve **hades** denilen özel bir durumdur.

b. Özel hallerde (hayız-loğusa) bulunan kadınların, namaz kılmasının ve oruç tutmasının câiz ve sahih olmadığı hususunda fıkıh alimleri icma (görüş birliği) etmişlerdir. Özel hal süresince terk edilen namazların kaza edilmesinin gerekmediği, oruçların ise temizlendikten sonra tutulacağı hususunda da icma vardır. Bu konuda şu sahih hadîs-i şerifler bulunmaktadır.

Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ)'nın şöyle dediği rivâyet edilmiştir: Ebû Hubeys kızı Fatıma Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in yanına geldi ve:

- Ya Rasûlellah! Ben devamlı kanamaya maruz kalan kadını, temiz olamıyorum, namazı terk edeyim mi? diye sordu. Rasûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

- **Hayır. Bu, hayız değildir. Bir damar (dan gelen bir kan)dır. Senin asıl hayızının başlama zamanı geldiği vakit namazı bırak. Hayızının kesilme zamanı gelince kendinden kanı yıka (yani yıkan), sonra namaz kıl, buyurdu.**

Hişam dedi ki: Ve babam (Urve b. Zübeyr) şöyle dedi. Ondandır yine o vakit gelinceye kadar her bir namaz için abdest al buyurdu.⁵

Enes b. Malik (Radyallâhü Anh)'dan rivâyet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

"Rasûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem), loğusa kadının daha önce temizlenmemesi halinde ona kırk günlük bir zaman tayin etmiştir."⁶

Müsse (Radyallâhü Anhâ) şöyle demiştir: Hacca gitmiştim, Ümmü Seleme (Radyallâhü Anhâ)'nın huzuruna girdim ve:

- Ey müminlerin annesi! Semure b. Cündüb kadınların hayız günlerindeki namazlarını kaza etmelerini emrediyordum dedim. Bunun üzerine Ümmü Seleme (Radyallâhü Anhâ):

- Hayır. Kaza etmezler, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in kadınları, loğusalıkta kırk gece oturlar (namazı, orucu terk ederler)di de, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz onlara loğusalık zamanındaki namazlarını kaza etmelerini emretmezdi, dedi.⁷

Ebû Saîd'il-Hudrî (Radyallâhü Anh)'dan rivâyete göre, Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz: "...**kadın hayız olduğu zaman namaz kılmaz, oruç tutmaz...**" buyurdu.⁸

Muaze'den rivâyet edildiğine göre; O şöyle demiştir:

- Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ)'ya sordum: "Neden hayızlı kadın orucu kaza ediyor da, namazı kaza etmiyor?" dedim. Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ):

- Sen Haruriye⁹ misin? Dedi.

- Haruriye değilim ama soruyorum işte, dedim. Hiz. Aişe (Radyallâhü Anhâ):

- (Vaktiyle) Bu iş bizim başımıza gelirdi de, orucu kaza etmekle emrolunur; namazın kazası ile emrolunmazdık" cevabını verdi.¹⁰

c. Özel hallerde (hayız-loğusa) bulunan bir kadının Kur'an-ı Kerim'i eline alarak veya ezber okuması Hanefî, Şafîî ve Hanbelî fıkıh âlimlerine göre haramdır.¹¹ Çünkü bu hususta şu sahih Hadîs-i Şerifler bulunmaktadır.

Abdullah b. Ömer (Radyallâhü Anhümâ)'dan rivâyete göre Hiz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurmuştur: "**Hayızlı kadın ve cünüp kimse Kur'an'dan hiç bir şey okumasın**".

Tirmizî, bu hadîs-i şerifi rivâyet ettikten sonra şu açıklamalara yer vermektedir: "Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in ashâbından, tabinden ve daha sonra gelen ilim adamlarının çoğunun görüşü budur. Süfyân-ı Sevrî, İbnü'l-Mübârek, İmam Şafîî, İmam Ahmed b. Hanbel ve İshak: "Hayızlı kadın ve cünüp kimse Kur'an-ı Kerim'den hiçbir şey okuyamaz. Ancak bir âyet-i kerimenin az bir kısmını veya bir harfi ve benzerini okuyabilirler" demişlerdir. Ve bununla beraber hayızlı kadın ve cünüp kimsenin tesbih ve tehليل getirmelerine ruhsat veriyorlar."¹²

Ayrıca Kur'an-ı Kerim'in tahâret üzere ele alınması ve okunması emredilmektedir:

"**Ona (Kur'an-ı Kerim'e) ancak temizlenenler dokunabilir.**"¹³

Hakim b. Hizam (Radyallâhü Anh)'dan rivâyete göre,

Resûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz kendisine, Yemen'e vali olarak gönderdiği zaman:

“Kur'an-ı Kerime ancak temiz (abdestli) olarak dokun,”¹⁴ buyurdu.

Ebû bekir b. Muhammed b. Amr b. Hazm babasından, o da dedesinden o da Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'den rivâyet ettiğine göre, Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz Yemen halkına: İçinde farzlar, sünnetler ve diyetlerin bulunduğu bir mektup yazdı ve o mektubu Amr b. Hazm ile beraber gönderdi. Ben de o mektubu Yemen halkına okudum. Mektubun bir yerinde **“...Kur'an-ı Kerime ancak temiz olan dokunabilir...”**¹⁵ yazılı idi.

Bütün bu âyeti kerime ve hadîs-i şerifler gösteriyor ki Kur'an-ı Kerim abdestsiz tutulamaz, fakat ezbere okunabilir. Hayızlı-loğusa olan kadın ve cünüp olan kimse ise Kur'an-ı Kerim'e el süremediği gibi, ezbere de okuyamaz. Ancak özel halinde olan bir kadın öğretici, Kur'an okumak niyeti ile değil de, yanlış düzeltmek ve öğretmek maksadıyla harf harf, kelime kelime öğretebilir.

d. Özel hallerde (hayız-loğusa) bulunan bir kadının mescitlere girip orada kalmasının câiz olmadığı hususunda, fıkıh âlimleri icma (görüş birliği) etmişlerdir. Çünkü bu hususta şu sahih hadîs-i şerif rivâyet edilmiştir.

Hz. Aişe (Radiyallahü Anhâ)'nın şöyle dediği rivâyet edilmiştir: Ashâb-ı Kirâm'ın evlerinin kapıları mescide açılmış bir halde iken Rasûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) mescide gelip: **“Şu evlerin yönlerini (kapılarını) mescitten çeviriniz”** buyurdu ve Hücre-i saadetine girdi. Ashâb-ı Kiram kendileri hakkında bir ruhsat inmesini umarak bir şey yapmadılar (evlerin kapılarını çevirmedi). Bir müddet sonra Rasûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) onların yanına tekrar çıktı ve: **“Şu evlerin kapılarını çeviriniz. Çünkü ben, mescide girmeyi hayızlı kadın ve cünüp olan kimselere helâl görmüyorum”**¹⁶ buyurdu.

e.) Özel hallerde (Hayız-loğusa) bulunan bir kadının **“tavaf”** dışındaki bütün hac menâsikini yapabileceği husûsunda fıkıh alimleri icma (görüş birliği) etmişlerdir. Ancak Kâbe'yi tavaf edemez. Bu hususta şu sahih hadîs-i şerifler bulunmaktadır.

Hz. Aişe (Radiyallahü Anhâ) şöyle demiştir: Bizler Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in beraberinde, hacdan başka bir şeyi düşünmeyerek yola çıktık. Serif mevkiine geldiğimiz zaman ben hayız oldum. Ben ağlar haldeyken Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz yanıma girdi ve:

- **Seni ağlatan nedir?”** buyurdu. Ben:

- VALLAHİ çok arzu etmiştim. ALLAH'a yemin edi-

yorum ki ben bu yıl hac etmedim, dedim. Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz:

- Muhtemel ki sen hayız oldun” dedi.

- Evet, dedim. Bunun üzerine Rasullullah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

- Şüphe yok, sendeki bu hâl, ALLAH'ın Adem kızları üzerine yazdığı bir şeydir. Bu sebeple hacıların yapacakları ibadetleri sen de yap, şu kadar var ki, temizleninceye kadar beyti tavaf etme”¹⁷ buyurdu.

Hz. Aişe (Radiyallahü Anhâ)'dan rivâyet edildiğine göre Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz: **“Hayızlı olan kadın tavaf hariç haccın bütün vazifelerini yapar”**¹⁸ buyurdu.

İbn-i Abbas (Radiyallahü Anhümâ)'dan rivâyet edildiğine göre, Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz : **“Hayızlı ve nifaslı kadınlar ihram yerine geldikleri zaman gusl edip, ihrama girerler ve Kabe'yi tavafın dışında bütün hac ibadetlerini yerine getirirler”**¹⁹ buyurmuştur.

Bütün bu âyet-i kerime ve Hadîs-i şerifler kadınların özel hallerinin (hayız-loğusa) bir nevi abdestsizlik ve cünüplük hali, yani hükmî kirlilik (hades) kabul edildiğini göstermektedir. Bu sebeple özel hallerde bulunan bir kadın: **Namaz kılamaz, oruç tutamaz, Kur'an-ı Kerimi eline alamaz, Kur'an-ı Kerim'i ezbere de okuyamaz, camiye-mescide giremez, Kâbe'yi tavaf edemez, cinsel ilişkide bulunamaz.**²⁰

Özel hallerde bulunan bir kadının, bu hali sebebi ile namaz kılamaması, Kur'an-ı Kerim okuyamaması, dinin kendisine tanıdığı bir muâfiyettir. Bu ibâdetleri yapamadığı için dini bir sıkıntı, eksiklik ve sorumluluk duyması yersizdir. Çünkü bu hükümler onun için bir küçültme ve alçaltma değildir. Nasıl ki bazı yerlere, bazı insanların girmesi için konulmuş olan yasak ve sınırlamalar, giremeyenleri tahkir manasına gelmezse, şu ve şu durumda bulunan hanımların şu işleri yapmaları ve şu mekânlarda bulunmaları konusunda konulmuş olan sınırlayıcı hükümler, kadınlar camiasına hakaret manasına gelmez. Raporlu memur-işçi görevini fiilen ifa etse de resmen edemez, imzası geçerli olmaz. Bu hâl ona hakaret sayılmadığı gibi, dinin bir nevi raporlu saydığı hanımların da bu raporlu günlerde iş başı yapamıyor olması, bir mesele teşkil etmez. Çünkü hayızla ilgili Bakara suresi: 222. Âyet-i Kerimesinde geçen “eza” kelimesi, kadının o halinde hasta, özürsüz (raporlu memur gibi) bazı işlerden muaf olduğunu ifade eder. Kadın niçin kendisini işe koşar, bu şahıslar niçin onu zorlarlar?..

Kaldı ki dini emirleri, mantık oyunlarının konusu yapmak da hiç doğru bir hareket değildir. İlâhî emir ve yasaklarda müslümana düşen: Teslimiyet içerisinde boyun eğmektir. "Müslim" in manası da zaten budur.

Şunu da belirtelim ki: Bu hallerde bulunan kadınlar, Cenâb-ı Hakki zikredebilirler, tesbih edebilirler, salât-ü selâm okuyabilirler, duâ âyetlerini duâ niyetiyle okuyabilirler, duâ edebilirler, eûzü besmele çekebilirler. Çünkü dinimiz, inanmış bir kimsenin hiçbir zaman gönül gaffeti içinde kalmasına razı değildir. İnsanın kalbi her halükarda ALLAH'ını zikretmeli ve bu yoldan ruhuna gıda vermelidir.

Şunu da önemle belirtelim ki: Kadınların özel halleri ile ilgili dinin bu hükümleri, günümüze kadar gelmiş bütün temel dini kaynak kitaplarımızda,²⁰ hatta Diyanet İşleri Başkanlığı yapmış kimselerin yazdığı ilmihal kitaplarında²¹ ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütün yayınlarında²² yukarıda yazılı olduğu gibidir. Şu kesinlikle bilinmelidir ki: Kadınların özel halleri ile ilgili olarak dinin bu hükümleri değiştirilemez. Kur'an-ı Kerim veya sahih bir hadîs-i şerif'e dayanmayan bu yeni görüşler yok sayılır. Müslümanları bağlamaz...

Aslında bu görüşler pek de yeni sayılmaz. Daha önce de birileri tarafından söylenmiş, fakat dört mezhebin fıkıh âlimleri tarafından çürütülmüş ve asla kabul edilmemiş sözlerdir bunlar. Bu gibi reddedilmiş görüşler fıkıh kitaplarımızda Müslümanları uyarmak maksadıyla kaydedilmiştir.

Kur'an-ı Kerim'de bir yasak olmadığı için, kadınların özel hallerinde namazlarını kılıp, oruçlarını tutabileceklerini söylemek doğru olmaz. Bu, hem bu konudaki hadîs-i şeriflere ve hem de Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'den günümüze kadar ki icma haline gelmiş uygulamaya aykırı olur.

Konuya kadın erkek eşitliği açısından bakmak da yanlıştır. Bunun kadın erkek eşitliği ile bir ilgisi yoktur. Hz. Peygamber (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz'in de ifade buyurduğu gibi bu, kadınlara mahsus bir haldir. Her konu da Kur'an-ı Kerim'de yer almamaktadır. Kur'an-ı Kerimden sonra İslâmî hükümlerin ikinci kaynağı sünnettir. Bu da Kur'an-ı Kerim'in birçok âyet-i kerimelerinde açıkça belirtilmiştir.

Sünnette yer alan ve asr-ı saadetten günümüze kadar da sünnete uygun olarak uygulanan bir konu hakkında aykırı bir görüşte bulunmanın bir değer taşımayacağı açıktır.

- DİPNOTLAR -

- 1 - Bakara suresi: 222
- 2 - Müslim. Hayız, 14, No:300, 1/245, Ebû Davud, Taharet, 102, No:259, 1/117, Nesai, Taharet, 178, No:282, 1/149
- 3 - Müslim. Hayız, 13, No:299, 1/245, Ebû Davud, Taharet, 103, No:261, 1/118, Tirmizi, Taharet, 101 No: 134, 1/241
- 4 - Müslim. Hayız, 15, No:301, 1/246, Buhari, Hayız, 3, No:393, 1/114, İbn-i Mace, Taharet, 120, No:634, 1/208
- 5 - Buhari; Vuzu:63, 1/91, No:226,300,314,319,324. Müslim; Hayz:14; No:62; 1/262. Tirmizi; Taharet:93; No:125; 1/173. Nesâî; Tahâret:138 İbn-i Mâce; Tahâret:115; No:624; 1/204. A.b.Hanbel; 6/42,137,204,262. Dârimî; Tahâret:84, Dârakutnî; Hayz:1/211, No:33-39, Muvatta; Malik; Taharet:29; No:104; 1/77, Abdurrezzak; Taharet; No:1165; 1/303, Müstedrek; Taharet: 1/56)
- 6 - İbn-i Mâce; Tahâret:128; No:649; 1/213
- 7 - Ebû Dâvud; Tahâret:121; No:312; 1/136 Tirmizi; Taharet:105; No:139; İbn-i Mâce; Tahâret:128 Darimi; Taharet:98-99; No:952-955; 1/246-247 A.b.Hanbel; 6/300 Hakim, Müstedrek; Taharet:1/175 Darakutni; Hayız; No:76; 1/221
- 8 - Buhari; Hayız:6; No:298; 1/116, Müslim; İman:34; No:79; 1/86, İbn-i Hibban; Hazar ve'l-ibaha:10; No:5744; 13/54, Beyhakî Sünen-i Kübra; Hayız; No:1517; 2/3
- 9 - Haruriye, Harici'lere mensup bir fırkadır. Bunlar hayızlı, kadının namazlarını kaza edeceğini söylüyorlardı.
- 10 - Müslim; Hayz:15; No:69; 1/265, Buhârî; Hayz:20 No:315; 1/122, Ebû Dâvud; Tahâ-ret:104; No:262-263, -Tirmizi; Tahâret:97, Nesâî; Hayz:17; No:382; Syam:64, İbn-i Mâce; Tahâret:119; No:631, A.b.Hanbel; 6/32-94-97-120-143-185-231, Dârimî; Tahâret:102
- 11 - İmam Malik'e göre cünüp olan kimse (kadın-erkek) Kur'an-ı Kerim'i okuyamaz ise de hayızlı kadın okuyabilir. Çünkü cünüp derhal yıkanabilir. Hayızlı kadın ise böyle değildir, mazurdur. Bak:Ez Zuhayli, a.g.e Tirmizi; Tahâret:98; No:131; 1/182, İbn-i Mâce; Tahâret:105; No:595-596, Dârakutnî; Tahâret:1/117-118 Beyhakî, Süneni Kübrâ; 1/89
- 14 - Vakıa sûresi:79
- 15 - Hakim Müstedrek; 3/485; 1/395 Darimi; Talak:3; No:2266 2/214 Beyhaki Sünen-i Suğra; Fezail-i Kur'an:154; 1/387 Darakutni; Taharet:45; No:429; 1/92
- 16 - Müstedrek; 1/397, Darekutni; Taharet: No:1-6; 1/121, Muvatta, Kur'an:1, No:408,1/191,Beyhaki; Sünen-i Kübra; Taharet: No:1521; 2/5, Abdurrazzak El-Musannef; Taharet: No:1328; 1/341, Taberani; El-Mu'cemu's- Şâgir; No:1133; 2/408, El-Mu'cemu'l- Kebir, No:13217, 12/242,
- 17 - Ebû Dâvud; Tahâret:92; No:232; 1/109, İbn-i Mâce; Tahâret:126; No:645, Dârimî; Vuzu:116 Buhari; Hayz:7; NO:299,290; 1/118 Müslim; Hac:17; No:1211; 2/873 Ebû Davud; Me-nasik:23; No:1782; 1/554 İbn-i Mace; Menasik:36;No:2963; 2/988 Nesai; Menasik:51; No:2741; 5/156 Darimi; Menasik:31; No:1846; 2/66
- 18 - A.b.Hanbel; No:24534; 6/137, İbn-i Ebi Şeybe, Musannef; Hac:259; No:15; 4/385
- 19 - Ebû Davud; Menasik:10; No:1744; 1/544 ,Tirmizi; Hac:100; No:945; 3/282, A.b.Hanbel; No: 3425; 1/364 ,Taberani,Evsat; No:6494; 7/257
- 20 - El-Fetava'l-Hindiyje; 1/36-37, Kâsâni, Bedâî; 1/39-43; İbnü'l-Hümam, Fethu'l-Kadir; (Bulak) 1/111-124; İbn-i Abidin, Reddü'l-Muhtar; 1/282-308, Mecmuatu'r-Resâil, 1/73-80, Ceziri, el-Mezâhibu'l-Erbaa, 1/123-133, ez-Zuhayli, a.g.e. 1/367-376
- 21 - Bak. Ahmet Hamdi Akseki (3.Diyanet İşleri Başkanı), İslam dini, 143-144, Ömer Nasuhi Bilmen (5. Diyanet İşleri Başkanı), Büyük İslam ilmihali, 2. kitap, Taharet Madde 122 ve devamı...
- 22 - Bak. Tecrid-i Sarih Tercemesi, 1/218 ve devamı, Diyanet İslam İlmihali sh: 114-116 Ankara 2000, Güncel dini konular, 189-194, Türkiye Diyanet Vakfı, İslam Ansik-lopedisi, Hayız maddesi, 17/51 ve devamı...

MUHARREM AYI'NIN FAZİLETİ

Muharrem ayı, âyet-i kerime ile işaret edilen ve hadîs-i şerifle de belirtilen dört haram aydan birisi ve İslâmî takvimin de ilk ayıdır. Muharrem ayı, kendisinde tutulan orucun ve yapılacak bir takım ibâdetlerin özellikle teşvik edildiği aylardandır.

Adem ŞENER
bilgi@arifandergisi.com

“Allah-ü Teâlâ katında gökleri ve yeri yarat-
tığı gündün bu yana ayların sayısı on iki-
dir. Bu on iki aydan dördü (Receb-i Şerif, Zilkâde, Zilhicce ve Muharrem ayları) haram aylardır.”¹

Hazreti Ebu Bekre'nin rivâyet ettiği bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: “Şüphesiz ki zaman, dönüp dolaşıp Allah-ü Teâlâ'nın gökleri ve yeri yarattığı gündeki halini almıştır. Sene on iki aydır. Bu on iki aydan dördü

haramdır ki, üçü peş peşedir. Bunlar, Zilkâde, Zilhicce ve Muharrem'dir. Tek olan ay ise Cemâdiyel Ahir ile Şaban arasındaki Mudar'ın (torunları olan Kureyş kabilesinin tâzim ettiği) Receb-i Şerif ayıdır.”²

Muharrem ayı, âyet-i kerime ile işaret edilen ve hadîs-i şerifle de belirtilen dört haram aydan birisi ve İslâmî takvimin de ilk ayıdır. Muharrem ayı, kendisinde tutulan orucun ve yapılacak bir takım ibâdetlerin özellikle teşvik edildiği aylardandır.

Hazreti Ebu Hureyre (Radiyallahü anh)'dan rivâyet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Ramazan ayı orucundan

sonra en faziletli oruç, Allahü Teâlâ'nın ayı olan Muharrem ayındaki oruçtur. Farz namazlardan sonra en faziletli namaz ise, gece yarısı kılınan teheccüd namazıdır.”³

Hadîs-i şerifte Muharrem ayına “Allahü Teâlâ'nın ayı” denilmesi, bu ayın şerefine işaretler. O yüzden bu ayda nafîle ibadetlere ve oruçlara daha ziyade yönelmemiz lazımdır. Ayrıca bu ay içinde Hicrî Yılbaşı ve Aşura Günü gibi önemli iki gün bulunmaktadır. Allahü Teâlâ bu ayı ve içinde bulunan bu mübârek günleri, en güzel şekilde idrak edip ihyâ edebilmeyi nasip eylesin. (AMİN)

Âlimlerin görüşüne göre ibâdetle geçirilmesi müstehap olan geceler on dört tanedir ki; bunlardan bir kısmı da Muharrem ayının içindedirler. Bu geceler şunlardır:

- 1- Muharrem ayının ilk gecesi,
- 2- Muharrem ayının onuncu gecesi (Aşura gecesi),
- 3- Receb-i Şerif ayının ilk gecesi,
- 4- Receb-i Şerif ayının orta gecesi (on beşinci gecesi),
- 5- Receb-i Şerif ayının yirmi yedinci gecesi (Mirac Gecesi),
- 6- Şaban-ı Şerif ayının orta gecesi (on beşinci gecesi, yani Beraat Gecesi),
- 7- Ramazan-ı Şerif bayramı gecesi,
- 8- Arefe gecesi (Zilhicce ayının dokuzuncu gecesi),
- 9- Kurban bayramı gecesi (Zilhicce ayının onuncu gecesi),
- 10- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi birinci gecesi,
- 11- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi üçüncü gecesi,
- 12- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi beşinci gecesi,
- 13- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi yedinci gecesi,
- 14- Ramazan-ı Şerif ayının yirmi dokuzuncu gecesi.⁴

Yine yedi gün vardır ki, bu günleri devamlı ibadetle geçirmek müstehap sayılmıştır. Bu yedi gün şunlardır:

- 1- Arefe günü (Zilhicce ayının dokuzuncu günü),
- 2- Aşura günü (Muharrem ayının onuncu günü),
- 3- Şaban-ı Şerif ayının on beşinci günü,
- 4- Cuma günü,
- 5- Ramazan-ı Şerif bayramı günü,
- 6- Kurban bayramı günü (Zilhicce ayının onuncu günü),
- 7- Teşrik günleri (Kurban bayramında teşrik tekbirleri getirilen günler).⁵

Senenin ilk ayı olan Muharrem ayında kendimizi yenilemeli, eski yılda işlediğimiz günahlar için tevbe etmeli, yeni yılda daha güzel ameller işlemek

için de kendimizi motive etmeliyiz.

MUHARREM AYINDA TUTULACAK ORUÇLAR

Hazreti Ali (*Radiyallahü anh*)'dan rivâyet edilmiştir: Bir adam Hazreti Ali (*Radiyallahü anh*)'a gelerek ona “Ramazan-ı Şerif ayından sonra hangi ayda oruç tutmamı tavsiye edersiniz?” diye sorar. Bunun üzerine Hazreti Ali (*Radiyallahü anh*) şu cevabı verir:

“Ben bu soruyu Rasûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e soran kimseye rastlamamıştım. Nihayet bir adam sordu. O zaman ben de yanlarında idim. Dedi ki: ‘Ey Allah'ın Rasûlü! Ramazan-ı Şerif ayından sonra hangi ayda oruç tutmamı tavsiye edersiniz?’ Bu soru üzerine Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*):

‘Ramazan-ı Şerif dışında da oruç tutmak istersen Muharrem ayında tut. Çünkü o (Muharrem ayı), Allahü Teâlâ'nın ayıdır. O ayda bir gün vardır ki, Allahü Teâlâ o günde bir kavmin günahlarını affetti, bir başka kavmin günahını da affedecektir’ buyurdular.”⁶

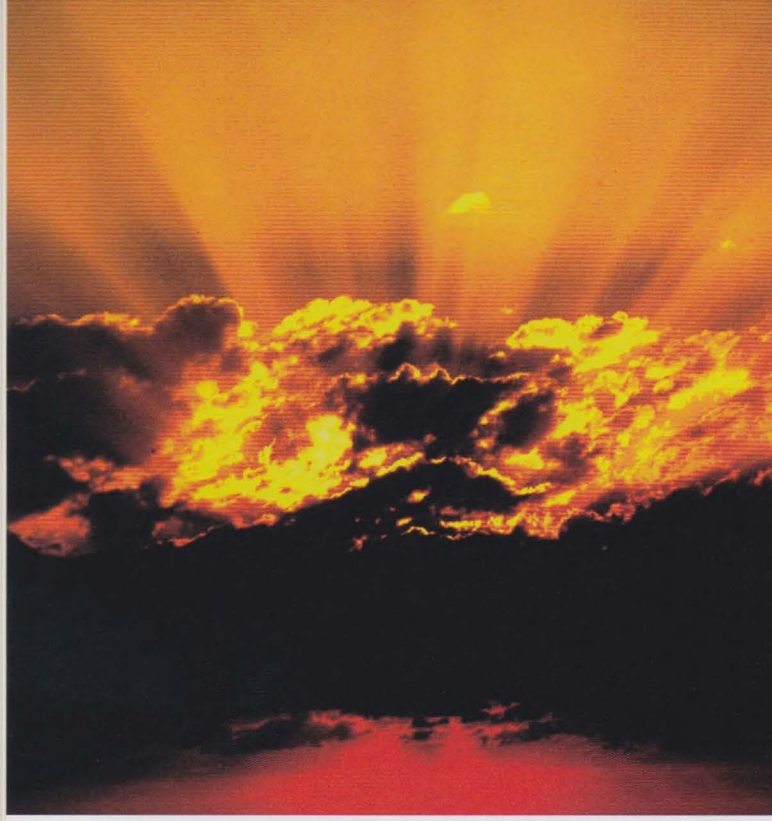
MUHARREM AYININ İLK GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti İbn-i Abbas (*Radiyallahü Anhümâ*)'dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte, Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmaktadır: “Her kim Zilhicce ayının son gününde ve Muharrem ayının ilk gününde oruç tutarsa o kimse, geçmiş seneyi oruçla tamamlamış ve gelecek seneye oruçla başlamış olur. Allahü Teâlâ tutmuş olduğu bu orucu, elli senelik günahına keffaret kılar (tutmuş olduğu bu oruç sebebi ile elli senelik günahı bağışlanır).”⁷

Başka bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuşlardır: “Bir kimse Zilhicce ayının onuncu gününde ve Muharrem ayının ilk gününde oruç tutarsa, o kimse yirmi günlük taat sevabına erer. Aynı zamanda iki âlemde de saidlerden olur.”⁸

MUHARREM AYINDA PERŞEMBE, CUMA VE CUMARTESİ GÜNLERİ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti İbn-i Abbas (*Radiyallahü Anhümâ*)'dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmaktadır: “Her kim, herhangi bir haram ay içinde Perşembe,

Cuma ve Cumartesi günü olmak üzere üç günü (peşpeşe) oruçlu geçirirse, kendisine (bu oruç karşılığında) iki sene, (diğer bir rivayette) yedi yüz sene, (diğer bir rivayette de) dokuz yüz sene (nafile ibâdet) sevabı verilir.”⁹

Hazreti Enes (Radiyallahü anh)’dan rivâyet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Her kim Muharrem ayında Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri olmak üzere üç günü (peş peşe) oruçlu olarak geçirirse, o kimseye dokuz yüz sene (nafile) ibadet etmiş sevabı yazılır.”¹⁰

MUHARREM AYININ ON ÜÇ, ON DÖRT VE ON BEŞİNCİ GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti Enes İbn-i Malik (Radiyallahü anh)’dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: “Herhangi bir aydan on üç, on dört ve on beşinci günler olan “Eyyam-ı Bîd”i oruçlu geçiren kimseye, Allah-ü Teâlâ birinci gününde on bin sene, ikinci gününde yüz bin sene, üçüncü gününde ise üç yüz bin senelik ecir verir.”¹¹

MUHARREM AYINDA BİR GÜN ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti İbn-i Abbas (Radiyallahü Anhüma)’dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır: “Her kim Muharrem ayında bir gün oruç

tutarsa, o kimsenin tuttuğu her bir güne karşılık olarak kendisine otuz günlük oruç sevabı verilir.”¹²

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’den rivâyet edilmiştir ki: “Haram aydan bir günün orucu, diğer aylarda tutulan otuz gün oruca bedeldir.”¹³

MUHARREM AYININ İLK CUMA GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti Enes (Radiyallahü Anh)’dan rivâyet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Her kim Muharrem ayının ilk Cuma gününü oruçlu geçirirse, o kimsenin bütün geçmiş günahları bağışlanır.”¹⁴

MUHARREM AYININ İLK ON GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Hazreti Aişe (Radiyallahü Anhâ)’dan rivâyet edilmiştir: Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Her kim Aşura gününe kadar olan (Muharrem ayının ilk) on gününü oruçlu olarak geçirirse, Firdevs-i A’la cennetine varis kılınır (ulaştırılır).”¹⁵

AŞURA GÜNÜ ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ:

Hazreti İbn-i Abbas (Radiyallahü Anhüma)’dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim Muharrem ayında Aşura gününü oruçlu olarak geçirirse o kimseye on bin melek sevabı verilir. Her kim Muharrem ayının Aşura günü oruç tutarsa o kimseye on bin şehit sevabı verilir. Ve yine bu kimseye on bin kere (nafile) hac etmiş ve on bin kere (nafile) umre etmiş kimsenin sevabı verilir.”¹⁶

Hazreti İbn-i Abbas (Radiyallahü Anhüma)’dan rivâyet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Bir kimse Aşura günü oruç tutar ise, Allahü Teâlâ o kimse için altmış sene boyunca oruç tutmuş ve namaz kılmış kimsenin sevabı gibi sevap yazar. Her kim Aşura günü oruç tutar ise o kimseye bin şehit sevabı verilir. Bir kimse Aşura günü oruç tutar ise Allahü Teâlâ o kimseye yedi kat semadakilerin sevabı kadar sevap yazar.”¹⁷

Ebu Hureyre (Radiyallahü Anh)’dan rivâyet edilen

bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Allahü Teâlâ İsrailoğullarına senede bir gün oruç tutmayı farz kıldı ki, o gün de Muharrem ayının onuncu günü olan Aşura günüdür. O gün sizler de oruçlu olunuz.

Her kim Aşura gününde oruç tutarsa, bu oruç o kimsenin kırk senelik günahına kefarettir.

Bir kimse Aşura gecesini ihya eder ve oruçlu olarak sabahlayarak o günü oruçlu geçirirse, o kimse öldüğünü anlamadan (ölüm acısını hissetmeden) ölür.”¹⁸

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Her kim Aşura günü oruç tutarsa, o kimseye bin (nafile) hac ve umre sevabı verilir. Kendisine bin şehidin sevabı verilir. O kimseye doğu ile batı arasında olanların sevabı kadar sevap yazılır. Hazreti İsmail’in (Aleyhisselâm)ın neslinden bin köleyi azat etmiş gibi olur. O kimse için cennette yetmiş bin köşk yazılır (inşa edilir) ve Allahü Teâlâ o kimsenin cesedine (bedenine) cehennem ateşini haram eder.”¹⁹

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki: “Her kim Aşura gününü oruçlu olarak geçirirse o kimseye on bin melek sevabı verilir. Her kim de Aşura günü bin kere İhlâs Suresini okursa Allahü Teâlâ o kimseye rahmeti ile tecelli eder ve o kimseyi sıdıklardan yazır.”²⁰

Hazreti İbn-i Abbas (Radiyallâhü Anhüma)dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Aşura günü oruç tutunuz ve o hususta Yahudilere muhalefet ediniz. (Binaenaleyh) Aşura’dan bir gün önce veya bir gün sonrada oruç tutunuz.”²¹

Bu hadis-i şeriften de anlaşılacağı üzere, sadece Aşura günü oruç tutmak mekruhtur.²² Aşura günü orucunu tutarken evla olan, Yahudilere benzememek için o günü ya bir gün öncesi ile beraber tutmak, ya da bir gün sonrası ile beraber tutmaktır.

AŞURA GÜNÜ YIKANMAK:

Hazreti İbn-i Abbas (Radiyallâhü Anhüma)’dan rivâyet

edilen bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim Aşura günü gusül abdesti alırsa, ölüm hastalığı hariç kendisine hastalık isabet etmez.”²³

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) buyurmuşlardır ki: “Kim Aşura günü yıkanır (gusül abdesti alırsa) Allah indinde, annesinden doğduğu gün gibi bütün günahlarından temizlenmiş olur.”²⁴

Yine bir haberde rivayet olunmuştur ki: “Kim Aşura günü iki kere yıkanır (gusül abdesti alırsa) iki gözü katiyyen hastalık görmez.”²⁵

- DİPNOTLAR -

- 1 - Tevbe Suresi:36
- 2 - Buhari, Bedül Halk: 2, No: 3197; Müslim, Kasame: 29; Ebu Davud, No: 1947; Ahmed İbn-i Hanbel, el-Müsned: 5/37; Beyhaki, Fedailül Evmat, No: 1
- 3 - Müslim, Sıyam: 202; Ebu Davud, Savm: 55; Tirmizi, Salat: 324; Nesâî, Kıyamul Leyl: 7
- 4 - Abdülkadir-i Geylani, el-Gunye: 1/327
- 5 - Abdülkadir-i Geylani, el-Gunye: 1/328
- 6 - Tirmizi, Savm: 40
- 7 - Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/316; Abdurrahman b. Yusuf, İmadül İslam: 386
- 8 - Abdurrahman b. Yusuf, İmadül İslam: 386
- 9 - Taberani, el-Evsat: 1810, 2/468; Deylemi, Müsnedül Firdevs: 5696, 4/66; Abdülkadir-i Geylani, el-Gunye: 1/325, Suyuti, ed-Dürrül Mensur: 4/185; İmam-ı Gazali, İhyau Ulumi'd Din: 1/281;
- 9 - Ali el-Mütteki, Kenzul Ummal: 24173, 8/561; Heysemi, Mecmaüz Zevaid: 3/191
- 10 - Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/156
- 11 - Suyuti, el-Leali: 2/107
- 12 - Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/314; Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/156
- 13 - İmam-ı Gazali, İhyau Ulumi'd Din: 1/281
- 14 - Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/156
- 15 - Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/156
- 16 - Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/314-315
- 17 - Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/315-316
- 18 - Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/316
- 19 - Beyhaki; Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/157
- 20 - Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/156
- 21 - Ahmed b. Hanbel: 1/241; Beyhaki, Şuabul İman: 3/365
- 22 - Alemgir, el-Fetaval Hindiyye: 1/202
- 23 - Abdülkadir-i Geylani, El-Gunye: 2/315; Safuri, Nüzhetül Mecalıs: 1/157
- 24 - Yakub b. Seyyid Ali, Mefatihul Cinan Şerhu Şir'atül İslam: 218
- 25 - Yakub b. Seyyid Ali, Mefatihul Cinan Şerhu Şir'atül İslam: 218

II. ABDÜLHAMİD HANGİ KİTAPLARA SANSÜR UYGULADI?

Sultan II. Abdülhamid iftiracılar bizzat cevap veriyor: "Yönetim şekli son derece liberal olan hatta cumhuriyetle idare olunan memleketlerde bile, hükümetin esasına dokunan ve umûmî ahlâkın ifsâdına ve tebaanın bağlı olduğu devlete sadâkat ve râbitasının ihlâline sebep olan kitap, risâle ve evrâkın yayınlanması ve dağıtımını yasaktır. Bu gün memâlik-i şahânde matbuat serbest ise de; bu serbestînin usul ve kanun dairesinde olduğu açıktır.

Ahmet BOZDOĞANLI
bilgi@arifandergisi.com

Sultan II. Abdülhamid; II. Meşrutiyet sonrası ve Cumhuriyetin ilk yıllarından beri, her zaman sansür uygulaması yapmakla ve Osmanlı halkını -özellikle de aydınları- baskı altına almakla suçlanmıştır. Gerçi onun vefatı sonrası en büyük düşmanlarından Şair Süleyman Nazif bile;

*"Padişahım gelmemişken yâda biz,
İşte geldik senden istimdada biz,
Öldürürler edersek feryada biz,
Hasret kaldık eski istibdada biz"*
diyerek bu suçlamaların çok da doğru olmadığını ortaya koymuştur ama günümüzde hâlâ Sultan II. Abdülhamid'i "müstebid" olmakla suçlayan sözde aydınlara rastlamak mümkündür. Bunların mühim bir bölümünün adının başına -ne mânâyâ geliyorsa- İslâmcı(!)

sifatını ekleyenlerden olması bizi daha da üzmektedir. Dahası, bunlardan bir kısmı "**Sultan güya Halife olmasına rağmen İslâmî eserleri bile imha ettirdi**" bühtanında bulunmaktan bile geri durmamaktadırlar. Onların bu iddia ve bühtanlarına; âdeta bu iftiraları hissederek bundan tam bir asır önce Sultan II. Abdülhamid merhum bizzat cevap vermektedir. Biz bu konuda iki vesikayı sadeleştirerek, okuyucularımıza sunacağız.

İlk vesikamız; 20 Kasım 1902 tarihli bir irade. Bir başka deyişle Sultan II. Abdülhamid iftiracılar bizzat cevap veriyor:

"Yönetim şekli son derece liberal olan devletlerde ve hatta cumhuriyetle idare olunan memleketlerde bile, hükümetin esasına dokunan ve umûmî ahlâkın ifsâdına ve tebaanın bağlı olduğu devlete sadâkat ve râbitasının ihlâline sebep olan kitap, risâle ve evrâkın yayınlanma-

sı ve dağıtımını yasaktır. Bu gün memâlik-i şahânedede (Osmanlı memleketinde) matbuat serbest ise de; bu serbestînin usul ve kanun dairesinde olduğu açıktır. Yasaklanacak kitap ve risâleler; maâzallâhu teâlâ din-i mübîn-i İslâm'a dokunan kitaplar ile bağlı olduğumuz için şükrettiğimiz muazzam padişahımız efendimiz hazretlerine sadık tebaasının sağlam rabıtayı sadâkat ve ubûdiyetlerine halel getirmek ve âdab ve umûmî ahlâkî ifsad eylemek garazıyla tertip olunan ve edebiyat adı altında Ziya Paşa ve Namık Kemal Bey ve benzeri birtakım adamlar tarafından neşr olunmuş ve olunmakta bulunmuş olan risâlelerdir. Ayrıca Mısır'da ve Avrupa'nın bazı cihetlerinde İslâm din-i celîlesi, Osmanlı saltanatı ile Büyük Osmanlı Devletinin kanun ve nizamları aleyhinde çıkarılan zararlı ve haince emeller için çıkarılan evrak ve eserlerdir. Son zamanlarda Zât-ı Şahânenin (II. Abdülhamid Han'ın) kulağına kadar gelen dinî kitap ve eserlerin neşrinin engellenmesi gerçek ise, bu Padişahın çok büyük bir üzüntüsüne sebep olmuştu. **Sultanımıza göre eğer dinî itikatlara dair birtakım kitap ve risâlelerin basımının yasaklanması sahîh ise, maâzallâhu teâlâ İslâm itikadını bütünü ile zaafa uğratmak maksadı ile meydana getirilmiş bir hareket olacağı cihetle, bu harekette bulunanlar velînimetimiz, takva sahibi pâdişâhımız, halifemiz, efendimiz hazretleri tarafından lanetle anılmaktadır.** Bundan sonra Hz. Halifemizin rızasına aykırı bir muamele meydana gelmemesine ve bu gibi din ve imana ait kitap ve risâlelere daima büyük bir ihtiram gösterilip, bir yanlışlıkla yayınlanması ve dağıtılmasının yasaklanması gibi bir şey olmamasına itina edilmelidir. Daha önce de ayrıntıları ile belirttiği üzere; yüce İslâm dini, yüce saltanat makamı ve yüce Osmanlı Devletinin kanun ve nizamlarının aleyhinde olan ve ahlâkî ifsad için hazırlanan şeylerin vazifelilerce neşrinin yasaklanmasına ve gümrüklerden geçirilmemesine dikkat edilmesi Hz. Halifemizin iradesinin gereğidir."¹

Tahsin Paşa'nın kaleme aldığı bu iradeye göre; bu raporlar Padişah tarafından Sadârete gönderilmiştir. Sadâretten de; Dâhiliye ve Maarif Nezaretlerine bir yazı yazılarak; emredilen tebligata uygun olarak gerekli işlerin yapılması, verilen emirlerin harfiyen îfâsıyla, hilâfında bir muamele ve uygun-suzluk vukuuna meydan bırakılmaması istenmiştir.

Yıldız Sarayı'ndan Sadârete; Sadâretten Dâhiliye ve Maarif Nezaretlerine gönderilen 21 Kasım 1902 tarihli yazı aynen şöyle:

"Bazı din ve fıkıh kitaplarının, birtakım memur ve hizmetlilerin cehaleti sebebi ile toplattırılmakta olduğu işitilmiş ve bu husus Hazreti Halifemiz nezdinde çok büyük bir üzüntüye sebep olmuştur. Bu gibi dinî ve mukaddes kitapların neşrine mani olmak şöyle dursun; bu gibi kitapların çoğaltılmasına ve yayılmasına çalışılmak lâzımdır. Yayınlanmasına mani olması gerekli kitaplar ve yayınların ise; yüce hilâfet ve saltanat makamı aleyhinde yazılan ve halkın zihnini ifsat için Avrupa'da ve diğer yerlerde basılan ve neşredilen zararlı risâleler ve gazetelerden ibaret olması gerekir. Durum böyle iken; bu hususun bazı memurlar tarafından yanlış yorumlanması ve tevil edilmesi neticesi, bazı gereksiz güvenlik tedbirlerine başvurulduğu öğrenilmiştir. Bu hususa dair Padişahımızın vaki olan suali üzerine Maarif Nazırı Celâl Bey Efendi Hazretleri tarafından takdim kılınan arızada; Encümen-i Teftiş ve Muayene azasından bu hizmette yeterli ve ehil

olmayanlarının, ileride kabiliyetlerine uygun işlerde kullanılıncaya kadar – maaşları kesilmemek şartıyla- bu vazifelerinden alınmaları kararı verildiği bildirilmektedir. Ayrıca bu heyet azalarından vazifede kalanlar ile, maarif memurlarının ehliyet ve dirayeti hâiz olanlarından müteşekkil olarak yeni üç heyet teşkil olunacağı da belirtilmektedir. Maarif Nazırı Celâl Beyin arızasına göre bu üç heyetten biri dinî ve şer'î kitabları, ikincisi ise diğer kitabları inceleyecek ve yayınlanmalarının uygun olup, olmadığı konusunda rapor hazırlayacaklardır. Maarif Nazırının başkanı olacağı üçüncü heyet ise; bu iki heyetin incelediği ve olumlu bulunduğu eserlere zaman ve miktar yönü ile ruhsat vermekle vazifeli olacaktır.

Ayrıca dinî ve şer'î kitabların Meşihatta (Şeyhülislamlıkta) toplanan Tedkîkât-ı Müellefat Heyetine gönderilip oradan alınacak karara göre basımına müsaade edilmesi veya edilmemesi gerektiği de vurgulanmıştı. Her gün Maarif Nezaretine; Posta ve Rüşumat (Gümrük) dairelerinde bulunan inceleme heyeti tarafından incelenen kitap, risâle ve diğer evrakın isimleri ile yapılan incelemenin neticesinin yer aldığı bir raporun gönderilmesi de kararlaştırılmıştı. Maarif Nazırı Celâl Bey; kendisinin bakan olmasından evvel yayınlanması yasaklanmış olan dinî kitabların asıl nüshaları ile birlikte Meşihatta yeniden incelenerek, her türlü tezvir ve

tahriften uzak oldukları Tedkîk-i Müellefat Heyeti tarafından tasdik olunduktan sonra yayınlanmasına ruhsat verileceğini, ayrıca ana nüshaları kaybolmuş olan dinî kitabların ise bedelli bedelsiz neşrine çalışılacağını bildirmişti. Ayrıca müteveffa Ziya Paşa ve Namık Kemal Bey ile Ebuzziya Tevfik Bey gibi aşırı ve zararlı fikir erbabının; daha önce basılan ve yayınlanan eserlerinin yeniden basılmasına kesinlikle müsaade olunmayacaktı.

Basım ve yayınına izin verilecek bütün eserlerin basımı sırasında alınması lâzım gelen tedbirlere dair, Maarif Nâzırı ile Dâhiliye Nezâreti Müsteşarı Fuat Bey Efendi Hazretleri tarafından müştereken takdim kılınan arızada ise; yayınlanan eserlerin basım ve yayınlanmasına ruhsat verilirken; basım ve yayınlı ilgili bundan sonraki faaliyetlerin daha iyi takip edilebilmesi ve alınması gerekli güvenlik tedbirlerinin matbuat müdüriyetince kanunlara uygun olarak ve daha güzel bir şekilde yapılabilmesi için, basılan kitapların birer nüshasının Dâhiliye Nezâreti Müsteşarlığı'na gönderileceği bildirilmekte idi. Ayrıca ruhsatsız ve zararlı kitap, risâle ve gazetelerin basılmaması konusunda, şimdye kadar gösterilenden daha çok dikkat ve itinanın da gösterileceği vurgulanmakta idi. Bu konudaki kanunî hükümlerin güzel bir şekilde tatbiki ve ifâ kılınması veya basımı ve neşrine ruhsat verilen eserlerin basımı sırasında; izin verilen nüshadan farklı olarak, esere muzır ilaveler yapılmaya kalkışıldığı görülür ise; duruma derhal müdahale edilecekti. Böyle bir mesele çıkarsa; hem o eserin basımı tehir edilecek; hem de durum derhâl Maarif Nezâreti'ne bildirilecekti. Bu vesile ile dinî kitaplar gibi âsâr-ı mukaddese-i İslâmiyenin tehirine mahal kalmamak için de, esbâb-ı mucibe ve edille-i lâzıme derciyle; durumun müsteşarlık tarafından derhal Hz. Halife-ye de bildirilmesi kararlaştırılmıştı.”²

İşte Ulu Hakanın müdafaanamesi...

Şimdi ey sözde aydınlar!... Acaba hâlâ iftiraya devam mı edeceksiniz, yoksa Namık Kemal gibi;

“Edebsizlikle tekleriz,

Kimi görsek etekleriz,

Hakk'dan da yardım bekleriz

Ne utanmaz köpekleriz” diyerek hakikatleri itiraf mı edeceksiniz? Karar sizin beyler!...

Türkiye’de Buna Tefsir Diyorlar...

Râbitatü'l-Âlem'il İslâmî, Nedvî'nin sekreterinin ve Dr. Said Ramazan'ın da içinde bulunduğu sekiz kişilik bir heyeti, bu kitabı inceleyip duyurmak ve Avrupa'da dağıtımını sağlamak üzere görevlendiriyor. Heyet, inceleme sonucu, **bu kitabın yayılmaması, Müslümanlara dağıtılmaması sonucuna varıyor** ve basılan 100.000 adet kitabı, hamur olmak üzere kâğıt fabrikasına gönderiyorlar.

Ali EREN
alieren_vakit@mynet.com

Dergimizin geçen sayısında, **Muhammed Esed**'den bahsetmiş, yazdığı **Kur'an Mesajı meal-tefsire** işaretle bu hususta zihnimize tereddütler bulunduğunu kaydetmiştik. Bu yazımızda Muhammed Esed'in, üzerinde tereddütlerimizin bulunduğu adı geçen eserinden bahsedeceğiz.

Türkiye'de ilk defa 1996'da basılan eserin, o günden bu güne bir çok baskıları yapılmış ve birçok kimselere ulaştırılmıştır. O bakımdan böyle bir eseri tetkik edip değerlendirmek zaten vazife olurdu. Nitekim dikkatini çektiği için bu eseri tetkik niyetiyle ele alan ilk kişi biz değiliz. Daha önce Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, Prof. Dr. Suat Yıldırım ve Sayın Ahmet Tekin'in de dikkatini çeken eser, bu zatların da tetkikinden

geçmiş ve uzun tenkitlere uğramıştır. Nasıl uğramasın ki, daha baştan baskısı bile netâmelidir. Bakın ilk baskısının hikâyesi nasıl:

“Bu tefsirî-meal, merkezi Mekke'de olan Râbitatü'l-Âlem'il-İslâmî tarafından, M. Esed'e yazılmak üzere sipariş ediliyor. İlk cildi Cenevre'de basılıyor. Râbita, Nedvî'nin sekreterinin ve merhum Hasanü'l-Bennâ'nın damadı Dr. Said Ramazan'ın da içinde bulunduğu sekiz kişilik bir heyeti, bu kitabı inceleyip duyurmak ve Avrupa'da dağıtımını sağlamak üzere görevlendiriyor. Heyet, inceleme sonucu, bu kitabın yayılmaması, müslümanlara dağıtılmaması sonucuna varıyor ve basılan 100.000 adet kitabı hamur olmak üzere kâğıt fabrikasına gönderiyorlar. Bunun için M. Esed'e ödenen paranın da geri is-

tenmesine karar veriyorlar. İslâmî bir kuruluş olan Rabita'nın basmaktan vazgeçtiği bu kitabı, M. Esed, Dâru'l-Endülüs'te basma yoluna gidiyor.

**Bu hadisenin, bütün safâhatı ile birlikte görgü şahidi Sayın Doç. Dr. Mustafa Bilge, bu yazdıklarımızı te'yide her zaman hazır-
dır.”** (Ahmet Tekin, Kur'an Yolunda Kalem Oynatanlar, s: 170)

Şimdi böyle bir esere ihtiyatla yaklaşılmaz da ne yapılır. Biz de öyle yaptık ve ihtiyatla göz atmaya başladık. Göz attık ve gördük ki tefsîrî mealde derde devadan başka her şey var...

Ve şu kanaata vardık: Kitabın üzerinde her ne kadar meal-tefsir yazıyorsa da, buna başka herhangi bir isim verilebilir ama katiyen Kur'an meal ve tefsîri denilmez. Aşağıdaki satırları okuduğunuz zaman sizler de bu tesbitimizde ne kadar haklı olduğumuzu göreceksiniz.

Sahifelerini çevirmeye başlayalım. Önce **“Türkçeye çevirinin önsözü”**nden başlıyoruz...

Önce bir noktaya işaret etmek isterim: **Çeviri** kelimesi bana ait değil, kitapta öyle yazıyor. Ben, tercüme kelimesi varken asla çeviri demem, denilmesini de tasvip etmem. Bu sözde meal-tefsir, İngilizce yazılmış. Türkiye'de de İngilizceden Türkçeye tercüme edilmiş.

Mütercimlerden üç not aktaracağım. Bu kitabı niçin tercüme ettiklerini şöyle anlatıyorlar:

1- “Bu çeviri çalışmasına bizi yönelten, teşvik eden esas faktör, Muhammed Esed'in İngilizce meâlinin ve bu meâle eklediği geniş açıklama ve notların, çağdaş İslâmî ve Kur'anî kavrayışa getirdiği zengin ve derin katkıdan, Türkiye'deki okuyucuyu da yararlandırma niyetidir.”

Mütercimlerden öğrenmiş oluyoruz, demek bir de Kur'an'ı çağdaş kavrayış varmış. Nasıl bir şeyse, Muhammed Esed bu çağdaş kavrayışa zengin ve derin katkı yapmış, mütercimler de okuyucuların bu geniş açıklama ve notlardan istifade etmeleri için bu eserin çevirisini yapmışlar...

2- Meâli şöyle değerlendiriyorlar: “Esed'in sahip olduğu objektif vasıfların ve hâlisâne niyet ve çabaların ürünü olarak ortaya çıkan değerli bir eserdir.”

Aşağıda, Esed'in gerçekten ne kadar objektif ve ne derece hâlis bir niyete sahip olduğunu(!) görecek ve mütercimlerin okuyucuya ne derece doğru bilgi verdiğini de öğrenmiş olacağız.

3- Muhammed Esed'in ilmî cihetini izah ederken de, **“Arapçaya, üstelik Kur'an Arapçasına hâlâ en yakın dil olan bedevî Arapçasına ana dili ölçüsünde bir vukûfiyet kesbetmiştir”** diyor ve Esed'in **“Derin İslâmî duyarlılığı”** olduğunu vurguluyorlar.

Bunu söyleyen mütercimler, inanılması güç ama, Kur'an Arapçasını ana dili gibi iyi bildiğini söyledikleri ve İslâmî duyarlılığının derin olduğunu söyledikleri Muhammed Esed'in, âyetlere mânâ verirken birçok kelimeye kendine göre mânâlar yüklediğini söylüyorlar. Esed'in değişik mânâlar verdiği kelimelerden bazıları şunlarmış: **Takvâ, kâfir, zekât, cihâd, hanîf, tâğut, hicret, nefis, münafık, gayb, kitab, ehl-i kitab, din, kur'an vb...**

Peki **“Derin İslâmî duyarlılığı”** olan bir kimse, Kur'an'a nasıl kendine göre mânâ verebilir? **“Men fessere'l-Kur'ane bi re'yihî fekad kefer”** yâni **“Kur'anı kendi kafasına göre yorumlayan kâfir olur.”** hadisi şerifi ne olacak? Ama -mütercimlerin söylediğine göre- Esed vermiş. Vermiş ama olmuş mu? Olmamış; olmaz da zaten. Olsa olsa, bektâşî fikrında ki gibi olur. Bektâşîye sormuşlar:

- **Abdestsiz namaz olur mu?** Bektâşî:

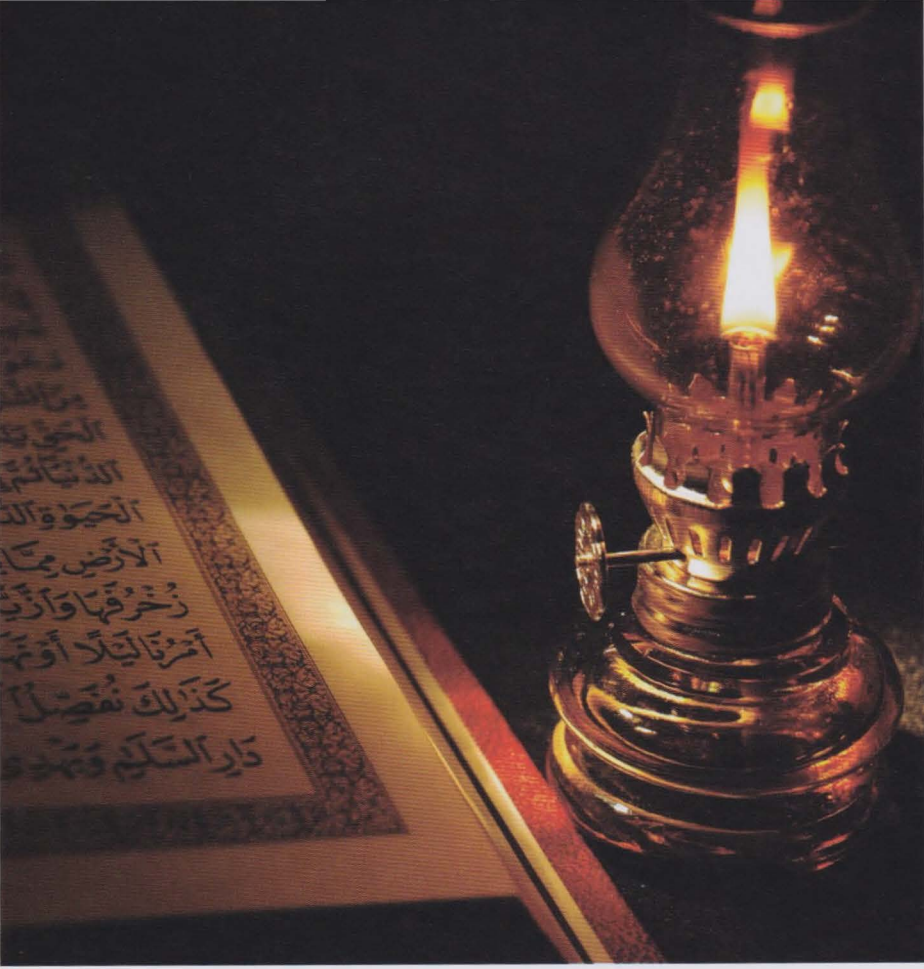
- **Ben kıldım oldu** demiş...

Bir de Muhammed Esed'in kendi önsözü var. O da, masonluğu artık su götürmez bir gerçek olan Muhammed Abduh için, **“Büyük İslam âlimi”** diyor. Abduh'a öyle derken, önsözün ikinci satırında Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efendimiz hakkında **“Peygamber Muhammed”** diyor. Hazret yok...

Bir Müslüman Peygamberimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) hakkında böyle bir ifade kullanabilir mi?

Mütercimlerin **“Derin İslâmî duyarlılığı”** olduğunu söylediği yazarın ifadesi işte böyle...

Kurnaz yazar (!) daha önsözde baklayı ağzından çıkarıyor. Farkında olmadan, bu meâl ve tefsîri yazmaktaki niyetinin ipuçlarını veriyor.

Ashâb-ı kirâm'dan bahsederken, onların **“İslâm ve müslim kelimelerini herhangi özel bir topluluk veya zümre ile sınırlandırmadığını”** söylüyor.

Bununla ne mi demek istiyor?

Demek istiyor ki, **“İslâm ve müslim kelimeleri sadece islam toplumu için kullanılmaz. Hıristiyan ve yahudiler de müslümandır.”**

Böyle söylemek istediğini nereden mi anlıyoruz?

İlerideki sahifelerdeki açık ifadelerinden...

Muhammed Esed'e göre ehl-i kitab kâfir değil. Onlar **“Geçmiş vahiylerin izleyicileri.”**

Önsözde çok doğru bir şey söylüyor, “Kur'an'ın her ibâresini ancak başka yerlerdeki ibârelerle irtibatlandırırız... Kur'an'ın gerçek anlamını kavrayabiliriz” diyor. Diyor da, ehl-i kitabın kâfir olup olmadığı hususunda bu söylediğini 1350 sahifelik eser boyunca hiç hatırlamıyor, **Kur'an'ın her ibâresini başka yerlerdeki ibârelerle irtibatlandırmıyor** ve Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e ve Kur'an'a inanmayan ehl-i kitabın da kurtulacağını söylemek için kırk dereden su getiriyor.

Değerli okuyucular! Buraya kadar yazımızın gi-

rişini yapmış olduk. Şimdi bazı misaller vererek bahsettiğimiz meâl-tefsîri daha yakından tanıtmaya çalışalım.

1- Yazar, Fâtihanın son iki âyetine şöyle mânâ veriyor: **Bizi dosdoğru yola ilet. Nimet bahsettiklerinin yoluna, gadabına uğrayanların ve sapkınlarının kine değil.**

Mânâ tamam. Fakat âyette gadaba uğrayan ve sapkın denilenler kim? Diğer tefsirler, bunların **“hıristiyan ve yahudiler”** olduğunu beyan ederken, Esed, bu âyetlerle ilgili verdiği izahta böyle bir bilgiye yer vermiyor. Gadaba uğrayan ve sapkınların yahudi ve hıristiyanlar olduğunu söylemiyor.

2- Bakara sûresi 43. âyete mânâ verirken, hem **zekatı verin** emrini **“Karşılıksız yardımda bulunun”** şeklinde kafasına göre değiştirip, hem de bu mânâ daha uygun olur diyor. Oysa böyle bir

mânâ kökten yanlış ve zekât farzını ortadan kaldırmaya yöneliktir. Zekât başka, karşılıksız yardım başka. Zekât da, sadaka da karşılıksız yardımdır ama zekât farz, sadaka nâfiledir. Zekâtı vermeme- nin büyük günâhı var, sadaka vermeme- nin günâhı yoktur. Bu yanlış sık sık tekrarlanıyor...

Şimdi sormayalım mı:

Mütercimler, **çağdaş İslâmî ve Kur'anî kavrayış** vererek okuyucuyu yararlandırmak istediklerini söylüyorlardı. Böyle bir tercümeyle mi yararlandıracaklar acaba?

Esed'in **hâlisâne niyete sahip olduğunu** da söylüyorlardı. Halisâne niyet böyle mi oluyor?

Esed'in, **Kur'an Arapçasına tam vâkıf olduğunu** söylüyorlardı. Arapçaya tam vâkıf olan insane, âyete böyle mi mânâ verir?

Esed'in **Derin İslâmî duyarlık** sahibi olduğunu söylüyorlardı. İslâmî duyarlılık dedikleri, zekâta karşılıksız yardım demek midir?

3- Bakara sûresinin 62. âyetinin mânâsı Esed'in kaleminden şöyle:

“Kuşkusuz, (bu ilâhî kelâma) îmân edenler ile Yahudi inancının takipçilerinden, Hıristiyanlardan ve Sâbiülâhiden Allah'a ve âhîret

gününe inanmış, doğru ve yararlı işler yapmış olanların tümü, Rablerinden hak ettikleri mükâfatları alacaklardır; ve onlar ne korkacak, ne de üzüleceklerdir.”

Bu mânâyı vermekle kalmıyor; Dinlerarası Diyalog havâirleri ile bazı ehl-i kitab muhiblerinin istediği gibi hareket ediyor yani âyeti istismar etmekten geri durmuyor. Meseleyi kendi isteği doğrultusunda ele almak için İslâm'ı över görünerek bakın 50 nolu dipnotta ne diyor:

“Kur’anda birçok kez tekrarlanan yukarıdaki paragraf, (âyet demek istiyor) İslâm’ın temel bir doktrinini inşâ etmektedir. Başka hiçbir itikadda benzeri olmayan bir görüş zenginliği ile, kurtuluş fikri, burada üç şarta bağlanmıştır: Allah’a iman, hesap gününe iman ve hayatta doğru ve yararlı işler yapmak.”

Müfessirimiz îmanın 6 şartını unutuyor ve âyete kendi kafasından yorum getirerek, kurtuluşu 3 şarta bağlıyor. Hatta sadece imanın 6 şartını değil kitabının önsözünde kendi yazdıklarını da unutuyor. Halbuki orada şöyle demişti: **“Kur’an’ın her ibâresini ancak başka yerlerdeki ibarelerle irtibatlandırırız... Kur’an’ın gerçek anlamını kavrayabiliriz”**

Bu durumda Kur’an’ın gerçek anlamını kavrayabilmesi için bu âyeti de başka âyetlerle irtibatlandırması gerekirdi. İrtibatlandırmıyor ve istismar cihetine gidiyor.

Demek ki onun vazifesi bu. Bizim de kendisine şu soruları sormak hakkımız olsa gerek:

a- Yahudi inancının takipçileri de Allah’a ve âhiret gününe inanıp doğru ve yararlı işler yapınca cennete gireceklerse, niçin yahudi kalmadınız da ihtiyaç yokken müslüman oldunuz?

b- Müslüman olmadan önce böyle bir kolaylık(!) olduğunu yani imanın 6 şartını yerine getirmeden, bahsettiğiniz 3 şartla cennete girilebileceğini bilmediğinizi kabul edelim. Sonra öğrenince, **“Ben boşuna müslüman olmuşum. Meğer Müslüman olmadan da üç şartla cennete girilebilmiş”** deyip tekrar yahudiliğe döndünüz mü? Dönmedinizse niçin?

Değerli okuyucular! Yazar, hangi âyette bir

İslâm kelimesi veya aynı kökten gelen bir kelime gorse, hemen teyakkuza geçmekte ve âhiret kurtuluşuna erenlerin sadece müslümanlar olmadığını isbat için adeta çırpınmaktadır. Nitekim Bakara sûresinin 112. âyetindeki **“Esleme”** kelimesinden de işkillenmekte, zihinlere Esleme’den İslam kelimesinin gelmesinden korkarak hemen şöyle bir açıklama yapmak ihtiyacını hissetmektedir:

“Böylece Kur’an’a göre kurtuluş herhangi bir özel zümreye (müslümanlara demek istiyor) tahsis edilmiş olmayıp Allah’ın birliğini kavrayan, (iman eden demiyor) kendini onun irâdesine teslim eden ve dürüst şekilde yaşamak suretiyle bu ruhsal tercihe pratik bir anlam kazandıran herkese açıktır.”

Yine öne sürdüğü üç şart. Demek istiyor ki, Allah’ın birliğini kavra, onun irâdesine teslim ol, dürüst yaşa yeter. İlle de müslüman olmak şart değil.

Allah’ın birliğini kavramak ifadesine dikkat! Bir kimse Allah’ın birliğini kavrar ama iman etmemiş olabilir. Yazarımız Allah’ın birliğine îmân şart demiyor, birliğini kavramayı kâfi görüyor.

İslâm ve din kelimelerini bir arada kullanmaktan ise köşe bucağ kaçıyor. Meselâ Âli İmran sûresinin 19. âyetinin mânâsını hemen hemen herkes bilir. Bu âyetin mânâsı şöyledir: **“Allah indinde (hak) din İslâm’dır.”**

Müfessirimiz ise şöyle mânâ veriyor: Allah nezdinde tek (hak) din, insanın ona teslimiyetidir.

Nerede bir İslâm kelimesi gorse, ısrarla mânâyı kısıyor ve İslâm dini dememekte diretiliyor. Meselâ Âli İmran sûresi 85. âyetin mânâsı şöyledir: **“Kim İslâm’dan başka bir din ararsa, bu kendisinden asla kabul edilmeyecek ve o âhirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır.”**

Âyetin mânâsı, **“İslamdan başka bir din ararsa”** şeklinde olduğu halde yazarımız **“Allah’a teslimiyetten başka bir din ararsa”** şeklinde mânâ veriyor.

Adı **“Allah’a teslimiyet”** olan bir din mi var?.. Velhasıl yerimiz bitti yanlışlar bitmedi. Zaten yanlışlar, -hem de bile bile yapılan yanlışlar- yazmakla bitecek gibi değil...

Bir Peygamber

Hız. Salih (Aleyhisselâm)

﴿ Süleyman EMİN
bilgi@arifandergisi.com ﴾

Sâlih (Aleyhisselâm) Semud kavmine gönderilen peygamber olup, Nuh (Aleyhisselâm)ın oğullarından Sam'ın neslinden, Hz. Âdem (Aleyhisselâm)'ın 19. kuşaktan torunudur.

Semud kavmi; Allâh-u Teâlâ'nın dinine karşı gelmelerinden ve azgınlıklarından dolayı Allâh-ü Teâlâ tarafından helâk edilerek yok edilen topluluklardan biridir. Kuran'da bildirildiğine göre Semud kavmi, gücü ve zenginliği olan, birçok sanat eserine sahip bir topluluktu. Âd kavmi helâk olduktan sonra felaketten kurtulanlardan olan Semud, Sam ile Hicaz arasındaki Hicr denilen yere yerleşti. Semud kavminin torunları Ad'ın helâk olduğu yere gidip yerleştiler. Reisleri de Cenda bin Amr isminde birisi idi. Zamanla bolluğa kavuşup Ad kavmi gibi azdılar. Taşlardan yaptıkları putlara taptılar. Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatır: "(Allâh-ü Teâlâ) Ad (kavminden) sonra sizi halifeler kıldığını ve sizi yeryüzünde (güç ve servetle) yerleştirdiğini hatırlayın. Ki onun düzlüklerinde köşkler kuruyor, dağlardan evler yontuyordunuz. Şu halde Allah (Celle Celalühü) nun nimetlerini hatırlayın, yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın. (Araf Suresi, 74)

Bir başka ayette ise Semud kavminin yaşadığı ortam şöyle tarif edilmektedir:

"Siz burada güvenlik içinde mi bırakılacaksınız?"

"Bahçelerin, pınarların içinde,"

"Ekinler ve yumuşak tomurcuklu göz alıcı hurmalıklar arasında?"

"Dağlardan ustalıklı zevkli evler yontuyorsunuz."

(Şuara: 146-149)

Bu yaşadığı refah ortamı içinde şımaran Semud kavmini uyarıp korkutması için Allah (Celle Celaluhu) Salih (Aleyhisselâm)ı elçi olarak gönderdi. Salih (Aleyhisselâm)

kendi kavmi içinde tanınan biriydi. Küçük yaştan itibaren putlara tapmamıştı. Sâlih (Aleyhisselâm) onları putlara tapmaktan men edip azgınlıklarından sakındırdı. Onları imâna davet edip Hz. Nuh (Aleyhisselâm)ın dinini tebliğ etti. Ama kavmi, onun kendilerini, içinde buldukları sapkınlıktan uzaklaşmaya çağırması karşısında şaşkınlığa düştüler. Birçok kavim gibi onlardan da çok azı Sâlih (Aleyhisselâm)a imân etti, pek çoğu ise inkar inkâr ettiler. Salih (Aleyhisselâm)ı inkar edenlerin başında kavmin önde gelenleri vardı ve bu kişiler sahip oldukları maddî güce dayanarak peygamberlerine karşı düşmanca bir tavır takındılar. Salih (Aleyhisselâm)a iman edenleri güçsüz duruma düşürmeye, onları baskı altına almaya çalıştılar. Salih (Aleyhisselâm) kendilerini Allâh-ü Teâlâ'ya ibadet etmeye çağırmasına öfke duyuyorlardı. Bu öfke sadece Semud halkına özgü de değildi aslında; Semud kavmi, kendisinden önce yaşayan Nuh ve Ad kavimlerinin yaptığı hatayı yapıyordu.

Semud Kavmi Salih (Aleyhisselâm)a karşı gelmekte kararlıydı, hatta onu öldürmek için plan dahi yapıyorlardı. Dünya hayatının geçici süsleri ile aldanarak bunların hiçbir zaman yok olmayacağını zanneden Semud kavminin önde gelenlerini, Salih (Aleyhisselâm) "Siz burada güvenlik içinde mi bırakılacaksınız?" (Şuara: 146) sözüyle uyardı. Gerçekten de bu kavim, Allah (Celle Celaluhu)nun kendilerine vereceği azaptan habersiz olarak, azgınlıklarını şiddetlendirdiler.

Onların bütün hakaretlerine rağmen Sâlih (Aleyhisselâm) tatlı dille onları imâna çağırmaya devam etti. Allah Teâlâ taşkınlıklarından dolayı Semud kavminin kadınlarını kısır bıraktı. Ağaçlar kuruyup meyve vermedi, hayvanlar yavrulamaz oldu. Bu durum karşısında yola geleceklerine, Sâlih (Aleyhisselâm)a hâkâret edip ölümle tehdit ettiler. Peygamberliğin ispatı için ondan bir mucize isteyip, mucize gösterdiği takdirde ona inanacaklarına söz verdiler.

Kayadan bir deve meydana gelmesini istediler.

Allâh-ü Teâlâ'nın izniyle, deve olmasını istedikleri kaya büyüyüp gebe bir deve haline döndü. Bu mûcize deve bir zaman sonra yavrulayınca, bazıları imân etti. Devenin memesinden akan süttten Semud kavmi kaplarını doldurdular. Sâlih (*Aleyhisselâm*) devenin kayadan çıkması üzerine kavmini uyardı: "Ey kâvimim, Allah (*Celle Celaluhû*)ya kulluk ediniz! Sizin için O'ndan başka ibâdet edecek hiç bir ilâh yoktur. Deveyi kendi hâline bırakınız! Sakın ona bir fenalık etmeyiniz! Sonra sizi çok elemli bir azap yakalar. İşte şu deve peygamberliğimin doğruluğuna bir delildir. Bu kuyunun suyunu, nöbetle muayyen bir gün devenin içme hakkı vardır. Muayyen bir gün de sizin içme hakkınız vardır. Sakın bu deveye fenâlık dokundurmayınız! Sonra sizi büyük bir günün azâbı yakalar."

Ama Semud kavmi bu ikazı dinlemediler ve devenin ayaklarını kesip öldürdüler. Bu iğrenç işi dokuz kişilik bir grup yaptı. Üstelik Sâlih (*Aleyhisselâm*) ile de alay edip: "Eğer hakikaten peygamber isen bize vaat ettiğin azâbı getir" (*Araf: 77*) diyebilecek kadar inkar ve kibirde ileri gittiler. Salih (*Aleyhisselâm*) Allah'ın kendisine vahy etmesiyle, "üç gün içinde helak olacaklarını" bu topluluğa bildirdi.

Devenin bastığı yerden kan fışkırdığını, ağaçların yapraklarının kızardığını, kuyulardaki suyun kan kırmızısı, yüzlerinin sapsarı olduğunu gördüler ve birbirlerine haber verdiler. Allâh-ü Teâlâ, Sâlih (*Aleyhisselâm*)a o beldeyi terk etmelerini ve şiddetli bir azabın geleceğini vahyetmesi üzerine Sâlih (*Aleyhisselâm*), kendisine imân eden 4000 kişi ile birlikte orayı terk etti. Semud kavminin yüzleri ise kana boyanmış gibi kıpkırmızı, daha sonra da simsiyah oldu. Allâh-ü Teâlâ onları bir sabah vakti, Cebrail (*Aleyhisselâm*)'ın sayhası ile helak etti. Semud kavminin muhkem binaları bile kendilerini kurtarmadı ve sayhanın şiddetinden hepsinin ödlerni patlayarak can verdiler. Kur'an-ı Kerim onların helâkini şöyle anlatıyor: O zulmedenleri dayanılmaz bir ses sarıverdi de, kendi yurtlarında dizüstü çökmüş olarak sabahladılar. Sanki orada hiç refah içinde yaşamamışlar gibi. Haberiniz olsun; Semud (halkı) gerçekten Rablerini inkar etmişlerdi. Habe-

riniz olsun; Semud (halkına Allah'ın rahmetinden) uzaklık (verildi.). (*Hud Suresi, 67-68*)

Ancak birisi sayhadan kurtulmuştu. Bu Ebû Rigâl isminde birisi idi. Ebû Rigâl Semûd kavminin helâk olduğu sırada Mekke-i Mükerrreme de Harem-Şerif'de idi. Bu sebepten dolayı ona musibetten bir şey isâbet etmedi. Harem'den çıktığında gökten bir taş düşüp onu öldürdü.

Resûlüllah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) Hicr'e uğradığı vakit buyurdu ki: "Mûcize istemeyiniz. Muhakkak ki Sâlih (*Aleyhisselâm*)ın kavmi mûcize istedi de, Allâh-ü Teâlâ onlara deve gönderdi. Deve bu yoldan suya gider, şu taraftan giderdi. Sonra onlar, Rablerinin emrinden (hak sözden) dönüp haddi aştılar. Allâh-ü Teâlâ'nın haremde olan bir kişi dışında (ve imân edenler müstesna) Semûd kavminden herkesi helâk eden bir sayha onları yakalayiverdi" bunun kim olduğu sorusuna: "Ebû Rigâl'dir. Harem'den çıktığında isâbet eden azab ona da isâbet etti" dedi. Sâlih (*Aleyhisselâm*) bundan sonra imân edenlerle birlikte Mekke veya Şam taraflarına gitti (Elmalıya göre ise Filistin e gitti) , Remle'de yerleşti. Mekke'de vefat edip Kâbe-i Muazzama yanında defn edildi. Hz. Sâlih (*Aleyhisselâm*) in deve mucizesinden hâriç başka mucizeleri şunlardır. Sâlih (*Aleyhisselâm*) in duası üzerine meyvesiz ağaçların meyve vermesi, taştan su çıkması ve Semûd kavminden birnin Sâlih (*Aleyhisselâm*)ın çadırını yakmak istemesi, lakin çadırın yanmaması.

Yeryüzünde yaşamış hangi kavim olursa olsun, ne kadar büyük bir zenginlik ve ihtişama sahip olduğuna bakılmaksızın, azgınlık gösterdikleri takdirde Allâh-u Teâlâ tarafından helak edilmişlerdir. Bugün Semud kavminden, peygamberlerini öldürmeye varacak kadar azgınlaşan insanların, ne elde ettikleri mallarından, ne de güçlerinden hiçbir eser yoktur. İsimleri dahi bilinmeyen bu insanların yaşamı, tüm diğer inkarcılar gibi cehennem hayatıyla son bulmuştur. Bu, her insanın ibret alarak düşünmesi gereken ibretlik bir hadisedir.

ERKEĞİN ANLAŞILMASI ZOR DAVRANIŞLARI

Erkekler eşlerini takdir etme konusunda ihmâlkâr davranırlar. Güzel söz söylemek çok zormuş gibi, ya da eşi yaptıklarını zaten yapmaya mecbur, hatta mahkummuş gibi davranmak, kadınlık gibi narin bir yapıda yaralar açabilir. Hele başka kadınlara ilgi gösterme ve iltifat etmeye oldukça hevesli davranılıyorsa, o sıkıntı daha da artar. Kadını güzelleştiren en büyük iksir, iltifattır.

Psikiyatrist Hamdi KALYONCU
www.hamdikalyoncu.com

Evlilikte anlaşılması zor davranışlar iki tarafta da olabiliyor. Ancak, erkekten yana karşılaştıklarımız, daha bir karmaşık gibi!

Kendilerinin bile izah etmekte zorlandıkları tavırları, bazı başlıklar altında ele alıp anlamaya çalışalım.

Bazı erkekler;

Eşleri ile **KONUŞMAKTA** zorlanırlar,

Eşleriyle **GEZMEKTE** zorlanırlar,

Eşine **TEŞEKKÜR ETMEKTE** ve iltifatta zorlanırlar,

Eşine, **SEVDİĞİNİ SÖYLEMEKTE** zorlanırlar,

Eşlerine **"EŞ"** olmakta zorlanırlar.

Bu davranışların tümü, öncelikle kadını sonra da erkeği mutsuz eder.

Birlikteliği tatsız hale getiren bu davranışları anlamak ve sebeplerini bilmek, hem erkeğin kendisini düzeltmesine,

hem de kadının eşine yaklaşımına yararlı olabilir.

Eşile Gezmekten Hoşlanmaması

Bazıları, eşleri ile dışarı çıkmaktan, gezip dolaşmaktan, bir ortama girmekten pek hoşlanmazlar. Mecbur kalınca da kısa sürmesini isterler.

Bunda bazı kadınların eşlerini denetleyen tavırları etkilidir.

"Kime baktın?" "Ona niye güldün?" "Şunu söylerken ne demek istedin?" gibi sorularla erkek bunalıyorsa.. Ne yana dönse, bir çift gözün sürekli üzerinde olduğunu hissediyorsa, birlikte çıkmaktan kaçınmak isteyecektir.

Eşine Teşekkür ve İltifatta Zorlanması

Teşekkür etmesini bilmek, olgun bir kişiliğe işarettir. İyilik görenler memnuniyetlerini bir şekilde karşı tarafa hissettirme ihtiyacı duydukları gibi, iyilik yapan taraf da doğal olarak bunu bekler.

Kadınlar, günlük işlerini yaparken

beylerinin istek, arzu ve tercihlerini dikkate alırlar.

Temizlikten ütüye, yemekten pastaya kadar eşinin zevkine göre bir şeyler yapan, hazırlayan kadını; yaptıklarının karşılığını eşinden bir tatlı sözle de olsa almak ister.

Erkekler ise eşlerini takdir etme konusunda ihmalkâr davranırlar. Güzel söz söylemek çok zormuş gibi, ya da eşi yaptıklarını zaten yapmaya mecbur, hatta mahkummuş gibi davranmak, kadınlık gibi narin bir yapıda yaralar açabilir.

Hele başka kadınlara ilgi gösterme ve iltifat etmeye oldukça hevesli davranılıyorsa, o sıkıntı daha da artar.

Kadını güzelleştiren en büyük iksir iltifattır. Bekliğinden beri güzel sözlerle büyüyen biri ile, horlanarak, itilerek kakılarak büyütülen biri arasındaki fark gibidir bu! Göz ardı edilemez. Edilirse kadın da mutsuz olur, erkek de!

Eşine, Sevdiğini Söylemekte Zorlanması

Erkek sevmeye, kadın sevmeye arzulu. Sevdiğini bilmek kadını mutlu eder. Bunun için sık sık sorma ihtiyacı duyar; "beni seviyor musun?" diye.

Erkek, severek mutlu olduğu için ve seven de kendisi olduğundan sorma ihtiyacı duymaz.

Eşine "Eş" Olmakta Zorlanması

Evlenden önce kadın erkeğin gönlünün kadınıdır. Duygusallığı, giyimi kuşama, süslenmesi, edâsı ve nazıyla erkeğine hitap etmeye çalışır. Onun gönlünde ve gözündeki yerini korumaya çalışır.

Evlendikten sonra ise, özellikle de çocuk olunca, giderek erkeğin "gönlünün kadını" olmaktan çok "evinin kadını" olmaya başlar.

Bu da erkeğin gönlünün "kadınsız" kalması tehlikesini ortaya çıkarabilir.

Gönlünün kadını kaybeden erkeğin, bu boşluğu bir başkası ile karşılama tehlikesi de olabilir.

Bazen görünür bir sebep olmadan da evli erkeklerin, eşlerini bir "dost ve arkadaş" olarak görmeleri zorlaşabilir.

Erkeğin Eşiyle Konuşmakta Zorlanması Nişanlılık veya sözlülük dönemlerinde kızla konuşmak için can atan, kendini göstermek için gülünç durumlara bile düşebilen, sık sık kendinden bahseden, karşısındaki ile ilgili her şeyi öğrenmek için öylesine sabırsızlık gösteren, sadece yaptıklarından değil, yapmayı düşündüklerinden de söz etmeye çok hevesli olan delikanlı, evlendikten sonra nasıl oluyor da, bu kadar az konuşan biri olup çıkıyor?

Ne olmuştur da; "ne dinler, ne de konuşur" olmuştur.!

Bunun sebepleri neler olabilir?

a- Eşinin tavırları

Yaptıklarını anlatmaya başladığında hemen karşı çıkılıyorsa,

Başarıları küçümseniyorsa,

Başarısızlığa uğradığında; "Ben sana söylememiş miydim, ama sen ne zaman beni dinledin ki!" diyerek, "oh olsun!" der gibi, sıkıntılarına tuz biber ekiliyorsa..!

Sormadan bir şey yapmaması gerektiği intibâ veriliyorsa,

Erkeğe tek bir yol kalıyor demektir; ağzını açmamak.

Yaptığı, ya da yapmayı düşündüğü şeylerden

bahsetmemek! Yaptığından ya da yapmayı düşündüğünden bahsetmeyince de, geriye konuşacak pek bir şey kalmaz.

Böyle bir psikoloji içine düşen koca, hanımının söylediklerine de ilgisiz kalır. Dinlemek istemez.

Erkeğe eşi karşısında susmayı öğreten gene eşidir diye söylemek çoğu zaman yanlış olmaz.

Erkeklerin sıkıntılarını paylaşmaktan kaçınmaları

Kadınlar, sevinçlerini ve dertlerini birileri ile paylaşmaya can attıkları halde, erkekler özellikle başarısızlıklarından ve hatalarından sonra yalnız ve sessiz kalma ihtiyacı duyarlar. Problemleri hakkında konuşmaktan hoşlanmazlar. Sıkıntılarını paylaşmaya yanaşmazlar.

Kadınlar gibi dertlerini paylaşmak yerine, çevresine ilgisini azaltır, durgunlaşır ya da konuşmak yerine; TV seyretme, gazete ve kitap okuma, oyun oynama, hobileri ile meşgul olma yolunu tercih eder veya içe kapanırlar.

Bu durumda kadın, bunu kendine karşı bir tavır olarak yorumlayıp; önemsenmediği, dinlenmediği, kendisine karşı duygusuz davranıldığı düşüncesi ile, endişe ve paniğe kapılıp eşini konuşmaya zorlarsa erkeğin sıkıntısı daha da artar.

Israrlar erkeği, daha çok uzaklaşmaya ya da içine kapanmaya mecbur bırakır.

Bu durumda yapılması gereken şey; üzerine gidip, aşırı ilgi ile bezdirmek yerine, ona zaman tanımadır.

Kişilik özellikleri

Bazı erkekler için suskunluğun bir diğer sebebi ise kişilik özelliğidir.

Pasif kişilikli olanlar özellikle toplum içinde konuşmaktan, eleştirilecekleri endişesi ile uzak kalmaya çalışırlar.

Bunlar, konuşmaya zorlanırlarsa söyleyecek bir şeyleri olmadığını düşünürler. Israrla konuşmalarını istemek ise, "sorgulanma" hissine kapılmalarına sebep olur.

Saldırgan kişiliği olanlar ise bir tartışmaya meydan verilmemek için, mümkün olduğunca ciddi kalmayı ve ev içinde iken bir şeylerle meşgul olmayı yeğlerler.

Erkeğin konuşma ihtiyacını dışarıda gidermesi

Yaygın bir kanaat olarak kadınların erkeklerden daha fazla konuştuğu düşünülür. Aslında onlar da kadınlar kadar konuşma ihtiyacı duyar, ancak bu ihtiyaçlarını gün içinde iş çevrelerinde giderirler.

Kadınların çoğu zaman erkekler gibi toplum içinde aktif bir işleri olmadığından, ev işleri uğraşırlar, sonra da akşam kocaları eve geldiğinde iki laf etmek isterler. Erkek ise, iş güç yorgunluğu ile eve gelince dinlenmek ister. Konuşma ihtiyacı olmadığı için kadının söyleyeceği çok şey onun ilgisini çekmez. Hatta dinlenme arzusuna engel olarak görür.

Yetişme tarzının etkisi

Erkeğin çocukluğunda anne babanın birbirleri ile fazla konuşmayan kimseler olması da önemli bir etkidir.

Ailede görülen davranışlar benimsenmiş, içe indirilen kötü bir rol-model olmuştur.

Eğitim ve kültür farkı

Eğitim farkı da, iletişim kurmayı etkileyen önemli bir faktördür. Erkeğin eğitimi ile eşinin eğitimi arasında büyük farklar olması halinde erkek, hanımını, öyle her konudan anlamayan biri gibi görebilir. 'Ne konuşacağım ki?!' diye düşünür.

Kadının daha eğitilmiş olması halinde de erkek, onunla konuşurken kültürünün yetmediğini hissedip küçük düşmemek, rencide olmamak için konuşmayı tercih edebilir.

Bir Sahabi...

H.z. Osman (Radıyallâhu Anh)

Ahmet MEDENİ
bilgi@arifandergisi.com

Abdullah İbni Mes'ûd (Radıyallâhu Anh) anlatıyor:
Bir keresinde gazâda, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) ile beraberdim. Ordunun yiyeceği bitti, asker sıkıntı içerisindeydi. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) bu hâle vâkıf olunca buyurdu ki:

- Allâh-u Teâlâ size güneş batmadan rızık gönderecektir.

H.z. Osman (Radıyallâhu Anh) bu sözü işitince, "Allah Rasûlü'nün her sözü muhakkak doğru çıkar" buyurup, bu rızık gelmesine sebep olmak ve Resûlullah'ı memnûn etmek için yiyecek bulmaya çalıştı.

Araştırmasının neticesinde bir yerde dört deve yükü yiyecek buldu. Bu yiyeceklerin fiatı yüksek olmasına rağmen onları derhal satın alıp, Resûlullah'ın huzûruna getirdi. Peygamber Efendimiz H.z. Osman'a sordu:

- Yâ Osman! Bunlar, nedir?
- Osman'dan Allah Resûlüne hediyedir.

Böylece Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in "Allah Teâlâ size, güneş batmadan rızık gönderecektir." sözü, H.z. Osman (Radıyallâhu Anh) vesilesiyle tahakkuk etmiş oldu. Ashâb-ı Kiram bu duruma çok sevinirken, münâfıklar da mahzûn oldular.

Ve Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) mübârek ellerini açıp "Yâ Rabbî! Osman'a çok ecir ver." diye duâ buyurdu.

Her adımına bir köle

H.z. Osman (Radıyallâhu Anh) Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'i memnun etmek, O'nun mübârek duâsına mazhâr olabilmek için daima fir-

sat kollardı.

Bir gün H.z. Osman, Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'i ve Ashâb-ı Kirâm'ı evine davet etti.

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) de, Bilâl-i Habeşî (Radıyallâhu Anh)'ı ashâbına haber vermesi için yolladı. Kendisi de H.z. Ali (Radıyallâhu Anh) ile birlikte, H.z. Osman (Radıyallâhu Anh)'in evine doğru yürümeye başladı.

H.z. Osman biraz geriden yürüyüp, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in tek tek adımlarını sayıyordu. Allah Resûlü bunu fark edip sebebini sorduğunda, H.z. Osman:

- Yâ Resûlallah! Her adımınıza bir köle azâd edeceğim de onun için sayıyorum, cevâbını verdi.

Ve davetten sonra da, saydığı adım kadar köle azâd etti.

Hicretin altıncı yılında, müslümanlar Umre yapmak için yola çıktılar. Ancak Mekke müşrikleri, müslümanları Mekke'ye sokmama kararı almıştı. Bunun üzerine Hudeybiye'de karargâh kuran Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem), müşriklere haber gönderip, maksatlarının yalnızca umre yapmak olduğunu onlara bildirmek istiyordu. Daha önce elçi olarak gönderilen Hıraş b. Umeyye el-Ka'bî'yi Mekkeliler öldürmek istemişlerdi, dolayısıyla müşriklerin bu tür şiddete yönelik tavır ve davranışları, böyle bir elçiliği tehlikeli hale sokuyordu.

Efendimiz bu iş için H.z. Ömer (Radıyallâhu Anh)'i elçi olarak görevlendirmek istemişti, ancak H.z. Ömer (Radıyallâhu Anh) bir takım geçerli sebepler ileri sürerek gitmesindeki mahzurları dile getirdi. Hem H.z. Ömer (Radıyallâhu Anh)'in müşriklere olan kinini onlar çok iyi biliyorlardı. Dolayısıyla müşriklerin bir numaralı düşmanı hazır ayaklarına gelmişken, intikam alabilirlerdi. Bununla beraber şöyle dedi: "Ya Resûlellah! Muhakkak benim gitmemi istiyor-

san derhal giderim!.”

Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir şey demedi sustu. Hz. Ömer (Radyallahü Anh) tekrar söz alıp, Hz. Osman (Radyallahü Anh)'ın bu işe daha uygun olup, Onun Mekke'de taraftarı ve akrabalarının çok olduğunu; bu sebeple Ona bir şey yapamayacaklarını ilave etti. Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) elçilik görevini Hz. Osman (Radyallahü Anh)'a verdi ve şöyle buyurdu: “Git ve Kureyş'e haber ver ki, biz buraya hiç kimse ile savaşmaya gelmedik. Sadece şu Beyt'i ziyaret etmek ve onun haremliğine saygı göstermek için geldik ve getirdiğimiz kurbanlık develeri kesip döneceğiz”

Hz. Osman (Radyallahü Anh) Mekke'ye girerek bu hususları müşriklere bildirdi ve buyurdu ki: “Resûlullah beni size gönderdi. Sizi İslâmiyet'e davet ediyor. Hepiniz İslâm dinine giriniz. Şüphe yok ki Allah dinini yayacak Peygamberini aziz kılacaktır. Bu hususta Ona karşı koyan sizden başkası olsun. Siz olmayın! Eğer sizden başkaları Muhammed Mustafa (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e karşı koyar ve galebe çalarsa, zaten istediğiniz budur ve isteğiniz yerine gelmiş olur. Şayet Muhammed onlara galebe çalarsa, o zaman muhayyersiniz. Ya halkın girdiği dine siz de girersiniz, ya da çarpışırsınız ki, çarpışabilecek sayıda çoklusunuz.

Şurası muhakkak ki, harpler sizi çok zayıflatmış ve zarara uğratmıştır. İcinizden birçok seçkin kişileri silip süpürüp götürmüştür. Bundan başka Resûlullah size haber veriyor ki, Kendisi buraya hiç kimseyle çarpışmak için gelmemiş ancak Umre yapmak üzere gelmiştir.”

Hz. Osman (Radyallahü Anh)'a akrabaları sahip çıktığı için müşrikler ona bir şey yapamadılar. Fakat tüm söylediklerine de red cevabı verdiler. “Git arkadaşına söyle, sakın bize yaklaşmasın! Mekke'ye giremeyecek!” dediler.

Hz Osman (Radyallahü Anh) Mekke'de oturan güçsüz ve koruyucusuz kadın ve erkek birçok müminlerin yanlarına vardı. Ve onlara: “Resûlullah size Mekke'nin fethedileceğini müjdeliyor. Yani Mekke'de îmânın gizlenmeyeceği, açığa vurula-

cağı günün gölgesi üzerinize düşmüştür, buyuyor” dedi. Hz. Osman der ki: “Mekke'de görüştüğüm müminlerden bir erkekle bir kadına, Resûlullah'ın müjdesini haber verdiğim zaman, onlar sevinçlerinden hüngür hüngür ağlamaya başladılar. O kadar ağladılar ki, ağlamaktan ölecekler sandım! Onlar 'Resûlullah'a bizden selam söyle Onu Hudeybiye'ye indiren Allah, Mekke'nin içine girdirmeğe de Kadirdir.' dediler.”

Hz. Osman (Radyallahü Anh) elçilik vazifesini kâmilten yerine getirdikten sonra, Kureyş müşriklerinin büyükleri güya lütufta bulunurcasına: “Şayet Beytullah'ı tavaf etmek istiyorsan edebilirsin!” diye, Hz. Osman'a izin verdiler. İşte bu sırada Hudeybiye'de, Sahabe-i Kiram Peygamber Efendimiz'e şöyle diyordu:

- Ne mutlu ona. Şimdi Osman Kâbe'yi tavaf ediyordur. Bu söz üzerine Efendimiz:

- Benim bildiğim Osman, Biz olmadan Kâbe'yi asla tavaf etmez! buyurdu.

Hz. Osman (Radyallahü Anh)'da Mekke'de, müşriklerin teklifine verdiği cevap aynıydı:

- Vallahi (burada bir sene kalacak olsam) Rasûlullah olmadan asla tavaf etmeyeceğim!

Bunun üzerine müşrikler Hz. Osman'a kızdılar ve onu hapsedtiler. (Bir rivâyet göz hapsi)

Bu haber Hudeybiye'ye, “Hz. Osman (Radyallahü Anh) şehid edildi” şeklinde geldi.

Efendimiz buna çok kızdı. Bütün sahabe toplandı ve ölmek pahasına savaşacaklarına dair biat ettiler. “Rıdvan Biatı” adıyla tarihe geçen bu biatlaşmada, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) sol elini sağ elinin üzerine koyarak, “Osman, Allah'ın ve Resûlünün işi için gitmiştir” dedi ve onun adına da biat etti.

Müşrikler bu haberi alınca çok korktular ve derhal Hz. Osman (Radyallahü Anh)'ı serbest bıraktılar. Başlarına gelecek felaket ve zararı önlemek için de, bir an önce müslümanlarla anlaşma yapmaya gayret ettiler.

Çocuk Eğitiminde İlk Altı Yılın Önemi

Çocuk, doğumu izleyen birinci yıl içinde iyimser bir görüş kazanırsa,

büyüdüğünde iyimser bir insan olacak; kötümser bir görüş kazanırsa, ömrünün sonuna kadar karamsarlıktan kurtulamayacaktır. Yani bir deyimle bu dönemde "çocuk tıpkı donmamış beton gibidir, üzerine ne düşerse izi kalır." Her ihtiyaç duyduğunda annesini sımsıcak kucağı, derin sevgi ve şefkatiyle yanı başında gören çocuk, hayata güvenle ve sevgiyle bakmasını öğrenecektir.

"Çocuğun ilk altı yaşı damgalanma yaşıdır. Bütün bir ömür o altı yaş üzerine bina edilir."

Şerife TORTOP
guliruh sarim@hotmail.com

Çocuk altı yaşına geldiği zaman kişiliğinin temel yapısı belirlenmiş olur. Bu, çocuğun ömrü boyunca sürdüreceği temel kişiliktir. Dolayısıyla ilk yaşlarda atılan yanlış bir adım telafisi mümkün olmayan neticeler getirdiği gibi, iyi terbiye de ömür boyu tesirini gösterir. Çevremizde gördüğümüz insanların kiminin çekingen ve içine kapanık, kiminin de çok karamsar oluşları, tamamıyla çocuklarının ilk yıllarındaki eğitimin yanlışlığının neticelerindedir. Çocuğun ilk dönemlerinde edinmiş olduğu kişilik; diğer insanlarla ilişkilerinin nasıl gelişeceğini, hayatta ne

ölçüde başarılı olacağını ve hatta nasıl bir insanla evlenip, evliliğinde ne derece başarılı olacağını bile belirler. "Ayrıca çocuğun zekâsının dört yaşına kadar yüzde ellisinin oluştuğu, sekiz yaşına geldiği zamanda bu yüzde elli ikinci yüzde otuz eklendiği, ilmî verilerde gösterilmiştir."¹

Yani çocuğun ilk altı yaşı damgalanma yaşıdır. Bütün bir ömür onun üzerine bina edilir. İlk çocukta kazanılan davranışlar, yetişkinin kişilik yapısını, alışkanlıklarını, inanç ve değer yargılarını büyük ölçüde biçimlendirmektedir.

Dolayısıyla çocuğun bu ilk altı yılda kendisine, sevgi dolu ve uyarıcı bir çevre sunabilecek, sağlıklı gelişimini sağlayacak bilgi ve beceriyle donanımlı bir anne-babaya ihtiyacı vardır.

ÇOCUK ve ANNE

**“Sırma renginde pislik dünyanın süsü püsü,
Bende tek aziz eşya annemin başörtüsü”**

N. Fazıl KISAKÜREK

Çocuğun ilk ve en önemli muallimi annesidir. Çocuğun annesiyle olan ilişkisi, ömrü boyunca kuracağı insan ilişkilerinin temelidir. Çünkü çocuğun dünyaya bakış açısının esası bebeklik döneminde atılır. Bu dönemde, çocukta hayat hakkında ya temel bir güven ve mutluluk duygusu veya bir güvensizlik ve mutsuzluk duygusu oluşacaktır.

Çocuk, doğumu izleyen birinci yıl içinde iyimser bir görüş kazanırsa, büyüdüğünde iyimser bir insan olacak; kötümser bir görüş kazanırsa, ömrünün sonuna kadar karamsarlıktan kurtulamayacaktır. Yani bir deyimle bu dönemde “çocuk tıpkı donmamış beton gibidir, üzerine ne düşerse izi kalır.” Her ihtiyaç duyduğunda annesini sımsıcak kucağı, derin sevgi ve şefkatiyle yanı başında gören çocuk, hayata güvenle ve sevgiyle bakmasını öğrenecektir.

Annenin, bebeğin ağlamasına ve isteklerine kayıtsız kalması veya ilgi göstermesi çocuğun ruhsal gelişiminde çok önemli bir esastır. Mesela; bebeğin karnının doyurulmasının yarım saat geciktirilmesi, yetişkinlerin üç gün aç durmasına bedeldir. Halk arasında çok ilginin çocuğu şımartacağı görüşü yaygın olsa da, çocuk bir yaşına kadar şıarmayı bilmez. Psikolojik açıdan bebek için en gerekli şey; anne sevgisi ve şefkati beraberliğinde mümkün olduğu kadar çok isteğinin yerine gelmesi ve düş kırıklıklarıyla, yıkınlıklarla mümkün olduğu kadar az karşılaşmasıdır.

“Bebeğin egosu veya özlük duygusu, henüz yıkınlıkları kaldıramayacak kadar hassastır. Ve

nasıl olsa hayatı boyunca düş kırıklıklarına çok uğrayacaktır”²

Anne, özellikle ilk bir yıl içinde çocuğuna sevgisini hem kalbî hem fiili olarak gösterebilmiş ise, çocuk artık kendisine ve etrafına güvenmeyi; dünyaya iyimser, olumlu bir bakışla bakmayı öğrenmiş, sağlıklı bir kişiliğin temellerini atmış olur.

Kendine değer verildiğini gören çocuk, hem kendine hem de çevresine değer vermeyi öğrenir. Anne ile çocuk arasındaki ilişkinin şekli, çocuğun gerek kendi benliğini gerekse çevresini algılayıp değerlendirmesinde en önemli etkidir.

Çocuğu Uyarma

İlk yıllardan itibaren renkli kağıt, kumaş parçaları veya değişik oyuncaklarla çocuğun gözlerini uyarmak, duygu ve zeka gelişiminde önemlidir.

Bebeğin teninin okşanması, anne ile bedensel teması (emme-kucaklama) ve bebek ile sanki büyük insanmış gibi bol bol konuşulması, dil ve duygu hatta zeka gelişiminde çok büyük rolü olan hususlardandır.

“Çocuklarınızın ağızını ilk olarak Kelime-i Tevhid ile açınız.”

Çocuğun ağızından ilk olarak bilinçsizce “Ağana-baba” kelimeler çıkar. Ama öğretme ile çıkması gereken kelime “Allah” olmalıdır.

Çocuğun ninnisindeki “Allah” lafzı, azımsanmayacak bir öneme sahiptir. Çünkü ninniler çocukların ilk talimleridir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurmuştur ki:

“Çocuklarınızın ağızını ilk olarak Kelime-i Tevhid (Lâ ilâhe illallah) ile açınız. (öğretiniz) Ölüm anında onlara yine bu sözü telkin ediniz.” (Hakim)

Doğal olarak ilk zamanlarda çocuk Kelime-i Tevhid'i tam telaffuz edemeyecektir. İfade edebildiği kadarı bile kuru bir lafız olmasına rağmen, ileride manasıyla özdeşleşince büyük tesirler gösterecektir.

- DİPNOTLAR -

1 - Fitz Hugh Dodson: Çocuk Eğitimi El Kitabı: s. 18

2 - Fitz Hugh Dodson: a.cg.s. 61

Oyuncak Anne!

Çocuğunu bakıcı elinde büyüten bir anne, bir gün nasılsa onu sokağa çıkardı. Bir oyuncakçıya girdiler.

Anne Oyuncakçıya:

- Çocuğum bütün günlerini bensiz geçiriyor, öyle bir oyuncak verin ki benim yokluğumu hissetmesin, dedi.

Satıcı Kız, başını salladı:

- Anlıyorum, anlıyorum; ama bizde oyuncak bebek var, oyuncak anne yok!...

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri uzun boylu, beyaz tenliydi. Güzel yüzlü olup, kaşları gür ve çatıktı. Göğsü enli ve genişti. Babası Abdülcemil Efendi, dört mezheb imamından biri olan İmâm-ı Malik hazretlerinin neslinden olup Malatya'lydı. Âlim ve ârif bir zat olan Abdülcemil Efendi, zâhirî ve Batınî ilimlerde çok ilerlemişti. Yaşadığı yerde maddî, mânevî müşkülü olanların kendisine baş vurduğu bir kapıydı. Ayrıca Hızır (Aleyhisselâm) ile kardeşlik kurmuştu, Onunla görüşüp sohbet ederlerdi. Abdülcemil Efendi daha sonra oğlu Abdülhâlik Gucdüvânî henüz ana rahminde iken Malatya'dan göç edip, çolukçocuğunu da yanına alarak, Maverâünnehr'e hicret etmiş, Buhârâ yakınlarındaki Gucdüvan'a yerleşmişti. Oğlu Abdülhâlik'da burada doğdu. Bu yüzden doğduğu yere nisbetle Gucdüvânî diye meşhur olmuştur. Hâce Abdülhâlik hazretlerinin annesi ise sultan kızlarından olup, soylu ve asil bir sülâledendir.

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri henüz doğmadan önce, babası bir gün yine Hızır (Aleyhisselâm) ile sohbet ediyorlardı ki Hızır (Aleyhisselâm) Ona şu müjdeyi verdi:

- Senin sâlihlerden bir oğlun olacak, onun ismini "Abdülhâlik" koyarsın.

Çok geçmeden Hızır (Aleyhisselâm)'ın buyurduğu gibi oldu ve bir erkek evlâdı dünyaya geldi. Onun ismini Abdülhâlik koydu.

Çocukluğunu doğduğu yerde geçiren Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri, beş yaşlarına geldiğinde ilim öğrenmesi için Buhâra'ya gönderildi ve orada Buhâra'nın ekâbir ulemâsından Allâme Sadreddin hazretlerinin talebesi oldu. Ondaki Kur'an-ı Kerim ve Tefsir öğrenmeye başladı. Fitratın engin bir gönle, mânevîyata yatkın bir kalbe sahipti. Zâhirî ilimleri tahsil edip kemâle erdikten sonra, riyâzat ve mücâhede yoluna meylettirdi. Nitekim şöyle anlatılır:

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri talebelik döneminde, tefsir dersi yaparlarken: **"Rabbimize tazarru ile ve gizlice duâ ediniz. Çünkü o haddi aşanları sevmez."** (A'raf: 55) meâlindeki âyet-i kerimeye gelince, hocası Allâme Sadreddin hazretlerine sordu:

- Hocam, âyet-i kerime geçen 'Hufye'nin hakikati ve zikri hafî nasıl olur? Eğer insan zikir ve duâyı açıktan,

lisan ile (cehrî) yaparsa bunu insanlar görür ve bu gizli olmaz. Bunda riyâ (gösteriş) korkusu vardır. Araya riyâ girince de hakkıyla zikir ve duâ edilmemiş olur.

Şayet hafî (gizli) zikir ve duâ ederse; o zaman da **"Şeytan insanoğlunun damarlarında kan gibi dolaşır."** Hadîs-i Şerîfnde buyrulduğu üzere, şeytan kanda cereyan ettiğinden zikir ve duâyâ vâkif olur. Öyleyse insanın zikir sırasında başkaları tarafından görülmemesinin ve şeytan tarafından sezilmemesinin yolu nedir?

Allâme Sadreddîn hazretleri, bu yaştaki bir çocuğun bu anlayışına ve böyle bir suâl sormasına hayran kaldı ve:

- Oğlum! bu sorunun cevabı ledün ilmiyle verilir. Bu ise ancak Allah'ın velî kullarına has bir ilimdir. Allâh-u Teâlâ dilerse bu ilimleri öğretebilecek ehlûllahtan bir zata seni eriştirir ve gizli zikri öğretir, böylece müşkilin hâll olur, buyurdu.

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri verilen bu müjde ve işaret üzerine, daha o zamanlardan bu büyük zâtı beklemeye başladı. Bu hal ve düşünceler O'nun genç ve dinç dimağını devamlı meşgul ederken, bir gün Hızır (Aleyhisselâm) zuhûr edip yanına geldi. O'na Mevlâ'yı gizli ve açık (hafî ve cebrî) olarak zikretme yollarını öğretti ve zikri hafîden icâzet verip "Vukûf-u Adedi"yi kendilerine telkin etti.

Hızır (Aleyhisselâm), Abdülhâlik Gucdüvânî'yi evlatlığa kabul buyurdu ve "Nefy-ü İspat" tarifıyla zikretmeyi ona talim etti. Buna da nefes hapsi ile, başı havuza daldırmak suretiyle kalpten "Lâ ilâhe illallah" demekle başladı. Bundan sonra Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri onu kendisi için bir ders bilip işe girmiş ve o yoldan gönül açıklığı bulmuştur.

Abdülhâlik Gucdüvânî hazretleri'nin asıl mürşidi Yusuf Hemedânî hazretleridir. Ancak Hemedânî'yi bulması da Hızır (Aleyhisselâm)'ın delaletiyle olmuştur. Bir ara Gavs-ı Rabbânî Yusuf Hemedânî hazretleri Buhâra'ya geldi. Abdülhâlik Gucdüvânî onun hizmetine girdi ve bu hizmette bir süre kaldı. Bu hususta kendileri şöyle anlatır: "On iki yaşında idim. Hızır (Aleyhisselâm) bana Yusuf Hemedânî hazretlerinden ilim öğrenmemi tavsiye buyurdular. Bu sırada onun Buhâra'ya geldiğini işiterek derhâl yanına gittim ve hizmetine girdim. Horasana dönünceye kadar yanına kaldım. Ondaki pek çok

istifâdelere kavuştum.”

Denilir ki: Hızır (Aleyhisselam) Onun ders pîri idi. Yusuf Hemedânî ise sohbet ve hırka pîri...

Böylece, **Peygamber Efendimiz** (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in, **Sevr mağarasında Hz. Ebu Bekir** (Radiyallahü Anh)'a öğrettiği bu zikir tarzı, **Abdulhâlık Gucdüvânî ile daha bir önem kazandı. Ve Hâce Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri'nin “Üveysî” üslupla müridi olan Şâh-ı Nakşbend hazretlerinde ise, yerini iyice sağlamlaştırmış olacaktı.**

Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri hâlini insanlardan gizli tutardı. Ağır nefis terbiyesi ve çeşitli mücâhede hallerini hiç kimseye sezdirmezdi. Hele onun Hızır (Aleyhisselâm) ile ulaştığı mânevî ilim tahsiline hiç kimse vâkıf olamazdı. Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri gerek Hızır (Aleyhisselâm), gerekse büyük İslâm âlimlerinin tahsil ve terbiyesi altında yetişip akranlarının önüne geçti ve zamanın bir tanesi oldu. Mevlâ Teâlâ'nın indinde duâsı makbul kimselerden idi. İnsanlar ve cinler dünyanın dört bir yanından kâfileler halinde ondan istifade etmek, duâsına mazhar olmak için sohbetlerine gelirlerdi.

Rivâyet edilir ki:

Bir gün Abdulhâlık Gucdüvânî hazretlerinin huzûruna uzak yerden bir misâfir gelmişti. Onlar sohbet ederlerken, yanlarına güzel sûretli, temiz giyimli bir genç geldi ve Abdulhâlık hazretlerinden duâ talep etti. Hâce ona duâ etti ardından o genç gözden kayboldu. Oradaki misâfir sordu:

- Efendim! Bu genç kimdi? Gelmesi ile gitmesi bir oldu. Hâce şöyle cevap verdi:

- O bir melekti. Kendisi dördüncü kat semâdaydı. Hikmet icabı bir sebepten ötürü makamından uzağa düşmüş, dünya semâsına inmişti. O diğer meleklerle: “Mevlâ Teâlâ'nın kendisini önceki makamına erişirmesi için acaba ne yapması gerektiğini” sorunca, ona bu kapyı göstermişler. O da gelip duâ talep etti. Biz de duâ ettik, Mevlâ Teâlâ duâmızı kabul buyurup onu önceki makamına çıkardı.

Bunun üzerine o misafir dedi ki:

- Efendim, bize de son nefesimizde iman ile gitmek için dua buyurun.

Bu istek üzerine Hâce hazretleri o misafire şöyle buyurdu:

- Farzları edâ ettikten sonra duâ edenin duâsı kabul olur. Sen, farzları yaptıktan sonra duâ ederken bizi de hatırlarsan, biz de seni hatırlarız. Umulur ki bu durum hem senin, hem de bizim için duânın kabul olmasına vesile olur.

Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri şeriat, tarikat, mârifet ve hakikat ehli idi. Kelâmları hüccet ve senet hükmündeydi, velâyet halleri öyle bir dereceye ulaşmıştı ki, beş vakit namazını Kâbe-i Muazzama'da kılar, tekrar Buhâra'ya dönerdi. Kerâmetleri meşhurdu.

Şöyle anlatılır:

Âşûre günlerinden birinde kalabalık bir cemaat, Hâce Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri'nin bereketli sohbetinde bulunuyorlardı. Hâce hazretleri velîlik hallerinden ve mârifetten bahsediyordu. O esnada müslüman kisvesinde, omzunda seccadesi ile bir genç gelip oturdu. Bir müddet sohbet dinledikten sonra söz isteyip dedi ki:

- Efendim! Peygamber Efendimiz: **“Mü'minin firasetinden korkunuz. Çünkü o, Allah'ın nuruyla bakar.”** buyuruyor. Bu hadîs-i şerifin sırrı nedir?

Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri gözlerini yumarak başını öne eğdi. Bir müddet o halde kaldıktan sonra mübarek başını kaldırdı ve o gence heybetli bir şekilde bakarak dedi ki:

- Delikanlı! Bu hadîs-i şerifin manası, belindeki zünnar(ucunda haç asılı olan parmak kalınlığındaki Hristiyan alameti olan ip)i kesmen ve îmân etmendir.

O genç, hiç beklemediği böyle bir cevap karşısında adeta şok oldu. Telaşlandı ve bu söze itiraz etti. Hristiyan olmadığını ve belinde zünnar bulunmadığını söyleyip yeminler etti.

Bunun üzerine Hâce hazretleri talebelerinden birine işaret etti. O da kalkıp bu gencin üstündeki cübbesini, sırtındaki hırkasını çıkarınca, belinde düğüm düğüm zünnarın bağı olduğu görüldü. Genç çok mahcup oldu, şaşırıp ve sorduğu hadîs-i şerifin manasını, büyük bir Allah dostu olan Abdulhâlık Gucdüvânî hazretlerinin kerâmetle cevaplama, onu derinden etkiledi. Böylece o Hristiyan genç; “Allâh-u Teâlâ'nın nuruyla bakmak” ne demekmiş çok iyi anladı. O anda kararını verdi, o kalabalık cemaatin huzurunda coşkuyla Kelime-i Şehâdet getirip müslüman oldu ve bundan böyle Hâce'nin sâdik talebeleri arasına katıldı.

Büyük mürşid Abdulhâlık Gucdüvânî hazretleri, bu olayın hemen akabinde talebelerine hitaben şöyle buyurdu:

- Ey Dostlarım! Bu genç dıştaki zünnarını kesti, biz de kalplerimizdeki zünnarları keselim. O da kibir ve gururdur. O nasıl bağışlandıysa biz de öyle bağışlanalım!

Bunun üzerine orada acayip bir mânevî hâl zuhûra geldi. O meclisi kaplayan feyiz ve cezbe içerisinde herkes tövbelerini tazelediler.

C vitamini

C vitamini eksikliğinde genel olarak dokuların sağlığı bozulur. Diş eti kanamaları ve çekilmeler, enfeksiyonlara karşı dayanıksızlık ve zor iyileşme, halsizlik, iştahsızlık, eklem şişmeleri, kemik ağrıları; soğuk algınlığı, eklem iltihabı, ülser, damar sorunları, alerji ve safra kesesi taşları gibi birçok sağlık sorunu C vitamini ile alakalıdır.

Yunus ERSİN
info@herbaltedavi.com

Üzerinde çok durulan, günümüzde herhalde en çok bilinen ve hakkında sürekli yeni bir şeyler söylenen vitamindir. Bitkiler ve birçok hayvan bu vitamini kendileri üretebilmektedir. Kimyasal yapısı aslen bir tür şekerdir. Dış ortam koşullarında ve pişirme esnasında, diğer maddelerle etkileşerek kolaylıkla bozulabilir. Taze sebzeler buharda pişirildiğinde C vitamini de korunmuş olur. Besinlerle alınan vitamin 2 saat içerisinde ve 4 saat sonunda kandan uzaklaşır. Kullanıldığı organlarda bir miktar birikime uğrar.

C Vitamininin Etkileri

Birçok etkileri vardır. Bazıları kesin olmakla birlikte bazı yönlerden de abartıldığı izlenimi oluşturmaktadır.

Güçlü bir indirgeyicidir. Canlılardaki önemli rolü bu özelliğinden kaynaklanır.

Destek dokuları için kollajen prote-

inlerinin yapımında etkisi vardır. Bu kollajen dokular deride, adale ve eklem bağlarında, damar duvarında, kemik ve dişlerde bulunur.

Tirozin maddesinin yakılmasını ve vücuttan atılmasını sağlar.

Böbrek üstü bezlerinden salınan birçok hormon için gereklidir. Bunlar genellikle stres ile ilgili hormonlar olup, stres anında C vitamini tüketimi artmaktadır.

Bağırsaklardan demirin emilimine etkilidir.

Besinlerdeki folik asidin dayanıklı kalmasını sağlar.

Beyin için gerekli olan serotonin maddesinin elde edilmesine etkilidir.

Suda eriyen güçlü bir antioksidandır. Yağda eriyen diğer bir güçlü antioksidan olan E vitamini, ayrıca A ve B vitaminlerinin de yapısının korunmasına ve etki gösterebilmesine katkı sağlar.

Yaraların iyileşmesini, damarların sağlıklı olmalarını sağlar.

Kortizon, aspirin, insülin gibi ilaçlarla kurşun, civa, arsenik gibi ağır metallerin olumsuz etkilerini giderir.

Vücudun savunma sistemini arttırıcı etkisi vardır. Histamin yapımını azaltarak alerjik olayların şiddetini düşürür

C Vitamin Eksikliği

Bu vitaminin eksikliği anlaşılana kadar eski yüzyıllarda birçok insan ölmüş ve hastalıklar yaşamıştır. Günümüzde ağır tablolar artık görülmemektedir. Ancak beslenme yanlışlıkları nedeniyle daha hafif sorunlar ortaya çıkmaktadır.

Eksikliğinde oluşan en ağır durum skorbüt hastalığıdır. Bu hastalık eskiden özellikle uzun sürelerle gemilerde bulunup, taze sebze, meyve yiyemeyenlerde görülmekteydi. Eksikliğinde genel olarak dokuların sağlığı bozulur, Diş eti kanamaları ve çekilmeler, Enfeksiyonlara karşı dayanıksızlık ve zor iyileşme, deride küçük kanamalar, halsizlik, iştahsızlık, eksiklik artarsa burun kanamaları, ağız içinde yaralar, diş kayıpları, eklem şişmeleri, kemik ağrıları ve nefes darlığı, çocuklarda büyümenin yavaşlaması, yaşlılarda ciddi damar problemleri, ayrıca değişik enfeksiyonlar, soğuk algınlığı, depresyon, yüksek tansiyon, eklem iltihabı, ülser, damar sorunları, alerji ve safra kesesi taşları gibi birçok sağlık sorununun, C vitamini ile ilişkili olduğu düşünülmektedir.

C vitamini Fazlalığı

Üzerinde çok spekülasyon yapılması nedeniyle fazla miktarda alımı sonucunda bazı yan etkiler görülmektedir. İşin iyi tarafı, vücutta C vitamini depolanmadığı ve idrarla atıldığı için az sorun olmaktadır. Ciddi yan etkileri pek yoktur. En sık görülen ishaldir. Ayrıca; karın ağrısı, idrarda yanma, deride hassasiyet, kan hücrelerinde yıkım, böbrek taşı oluşumu görülebilir.

C Vitamininin Tedavide Kullanımı

Birçok konuda kullanıma sahiptir. Belki de içerdiği C vitamininden dolayıdır ki, limon da her şeyin içine konulmaktadır. Kullanıldığı her alan, çok geçerli gerekçelere dayanmamaktadır. Yara iyileşmesini hızlandırmak için, soğuk algınlığı, nezle ve anjinde, enfeksiyona yakalanma riskini azaltmak için, damar sertliğinden korunmak amacıyla, kanser riskini azaltmak umuduyula, itiyadi düşüklere önlemek amacıyla, emziren annelerde, bazı ruhsal sorunlarda, spor performansını arttırmak amacıyla kullanılmaktadır.

C Vitamini Gereksinimi

İnsan vücudunda 20-50 gün yetecek kadar 600-

1500 mg. Lık bir C vitamini depolanmaktadır. Çocukların günlük gereksinimi 35-50 mg. kadardır.

Aşağıda vereceğimiz tabloda belirtilen miktarlar alındığı takdirde herhangi bir eksiklik sorunu yaşanmaz. Bu miktarın biraz daha üzerinde alınması bile uygun olur. Herkes için günlük 100-150 mg. dozu yeterlidir.

Stres altında yaşamak, sigara kullanmak, aspirin, kortizon, doğum kontrol hapları, oestrojen, demir gibi ilaç alımları, taze sebze, meyve tüketiminin az olması gereksinimleri arttırır.

0-1 Yaş	35 mg.
0-14 Yaş	50 mg.
14 Yaş Üzeri	60 mg.
Hamile Kadınlar	80 mg.
Emzikli Anneler	100 mg.

C Vitamini Doğal Kaynakları

Taze meyve ve meyve suları ile sebzelerde bol miktarda bulunur. Besinlerin pişirilmesi sırasında C vitamini önemli oranda yitirilir. Kaynamış, oksijeni uçmuş bir suda pişirilme ile soğuk suya koyarak pişirme bile kayıp miktarlar açısından farklıdır. Soğuk suda pişirmede kayıp fazladır, keza pişirme süresinin uzaması da olumsuz etki gösterir. Yağda kızartma, bakır kaplar, sebze, meyvelerin bekletilmesi ve kuralına uyulmadan dondurulması, kesilmiş sebzelerin hava ile teması, pişirilmiş yemeklerin bekletilmesi ve ısıtılması, C vitaminin yitirilmesine neden olur.

KAYNAK (100 gram)	Mg.
Siyah Üzüm	200
Narenciye	50
Çilek	60
Kavun, Karpuz	20
Yeşil Biber	100
Maydanoz	150
Brokoli, Brüksel Lahanası (çiğ)	100
Havuç	6
Soğan	10
Çiğ Bezelye	25
Pişmiş Bezelye	10

Kıssadan Hisse...

DAHA HAYIRLI BİR EŞ

Mustafa Ramazan BURSEVİ
bilgi@arifandergisi.com

Bir gün siyahi bir adam geldi ve Peygamberimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) e dedi ki:
- Ya Resûlellah! Tenimin siyahlığı ve yüzümün çirkinliği, cennete girmeme mani olur mu?

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

- Hayır! Nefsimi kudret elinde tutan Yüce Allah'a yemin ederim ki, Rabbine ve Resûlünün getirdiklerine iman ettikçe, derinin rengi ve yüzünün çirkinliği cennete girmene engel değildir!

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in bu cevabı üzerine o kimse şunları anlattı:

- Sana Peygamberlik ihsan eden Yüce Allah'a yemin ederim ki, sekiz ay evvel iman edip Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Senin Allah'ın kulu ve Resûlü olduğuna şehâdette bulundum. Fakat gerek şu anda huzurunda hazır olanlardan olsun, gerekse şimdi burada bulunmayanlardan olsun evlenmek için kız istediğimde, tenimin siyahlığına ve yüzümün çirkinliğine bakıp beni reddettiler. Halbuki ben soylu bir kabile olan Benî Süleym kabilesindenim. Ve kavmimin içinde de soylu biriyim. Lakin ben, siyah tenli olan dayılarıma çektiğim için onların siyahlığı bana ağır basmış.

Onun bu sözlerini dinleyen Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

- Amr b. Vehb bugün burada mı? diye sordu.

Bu sahâbi Beni Sakif kabilesinden idi. Kısa süre önce İslâm'ı kabul edip Müslüman olmuştu. Onun güzel ve akıllı bir kızı vardı. Ashâb-ı Kirâm bu zatın o gün gelmediğini söylediler.

Bunun üzerine Efendimiz (Aleyhissalâtü Vesselâm) o siyah derili zata dönerek:

- Amr b. Vehb'in evini biliyor musun? diye sordu. O zat:

- Biliyorum, deyince şöyle buyurdu:

- O halde onun evine git ve kapısına yavaşça vur. Sonra selâm ver. İçeri girince de şöyle de: "Resûlullah kızınızı bana zevce olarak verdi."

O kimse Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in bu emri üzerine, hemen Amr b. Vehb'in evine gidip kapıyı vurdu ve selâm verdi. İçerdekiler, kapıyı çalan kişinin fasih bir lisan ile verdiği selâmı duyunca, sıcak ve samimi bir edayla kapıyı açtılar. Ama onun siyahlığını ve yüzünün çirkinliğini görünce bu sıcak ve samimi havanın yerini soğukluk aldı. Gelen misafirden hoşlanmamışlardı ama neden geldiğini merak ettikleri için sordular, o:

- Allah Resûlü kızınızı bana eş olarak verdi, diyerek Efendimiz'in sözünü ilettiler.

Ev halkının beklemediği bir anda, hoşlanmadıkları bir kişinin böyle bir teklifle kapılarına gelmesi onları şaşırtmıştı. Onu kaba bir şekilde reddettiler ve kapıyı yüzüne kapattılar.

O kişi tekrar geri dönüp doğru Peygamber Efendimizin meclisine vardı ve durumu arzetti.

Evin güzel ve akıllı kızı, kapıda konuşulanları içerdense duymuştu. Babası gelen misafiri kovup içeri gelince, babasına dedi ki:

- Ey babacığım! Vahiy seni rezil rüsvay etmeden önce kendine bir kurtuluş yolu ara.

Şayet Allah Resûlü beni, ona eş olarak vermiş ise, Allah'ın ve Resûlünün razı olduğuna bende razıyım!

Kızın bu sözleri üzerine adamın akli birden başına geldi ve ne büyük bir hata yaptığının farkına vardı. Hemen evden çıkıp Resûlullah'ın meclisine vardı ve arka taraflarda bir yere oturdu. Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) onu görünce:

- Allah Resûlünün isteğini reddeden sen misin? buyurdu.

Kızın babası mahcup bir eda ile dedi ki:

- Ya Resûlellah! Onun yalan söylediğini zannetmiş-

tim. Şimdi bu yaptığımdan dolayı Allah'tan affedilme- mi istiyorum. Madem bu söz doğru, öyleyse kızımı ona eş olarak veriyorum. Allah'ı ve Resûlünü darılt- maktan Allah'a sığınırım.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) dört yüz dirhem mehir ile kızı, Sa'd ismindeki o siyah tenli adama nikâhladı ve ona:

- Hadi şimdi hanımının yanına git, buyurdu. O kim- se dedi ki:

- Seni Hak peygamber olarak gönderen Allah'a ye- min ederim ki, mehir olarak verecek bir şeyim yok. Kardeşlerime gidip bu mehir miktarını isteyeyim.

Efendimiz onun mehir işini de halletmek üzere şöyle buyurdu:

- Vereceğin mehri müminlerden şu üç kişi üstlensin. Önce Osman b. Affan'a git ve iki yüz dirhem al. Sonra Abdurrahman b. Avf'a git, ondan da iki yüz dirhem al. Arkasından da Ali'ye git, O'da iki yüz dirhem versin.

Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'in emri üzerine, sözü geçen sahabilere tek tek gidip durumu arz etti, Onlar istediğini fazlasıyla verdiler. O da düğün hazırlık- ları için gereken eşyaları almak üzere çarşıya çıktı, eşine bazı hediyeler alıyordu. Çok sevinçli ve çok mutluydu. Çarşıda evlilik alış verişini yaptığı sırada bir ses duyuldu:

- Ey Allah'ın süvarileri! Derhal sefer hazırlığı yapın!

Resûlüllah'ın münâdisi insanları savaşa davet ediyor- du. Bu daveti duyar duymaz başını semâya kaldırıp şöyle dedi:

- Ey göklerin ve yerlerin Rabbi olan Allah'ım! Bu gün bu dinarları, Allah'ın, Resûlüllah'ın ve müminlerin sevdiği yolda harcayacağım!

Ve hediye almayı bırakıp hemen kendisine savaşmak için bir at, kılıç, mızrak ve kalkan satın aldı. Sonra başını tanınmayacak şekilde iyice sardı, öyle ki sadece gözleri görünüyordu. Ve yeni aldığı atına atladığı gibi dörtnala muhâcirlerin ordusuna katıldı. Kimse onu ta- nımadı: "Acaba bu süvari kim?" diye birbirlerine sor- dular. Bunun üzerine Hz. Ali (*Radiyallâhü Anh*) onlara:

- Onu bırakın. Belki o Bahreyn'den ya da Şam taraf- larından gelip katılmış biridir.

Veya sizden dinin esaslarını sorup öğrenmek istiyor- da olabilir, dilerim ki varlığı ile sizlere yardımcı olsun.

Hz. Ali (*Radiyallâhü Anh*)'in bu sözleri üzerine, adam mey- danın ortasına çıkıp müthiş bir gösteri yaptı. Bu savaş gösterisinde kılıcı ile boşlukta kavisler çiziyor, mızrağını

hayali düşmanlara saplıyordu. Yorulunca atından indi, terlediği için kollarını sıvadı. Peygamberimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) onun siyah tenli kollarını görünce:

- Sen Sa'd mısın?! diye sordu.

- Anam babam sana feda olsun Evet Ya Resûlellah! deyince Efendimiz:

- Ceddine rahmet! buyurdu.

Daha sonra savaş sırasında Sa'd durmadan mızrağını düşmana saplıyor, kılıcı ile müşrikleri tepeliyordu. Bir kahraman gibi savaştı. Bir ara "Sa'd vuruldu!" dediler. Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) hemen onu yanına geldi, başını kaldırıp kucağına aldı. Yüzündeki toz ve toprakları elbisesinin kenarı ile sildi ve:

- Ey Sa'd! Kokun ne kadar güzel. Allah ve Resûlü'nün katında sevgin ne kadar yüce! buyurdu ve ağladı, son- ra gülümsedi. Daha sonra da yüzünü beri tarafa çevi- rip buyurdu ki:

- Kabe'nin Rabbine yemin ederim ki Sa'd Havz'a gitti!

Orada bulunan Ebû Lübâbe (*Radiyallâhü Anh*) sordu:

- Anam babam sana feda olsun Yâ Rasûlullah! Havz nedir?

- Havz; Rabbimin Bana mahsus bir ihsânıdır. Onun genişliği San'a ile Basra arası kadardır. İncilerle yakut- larla süslüdür. Onun suyu süttten beyazdır. Tadı bal- dan tatlıdır. Ondaki bir kere içen ebediyen susamaz, Ebu Lübâbe (*Radiyallâhü Anh*) tekrar sordu:

- Ya Resûlellah! Biraz evvel önce ağladığımı, sonra güldüğümü, daha sonra yüzümü başka tarafa çevirdi- ğini gördük. Bunun hikmeti neydi? Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

- Ağlamamın sebebi Sa'd'ı kaybettiğimizden dolayı duyduğum üzüntüdür. Onun Allah katındaki derecesinin yüksekliğine ise sevinip güldüm. Yüzümü başka tarafa çevirmeme gelince, Sa'd'ın cennetin gözde hurilerinden olan zevcelerini gördüğüm içindir. Onların kolları açık, ziynetleri de gözükteği halde ona doğru koşuyorlardı. Bu sebeple onlardan hayâ ederek yüzümü çevirdim.

Daha sonra Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*), Ashâbına Sa'd'ın atını, silahını ve üzerindeki diğer eş- yalarını bir araya getirmelerini emretti ve:

- Bunları eşine götürün. Eşinin yakınlarına da "Allah, Sa'd'ı sizin kızınızdan daha hayırlı bir eşle nikâhladı" deyin, buyurdu.